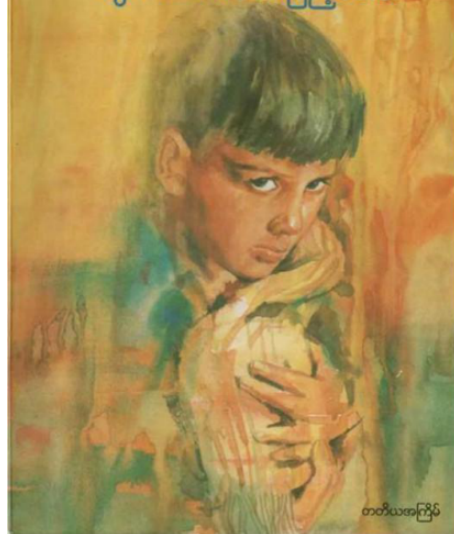

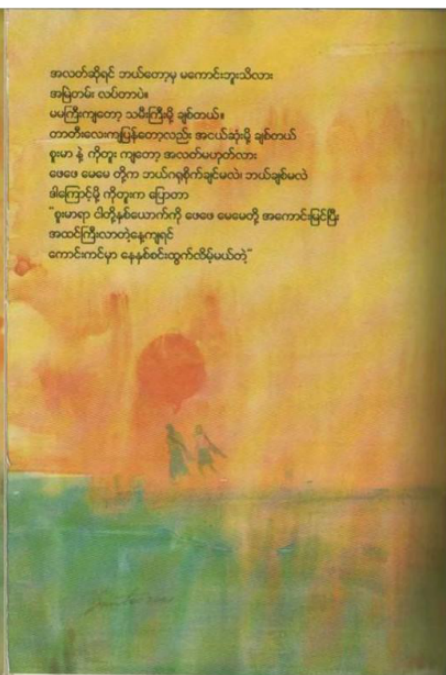
မဝဋ္ဌာ

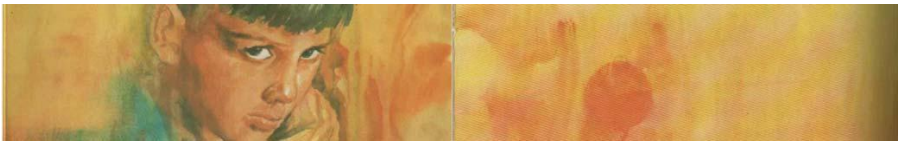
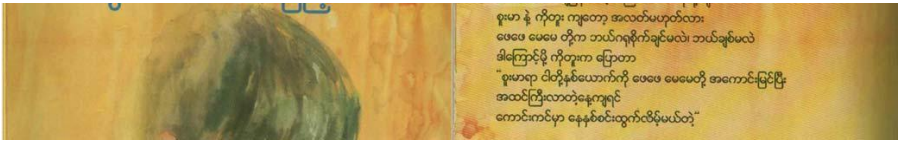
ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

တတိယအကြိမ်

အလတ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူးသိတာ
အမြဲတမ်း လပ်တာပဲ။
မပျက်စီးကုတော့ သမီးကြီးနဲ့ ချစ်တာပဲ။
တာတီးလေးကမြှင့်တော့လည်း အလယ်ဆုံးနဲ့ ချစ်တာပဲ။
ဇမ္ဗူ နဲ့ ကိုတုး ကုတော့ အလတ်မဟုတ်တာ။
ပေးပေး တို့က ဘယ်ရုန်းကန်ချင်လဲ။ ဘယ်ချစ်မလဲ
မိကြောင်နဲ့ ကိုတုးက ပြောတာ
“ဇမ္ဗူရာ ဒါဟိုနှစ်ယောက်ကို ပေးပေးဖို့ အကောင်မြင်ပြီ
အသင့်ကြီးလာတဲ့နေ့ကုန်
ကောင်းကင်မှာ နေနှစ်စင်းထွက်လိမ့်မယ်တဲ့”

မဝန္တာ

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

‘စူးမာရေ’

‘အင်း’

‘ငါ ဇွေတေးမိတယ်’

‘အင်း’

‘နင့် Aသက် ဆယ်နှစ်နော် ’

‘အင်း’

‘ငါ့အသက်ကျတာ ဆယ့်သုံး ’

‘အင်း’

‘မမကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ငါးနှစ်တွေကတယ်’

‘အင်း’

‘တာတီးလေးနဲ့ နင်ကလဲ ခြောက်နှစ်တွေကတယ်နော်’

‘အင်း’

‘ဒို့ နှစ်ယောက်ကျတာ့ မေမေက ကပ်ပြီးစွမ်းထားတယ်’

‘အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်’

‘မမကြီးကိုစွမ်းပြီးတော့ ဖေဖ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသားသင်တာ Aကြာကြီးတဲ့ စူးမာကို’

စွမ်းပြီးတော့လဲ မေမေ နေမေကောင်းလို့ခေါ်လား မယူချင်ပြန်ဘူးတဲ့ ကိုတူးရဲ့၊ Aကြာကြီးနေမှ ခေါ်လား

ယူတာတဲ့ မမကြီးက ပြောဖူးတယ်’

ကိုတူးသည်မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လဝန်းဂါဂါကို အငေးသားကြည့်နေလသည်။

ရွန်းမြဲမြဲလေရောင်ကြောင့် ကိုတူး၏အသားများသည်ဝင်းဝါနေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားရှိ မဲ့ လေးကိုမူ

ခပ်ရိပ်ရိပ်ငွေ့တူ ရသည်။ ထိုမဲ့ လေးပါသောကြောင့်များ ကိုတူးတစ်ယောက် ငွေတကရာငွေတီးပြီး

ငွေတကရာပြောတတ်နေသလားဟု စူးမာ မေရမရာလေး စပါးစားနေမိလေသည်။

ကိုတူးနှင့်စူးမာသည် အသက်တစ်နှစ်သွက္ကာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာမွေတီးမိသည်များကို

ကိုတူးသည် နှက်နက်နဲနဲ စပါးစားပြီး အငွေတန်းနယ်ချဲ့ လေ့ရှိလေသည်။ စူးမာကမူ ပျော်ပျော်နေပြီး

ပေါ့ပေါ့လေးပင် ငွေတီးတတ်သည်။ သကြားလုံး စားသည်ကအစ စူးမာနှင့် ကိုတူးမတူချေ။

သင်းပျံ့ ပျံ့ လိမ္မော်နံ့ မွှေးပြီး ချိုမြေနေသာ သကြားလုံးကို စူးမာရလျှင် ဖျတ်ခနဲ

ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဖွိမ်ဆဲစုပ်ရင်း အရသာခံနေလိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ ကိုတူးကမူ သကြားလုံးကို

မည်သည့်ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့်လုပ်သနည်း၊ လိမ္မော်နံ့ ဘာကြောင့်မွှေးသနည်း၊ လုံးတူရယ်တူ

ညီညီညာညာလေးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော စက်မျိုးကား မည်သည်
စက်မျိုးနည်းဟူ၍

ရှေးသေရာအခါကစပြီး ဗာရာဏသီချဲ့ ကာဇွတေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ
ထက်အရင်

စားစရာကွန်သားသော စူးမာကို သူ့ ဝေစုထဲမှတစ်ပွက်ခဲပေးရေလေ့ရှိလေသည်။

တကယ့်တကယ်တော့လည်း ကိုတူးပြောသည်မှာဟုတ်ပေသည်။ မေမေအနေနှင့်

သားသမီးလေးယောက်ကို

အသက်ချင်းခြားကာဇွထေးထားခဲ့သည့်ကတော့သိပ်မကောင်းပေ။မမကြီး

နှင့်စူးမာသည်ညီအစ်မဖြစ်သော်လည်း သွပ်တဲလို့ မရေချ။

မမကြီးစိတ်ဝင်စားသောရွှေဘိုသနပ်ခါး

နှင့်မဇ္ဈန်ပါတ်ငါး၊ ရက်ဗွလန်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စသည်များကို စူးမာ
စိတ်မဝင်စားသေးချေ။ စူးမာ

နှစ်သက်သော သားရွှေကင်း၊ ဂေါ်လီလုံး ရောင်စုံလေးများနှင့် နွဲ့ခက်ပန်းကန်
သေးသေးလေး

များကိုလည်း မမကြီးလုံးဝ လှည့် မကြည့် တော့ချေ။

ကိုတူးနှင့်တာတီးလေးကျပြန်တော့လည်း အသက်ထက်ပွက်ကာသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် မမကြီးနှင့်စူးမာလောက် စိတ်ဝင်စားမှုချင်း မခြားနားကြေချ။
တစ်၍ဖြစ်သေး

သည်ဟုဆိုရမည်။ ကိုတူးနှစ်သက်သော သားရွှေကင်း၊ လောက်လွေး၊ သေနတ်၊
ဖန်ဂေါ်လီ

စသည်များကို တာတီးလေးလည်း နှစ်သက်သည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
အကုန်ယူဆော့လေ

သည်။ ထို့နောက် ဖျောက်ပစ်သည်။ ကိုတူးသစ်ပင်တက်လျှင်လည်း
တာတီးလေးတက်ချင်သည်။

ကိုတူး ငါးများလျှင်လည်း တာတီးလေး လိုက်ချင်သည်။ သူ့အရယ် ငယ်ငယ်မို့
ကိုတူးလုပ်သမျှ

ရှုပ်နေသည်။ တာတီးလေး ကိုတူးနောက်တကာကံကောက်လိုက်ပြီး
ပန်းပွဲပြန်ပါကလည်း မေမေ

သည် သားဇွထေးကို ပျာပျာသလဲ ဇွပု ပိုက်ကာကိုတူးကိုဆူတတ်သည်။
ကိုတူးမကြာခဏ အဆူခံ

ရသဖြင့် ညီအစ်ကိုချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖိုးတာတီးလေးနှင့်ကိုတူး
သိပ်ပြီးမွတ်နိုင်ချေ။

စူးမာနှင့်ကိုတူးကျေတာ့ တဲဖက်ညီသည်။ ကိုတူး သားရွှေကင်းပစ်လျှင်

စူးမာလည်းပစ်သည်။ ကိုတူး သစ်ပင်တက်လျှင် စူးမာလည်းတက်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာက

မိန်းကလေးဆန်ဆန် ရောင်းတမ်းဝယ်တမ်းကစားချင်လျှင်လည်း ကိုတူးက
ဈေးဝယ်သူလုပ်သည်။

မီးနှင့်ချက်ပြုတ်တမ်းကစားချင်ပါကလည်း ခြံစပ်ကမန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တင်
နှစ်ပီးသေဘာတူ

မီးမွှေးပြီး ဒန်ဂျီးသေးသေးလေးများနှင့် ချက်ကြသည်။ ထိုကြောင့်
မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျားလေး

ပင်ဖြစ်သော်လည်း စူးမာတို့မောင်နှမနှစ်ပီး တွဲတွဲတဲနှင့်ခဲမရချေ။
ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း စူးမာတို့

နှစ်ပီးကို Aတူတူကစား၍ရေအင် ဆက်တိုက်ငွမ်းပေးထားသော မေမေ့ကိုပင်
ကျေးဇူးတင်ရမည်

ထင်သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ကိုတူးရယ်၊ စူးမာတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေ က ဆက်တိုက်ငွမ်း

ပေးထားလို့ တူတူကစားလို့ ရတာပေါ့၊ စူးမာကိုသာ တာတီးလေးနဲ့ကပ်ငွမ်းထားရင်
ကိုတူးဘယ်သူ

နဲ့ကစားမလဲ၊ ကိုတူးကိုသာ မမကြီးနဲ့ကပ်ငွမ်းထားပြန်ရင်လဲ
စူးမာဘယ်သူနဲ့ကစားရမလဲ’

စူးမာက လူကြီးလေးသွဖယ် ဖျောင်းဖျောင်းဖျေ့ဖျေ့ပြာလိုက်သည်။ ကိုတူးသည်
ဘာမှ

ပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေလေသည်။ လေပြည်အသံသည်
ညောမွှေးပန်းရနံ့ကိုသယ်ဆောင်ကာ အပြေး

လေးဖြတ်သန်းသွားသည်။ လသာသောညများတွင်
စာကြည့်စာပေကိုသပိတ်မှောက်ကာ လေရာင်

ထဲ ဆင်းလာလေ့ရှိသည်ကား စူးမာတို့နှစ်ပီးလုံးအကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။
ထိုကြောင့်လည်း မကြာခဏ

Aဆူခံကြရသည်။ သိုသော်လည်း လေရာင်လဲ့လဲ့သည်
မြက်ခင်းပေါ် သို့ပြာဝေကျလာသောအခါ

မျိုးတင်သူတို့နှစ်ပါးလုံးတိတ်တဆိတ်ဆင်းလာမိကြသည်သာဖြစ်၏။

‘မမကြီးစာကျက်နေတယ်၊ ဒို့နှစ်ယောက်ပျောက်နေတာ သတိမထားမိသေးဘူး’

ကိုတူးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ Aပေါ်ထပ်ရှိစူးမာတို့Aခန်းတင် မီးလင်းနေသည်။ မီးရောင်တင်လှုပ်ရှားနေသော မမကြီး၏Aရိပ်ကိုလည်းငွေတု ရသည်။ မီးရောင်နှင့်Aနီး

Aဝေးကိုလိုက်ပြီးသယ်ခွဲသော မမကြီး၏ကိုယ်ဟန်သည် ကြီးလာလိုက်၊ ငွယ်သားလိုက်၊ ရှည်လာ

လိုက်နှင့်Aမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေလေသည်။ မမကြီးသည်ထိုင်ရသည်ကိုညောင်းသဖြင့် လမ်း

လျှောက်ရင်း စာကျက်နေပြန်ပြီထင်ရင်ရ၏။ မမကြီးစာကျက်သလောက် စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည်

ကား စာကျက်ပျင်းကြသည်ဟု မေမေက မကြာခဏပြောသည်။ တကယ့်တကယ်ဆိုလျှင် ခြောက်

တန်းကျောင်းသူ စူးမာနှင့် ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ကိုတူးတို့သည် ဆေးကျောင်းသူမမကြီး

လောက် စာကျက်ဖို့ မလိုသည်ကို မေမေတို့ မေ့နေသည်ထင်သည်။

ကိုတူးသည် စိမ်းခြမသာမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်သည်။ ပုစပီးရင်

့ကဲလေးများ၏Aသံသည် နားပွတင်လာပြီးကပ်အော်နေသလို တစ်စီညံနေသည်။ ပုစပီးလေးများ

နှင့်Aတူ Aပြိုင်အော်နေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး နို့မေသက်ချင်သော

တာတီးလေးသည် ဒေါ်ကြီးသက်ကို ဆန္ဒပြပန်ပြန်ချေပြီ ထင်သည်။

‘တာတီးလေးကလွဲကာ နွားနို့သောက်ရင် ဘယ်တော့မှ AေးAေး မေသက်ဘူး

Aမြဲဆူတာပဲ၊ စူးမာတို့လို မဆူတဲ့သူကျေတာ့လဲ မေမေက နွားနို့မတိုက်ဘူး’

‘နွားနို့က ဈေးကြီးတယ်ဟ’

‘Aေးလေ၊ သူက Aငယ်ကိုး

စူးမာသည် လေပျာလေးနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။ တာတီးလေးကို နေရာတကာညှာ

ရမည်။ ကြင်နာရမည်ဟူသောအသိက စူးမာရင်ထဲတွင်စဲနေသည်။ ချိုမြိန်ပြီးသော တာတီးလေး

၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် စူးမာရော ကိုတူးပါ စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းသားမြဲဖြစ်သည်။ တာတီးလေး

လက်ညှိုးထိုးသမျှ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းလေးများကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းမြဲဖြစ်ကြေလသည်။

‘ငါ ဒီနေ့ည ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာပဲအိပ်ချင်လိုက်တာဟာ ဖိမ်ပဲ၊ ကြည့်စမ်း စူးမာ ကောင်းကင်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ ကြယ်ငွေတကလဲ ပြန့်လို့ လေရောင်ကလဲ ဇေးတယ်၊ ဟော

ဘာပန်းနံ့လေးလဲမသိဘူး၊ ပန်းနံ့ရော မေ့လားလား’

‘ညေ့ပန်းနံ့ပါ ကိုတူးရာ၊ဒါပေမဲ့ ဒီမှာအိပ်ရင် မေမေဆူမှာပေါ့’

‘မေမေဆူမှာက နောက် မိုးမိမှာက အရင်၊ ညကျရင် မွီးရာလိမ့်မယ် ငါသိတယ်’

‘အ ဝီလောက်လသာတာ’

‘လောင်းမလား စူးမာ၊လထဲမှာရွေ့ငဲ့ပါတယ်၊အေးအေးစိမ့်စိမ့်လေး၊
အဲဒီလိုအေးပုံမျိုးက

မွီးရာခါနီးဇေးတာ’

‘မွရာရင်’

‘အို မိုးမွရာရင် နင်ငါ့ဆီကကြိုက်တဲ့ကွတန်းစာအုပ်ယူလေ’

‘တကယ်နော်’

‘အေး ရာရင်ကော ’

‘ရာရင်လား’

‘နင့် ဆီက ကားချပ်ဆက်ကစားတာလေး ပေးရမယ်’

‘အင်း ပေးချင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို မေလောင်းနဲ့လေ’

စူးမာသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်းပြုံးနေမိသည်။
ကိုတူးဆီမှကွတန်းစာအုပ်များကို

လိုချင်သော်လည်း ကားချပ်ဆက်ပြီးရုပ်လုံးဖော်ကစားသော သူ့ပစ္စည်းကိုမူ
နစ်မြှုပ်နေသည်။

‘မိုးမွဲရာရင် လောင်းတယ်လေ့ ရာရင်မလောင်းဘူး’

‘တယ်သိတတ်တယ် ငွေးစူးမာ’

ကIUတူးသည်
သူ့လက်ထဲမှကျက်စရစ်ခဲလေးနှင့်စူးမာကIUလှမ်းပါကလIUက်သည်။
စူးမာသည်

Eခါးငါ့၍EရှာလIUက်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်EနမIသည်။

‘ရှူး တိုးတိုး ဖေဖေထက်လာတယ်’

ကိုတူးကလှမ်းပြောသည်။ လသာဆောင်သို့ထက်လာသော ဖေဖေသဏ္ဌာန် ကို
ငွေတရသည်။ လက်ရမ်းတင်လက်ထောက်ပြီး ခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်သည်။
စူးမာနှင့်ကိုတူးသည်

စကားပြောရပ်ပြီးငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။
စာကြည့်စားပုံမှလစ်ပြေးသားသောသူတို့နှစ်ပါးကိုလိုက်

ရှာလေရာသလားဟူသောAငွေတေးလေးနှင့်ရင်ခုန်နေသည်။
ဖေဖေဖေခေါ်သံကိုနွှေးစင်နေ

မိကြသည်။ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်၍ဆေးရုံနှင့်
ဆေးတိုက်တို့တင်သာAချိန်ကုန်ပြီး

Aလုပ်ထွဲတင်နှစ်မြုပ်နေလှူရှိသည်။ ယေနဲ့Aလုပ်ပါးသဖြင့်
စောစောပြန်လာသောကြောင့်သာ

စိတ်အေးလက်အေးနှင့် လသာဆောင်သို့ထက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒိုငွေတ စာမကျက်တာဆူမလို့လား မသိဘူး’

‘အိုကာ Aခုမှကျောင်းဖွင့်စလေးရယ် ဘာစာမှကျက်စရာမရှိသေးပါဘူး’

စူးမာကေပြသိမ့်သလိုပြောသည်။ ဖေဖေနေ့ကွက်ကွယ်တင် မေမေကိုငွေတရသည်။

တာတီးလေးသည်လည်း မေမေထမီစကွီဆဲပြီးလိုက်လာလေသည်။
သူတို့သုံးပါးဆီမှရယ်သွံလင်

လင်လေးသည် လင့်ယုံ လာလေသည်။ ရွှေလွှတ်ယုန်ဝပ်ပြီးလပြည့်ဝန်းကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြနေ

လေသည်။ ရွှေလွှတ်ယုန်ဝပ်ပြီး
ဆွန်ဖပ်သည်AဖိုးAကြောင်းကိုသိကုံးပြောပြနေသည်ထင်ရ၏။

စူးမာသည် သက်ပြင်းလေး ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ဇေဇဇသည် သူတို့နှစ်ပါး

ကိုသတိထားမိပုံပင်မပေါ်ချ။ ဇေဇဇခေါ်သံကိုလည်း ကြားရမည်မထင်တော့။

‘ကိုတူးရယ် လွှာကာ အိမ်ထဲဝင်ကြပါစို့၊ ဖွံ့သားနားထောင့်ရအောင်’

ကိုတူးသည် အိပ်နေရာမှဖြုန်းခနဲထလိုက်သည်။ လေတိုက်ထွဲတင်တော်ကြာအောင်

နေခဲ့ကြသဖြင့် အကြောအချင်များတောင့်တင်းနေသည်။ ကိုတူးသည် ကျင်နေသာခြေသလုံးကို

ပတ်သပ်နေစဉ် ဇူးမာသည်နေရာမှအပြွေထက်ခဲ့သည်။ ကိုတူးကိုစောင့်နေလျှင် ဇေဇဇပုံကိုမှီ

တော့မည်မထင်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဒေါ်ကြီးသက်ကိုပင်ဂရုန်းသုန်းကားဝင်ပြီးတိုက်မိ

သေးသည်။ မြည်တန်တောက်တီးကျန်ခဲ့သောအသံကိုပင် ဂရုမပြုအား ထစ်ကျော်နင်းပြီးခုန်တက်

ခဲ့လေသည်။

‘အိန္ဒိသိကြားမင်းကြီးကလဲ ယုနေကလေးရဲ့ သီလနဲ့စေတနာသဒ္ဓါတရား

ကိုနောင်လာနောက်သားငွေတသိအောင်ဆိုပြီး လထဲမှာရှိတဲ့တောငွေတ၊ တောင်ငွေတကို အဝေးက

နေကြည့်ရင်ယုန်ရုပ်သဏ္ဍာန်လေးပေါ်နေအောင်ဖန်တီးခဲ့တယ်တဲ့၊ ကဲ ပြီးရော’
‘ဟင်’

ဇူးမာမော့သားသည်။ ဇူးမာအမီပြေးလာခဲ့သော်လည်း ဇေဇဇပုံပြင်သည်

အဆုံးသွတ်သားပေပြီ။ မေမေမေ့ရင်း သမံတလင်းပေါ်တင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး

အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေမိလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ အလတ်နှစ်ကောင် စာမကျက်ဘဲ ဘယ်ပျောက်နေကြလဲ၊

ဪ ဇူးမာရယ် သံမံတလင်းပေါ်မှာဒီလိုပဲထိုင်ချရသလား’

မေမေကဆီးပြောသည်။ ဇူးမာသည် မေမေ့ခြေသလုံးကိုမှီထိုင်ရင်း မေမေ့ပေါင်ပေါ်

တင် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ဇူးမာ၏ဘေးတင်ပင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်

ထဲမှညောမွှားပန်းခက်ကလေးကို မေမေ့အားလှမ်းပေးလိုက်သည်။ မေမေသည်

ညေမွှားပန်းခက်က

လေးကို Aမှတ်တမဲ့လှမ်းယူပြီးရှိက်နမ်းလိုက်သည်။
စိမ်းရင့်ရင့်ပန်းခက်ကလေးမှရနံ့ သည်ကြိုင်

နေသည်။

‘ဇေဇဇ ပုံပြောပြ’

‘ဟောဗျာ Aခုပဲပြောပြီးတယ်’

‘ထပ်ပြောပြ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ပြန်ပြောပြ’

‘တော်စမ်းပျံ့ကယ် ကေလးလဲမဟုတ်နဲ့’

ဇေဇဇသည် တာတီးလေးကို အောက်ဘက်သို့ချလိုက်သည်။ မေမေပေါင်ပေါ်သို့

တာတီးရောက်သောအခါ စူးမာသည် နောက်ဘက်သို့ဆုတ်လိုက်ရသည်။
မဆုတ်၍လည်းမဖြစ်

တော်ကြာနေ မေမေက ‘စူးမာရယ့် လွတ်လတ်နေစမ်းပါ၊ နိုက်ရတဲ့Aထဲ’
ဟုပြောပြီးဖယ်ခိုင်း

မည်ဖြစ်သည်ကို စူးမာကြို၍သိထားသည်။

‘လထဲကယုန်ရုပ်လေးAကြောင်းပြောပြတယ်၊ပေပကေပြာပြတယ်၊ သိလား မမစူး’

တာတီးလေးကေပြာသည်။ ပါးချိုင့်လေးပေပေါ်အင်ပြုံးရင်း မေမေလည်ပင်းကိုသိုင်း

ဖက်ထားသော တာတီးလေးကိုစူးမာသည် ငေးငေးလေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒီလိုဆို မေမေပြောပြ’

‘ဘာရယ်’

‘ပုံပြောပြ’

‘အို မအားပါဘူး မစူးရယ်၊ သားသားကိုလဲသိပ်ရပြီးမယ်၊ ပုတီးလဲစိပ်ရပြီးမယ်’

‘အင်း ပြောပြ’

‘တော်စမ်း စူးမာ့ သားမြေခင်းလက်ဆေးမျက်နှာသစ်၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီး သားတိုက်ဖို့
လဲ မေမေနဲ့ မေမေမအားတာကို ဘာလို့ရှုပ်ချင်နေတာလဲ’

ဇေဗဇက ခပ်တင်းတင်းလေးဝင်ပြောသည်။
စူးမာမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများတင်မျက်

ရည်စိမ့်ခနဲလဲလာသည်။ မှန်တေတ မျက်နှာလေးကို အောက်ဘက်ငုံထားပြီး
မျက်တောင်တဖျတ်

ဖျတ်ခတ်နေမိစပွဲတင် ကိုတူးဆီမှ ပင်သက်ရှိက်သံလေးကို
မသဲမွှက်ကြားရေလသည်။ တစ်ချိန်လုံး

ငြိမ်နေသာကိုတူးသည် စူးမာ၏ပုခုံးကိုခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ပြီး
ညင်သွစာပြောလေသည်။

‘စူးမာရာ လာဟာ ခြေထောက်ဆေးကြပါစို့၊ နက်ဖြန်ကျရင်
ငါပုံအသစ်တစ်ခုပြောပြပါ’

မယ်’

*****

‘ဟုတ်တယ် အကောင်းပြောတာ အိတာဇ်ကေခါလိုက်ရင် ကျားစွတဆင်စွတလာ

ရောတဲ့၊ သူ့ဆီမှာလဲ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ အိညီမလေးကျေတာ
မျောက်စွတကိုအုပ်ချုပ်

တယ်တဲ့။ မျောက်လွှဲကျော်၊ တောမျောက်၊ မျောက်ဝံ၊ မျောက်ဖင်နီ၊ အို
မျောက်စွတအားလုံး သူ

တပည့်စွတချည်းပဲတဲ့၊ မိုးပျံအောင်ဆော့တတ်လို့ သူ့နာမည်ကတာပျံတဲ့လေ။
သူတို့နှစ်ယောက်မှာ

ညီလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အသားလေးကဖြူဖြူ၊
ရယ်လိုက်ရင်ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သား

တကော်ကလေးနဲ့ သိပ်ပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့’

တာတီးလေး၏မျက်လုံးလေးများသည် ပြူးဝိုင်းလာသည်။
ကိုတူးပြောသောပုံမြင်တင်

နစ်မျောပြီး ပါးစပ်လေးဟေနသည်။

စူးမာကမူ ဆီးငံစေ့ကိုဖိမိဆဲပြီးစုပ်နေရင်း စိတ်ပါလက်ပါပြောနေသာ
ကိုတူးကိုငေး

ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပုံပြောနေသာကိုတူး၏နေရာတင်
မေမေ့သဏ္ဌာန်ကို

စူးမာဖန်ဆင်းပြီးကြည့်နေမတတ်သည်။ မေမေသည်

စူးမာတိုဝှေ့အေးဆေးဆေးဆေးရင်းရင်းနီးနီး

မေနနိုင်သည်မှာကြာချေပြီ။ တာတီးလေးမွေးခင်က
တိုးဝင်ခဲ့ရသောမေမေ့ရှင်ခင်နှေးနှေးကို

စူးမာမကြာခဏ တသမိသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးကို မျှပြီး ငွှထေးပိုက်ခဲ့သော
မေမေ့ရှင်ခင်ကို နောက်

ပိုင်း၌ တာတီးလေးတစ်ဦးတည်း မူပိုင်ရရှိသားလေသည်။ မေမေ့အာရုံသည်လည်း
စူးမာနှင့်

ကိုလေးတို့ကိုမေလျှော့ပြီး ချစ်စွယ်သားငွှထေးလေးဆီသို့ စုပုံ
ကျေရောက်သားဟန်ရှိသည်။ စူးမာ

နှင့်ကိုတူးတို့သည် ညီငွှထေးလေးကိုအများနည်းတူချစ်ရင်း
ငေါင်းစင်းစင်းလေးကြီးပြင်းခဲ့ကြရ

လေသည်။

‘အိညီလေးကေတာ့ ငွှေးငွှတကို အုပ်ချုပ်တယ်တဲ့။ အင်းငွှေး၊ မြန်မာငွှေး၊ ငွှေးသမင်

အယ်ဆေးရှင်း၊ ချင်းငွှေး၊ ငွှေးပု၊ ငွှေးဝဲစား၊ ငွှေးဘီလူး၊ ငွှေးမှင်စာ ဟာ
အကုန်လုံးသူ့စကားကိုနား

ထောင်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်တဲ့။ သူ့အိမ်နဲ့ကိုမနာခံရင် သူက ငွှေးငွှတကို
ခြေထောက်

နဲ့ကန်ကန်ပြီး ဆုံးမလို့ သူ့နာမည်က တာကန်တဲ့။ သူ့ကိုတာကန်လိုခေါ်ကြတယ်တဲ့

‘တိုတိုသူးက တာအံ၊ မမစူးက တာပန်၊ တားတားက တာကန်လား’

‘ဒါပေါ့က’

တာတီးလေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေလေသည်။ ကိုတူးငါးပုံပြင်ကို

သေဘာကျသဖြင့် စူးမာသည် ပြုံးရယ်နေမိသည်။ ကိုတူးကို
တိုတိုသူးဟုခေါ်သည်။ သားသား

ကျပြန်တော့ တားတားဖြစ်ပြန်ချေပြီ။ တသံနှင့်သသံကို တွလဲစီ
ဆိုတတ်လေသည်။

အောက်ထပ်ပြည့်ခန်းထဲမှစကားသံများသည့် လင့်ပျံ့ပြီးတက်လာသည်။ မေမေ့သူ

ငယ်ချင်းများဖြစ်သော အတီမြ၊ အတီကြည် စသူတို့ရောက်လာလျှင် မေမေသည်
တာတီးလေးကို

ပင်ခေတ္တမျှမှလေ့သွားလေ့ရှိသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုပြောဆိုပြီး
ရယ်မောနေတတ်

ကြသည်။

‘Aတီလှ ပါသေးလားမသိဘူး’

‘ပါဘူး Aဒီမိန်းမကြီးကို တားတားတိတ်မုန်းတာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဟယ် ချစ်စရာလေးဆိုပြီး တားတားပါးကိုလွှဲမိတယ် A တား
နွဲ့သားတာ Aရမ်း’

တားတီးလေးသည် သူ့ပါးကွပ်ပတ်ကာ ယခုပင်နွဲ့သားသေယောင် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ
ပြောသည်။ ဖောင်းပြည်နေသာတားတီးလေး၏ပါးပြင်ကလေးသည်လည်း
ဆီချင်စရာမို့ ကိုတူး

သည်ပြုံးရယ်ရင်းခေါင်းကို သာသာလေးပုတ်လိုက်သည်။

စူးမာသည်ပါးစပ်ထဲမှဆီးစေ့ကလေးကိုထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။
ဖိပ်နှင့်ဆီကာစုပ်

ထားသောကြောင့် Aသားတစ်မျှင်မျှမကျန်အောင်ပင် ပြောင်နေချပြီ။
နေရောင်တင်ထောင်ကြည့်

ပြီးမှ Aပြင်ဘက်သို့လွှဲ၍လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ဆီးစေ့လေးသည်
Aရိန်နှင့်ဝေးဝေးပြေးသားပြီး ခြံ

စပ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးခြေရင်းသို့ကျသွားလေသည်။ ခက်လက်စည်ပင်သော
မန်ကျည်းပင်ကြီး

သည် ဟိုဘက်ခြံနှင့်ဒီဘက်ခြံကို တစ်ဝက်စီဝေမျှပြီးအုပ်မိုးထားလေသည်။

‘ကိုတူးရေ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာအိမ်လေးဆောက်မယ်ဆို’

‘အေးလွေကာ သိပ်ဆောက်ချင်တာပဲ’

‘မေဆက်သေးဘူးလားက’

‘ငါမှမေဆက်တတ်သေးတာ’

‘တိုတိုသူး တားတားလဲ နေမယ်နော်’

တားတီးလေးသည် ကိုတူး၏လက်ကွပ်ဆီကာပူဆာသည်။ စူးမာကမူ မန်ကျည်းပင်

ညီညွှန်ကြီးကိုငေးကြည်နေရင်း Aန်တီအေးကိုသတိရနေမိသည်။ Aန်တီအေးသည် တစ်ဖက်ခြံက

တိုက်ဂါဂါတင်နေသူဖြစ်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ဦးလုံး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တင်ဆော့က

စားပြီးမောသောအခါ Aန်တီအေးဆီသို့ပြေးမြဲဖြစ်သည်။ သူ့လက်ဖြစ်ဆီးယိုများကိုသော်လည်း

ကောင်း၊ Aန်တီအေးကဆီးပြီးအမောပြေတိုက်ကျွေးတတ်လေသည်။
လန်ခွဲသောလကမူ Aန်တီ

အေးသည် သူ့ခြံနှင့်တိုက်ကို Aပြီးရောင်းသားခွဲလေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် Aန်တီအေး

နှင့်တွဲက ဆီးယိုချိုချိုမွှေးမွှေးကိုပွဲလမ်းရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။ တိုက်ဂါကြီးကို တံခါးပိတ်ထား

သည်မှာကြာချေပြီ။ ယခုတော့ကားတစ်စီးဝင်လာသည်ကိုစွတရသည်။ လူသစ်များရောက်လာချေ

ပြီထင်သည်။

‘Aကုန်လုံးလူကြီးစွတချည်းပဲဟ၊ ဒို့လိုအွယ်စွတလဲမပါဘူး။ ဟော ဟိုAကျီAစိမ်း နဲ့လူကေတာ့ မမကြီးတို့ အွယ်လောက် ထင်တယ်နော်’

ကိုတူးသည် ကင်းပွဲရက်များကိုလက်နှင့်ဖယ်ရှားကြည့်ရင်း တီးတိုးပြောသည်။ နီနီရရ

ကင်းပုံသီးမည့်လေးများသည် ကိုတူး၏ ခေါင်းပျော်တင် ချစ်စွဖွယ်တလဲကျေနကြသည်။ စူးမာသည်

ကင်းပုံသီးလေးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲခုခူးယူလိုက်ပြီး လက်ထွဲတင်လှည့်ကစားနေမိသည်။ ဒေါ်ကြီး

သက် ချက်လေ့ရှိသောကင်းပုံသီးဆီပြန်ဟင်းလေးကိုမြင်ယောင်လာသဖြင့် Aများကြီးခွဲသားပြီး

မျက်နှာလှပေရကောင်းမလားဟုစပ်စားနေမိသည်။ သူတို့လိုအွယ် ကစားဖော်မပါသဖြင့် လူသစ်

များအပျော်တင် စိတ်ဝင်စားမှုလျော့နည်းသွားလေသည်။

‘မိန်းမကြီးက Aန်တီအေးလိုသေဘာကောင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’

‘ဘာလဲ ကိုတူးက မုန့်ညာစားချင်လို့လား’

စူးမာသည်လက်ကောက်ပွတ်တွင်စပ်ထားသော
သားရွှေကင်းလေးကိုဖြုတ်ယူလိုက်

ပြီး ကိုတူးဘက်သို့ချိန်ရယ်လိုက်သည်။ ကိုတူးခေါင်းပေါ်တွင်တဲလဲခိုနေသော
ကင်းပုံသီးနှံနီများထဲ

မှအနီအရင့်ဆုံးအသီးလေးကိုခွေးပြီး တည့်မွတ်စာချိန်နေလသည်။
အသီးညှာတံကိုတည့်တည့်

ထိပြီး ကင်းပုံသီးနှံနီလေးသည် ကိုတူးခေါင်းပေါ်သို့ထောက်ခနဲပြုတ်ကျသားလျှင်
အတော်ပင်ပျော်

စရာကောင်းမည် ဖြစ်၏။ တော်ကြာနေ သားရွှေကင်းက ကင်းပုံသီးကိုမထိဘဲ
ကိုတူး၏နောက်စေ့

ကို ဖတ်ခနဲပြေးဆော်ပါက ကိုတူးတစ်ယောက်
မျောက်ခုန်သလိုထခုန်လိမ့်မည်ထင်သည်။ စူးမာ

သည် မျက်စိလေးတစ်ဖက်မှိတ်ကာ အသေအချာ ချိန်ရယ်ရင်းပြုံးနေမိသည်။

‘ဟိုလူကြီး ငါတို့ဘက်ကိုလာနေတယ်၊ အမာ သူ့ကြည့်ရတာဗလေကောင်းတယ်
ဆရာ

ဟယ် ဟယ် ဟော ဟင် စူးမာ နင်ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဟောတော့’

စူးမာပစ်လွှတ်လိုက်သော သားရွှေကင်းသည် ကင်းပုံသီးကိုလည်းမမှန်၊ ကိုတူး၏

နှောက်စေ့ကိုလည်းမထိ၊ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီးပြေးထွက်သားလေသည်။
ထိုနှောက် စူးမာတို့ဘက်

လျှောက်လာနေသော တစ်ဖက်ခြံမှလူ၏ မျက်နှာကိုမှ တည့်တည့်ထိခတ်ကာ
နှုတ်ဆက်လိုက်ဟန်

ရှိသည်။ တော်ပါသေးသည်။ သားရွှေကင်းက အရှိန်ပျော့ သားပြီဖြစ်၍ သိပ်ပြီး
နာကျင်ဟန်တော့

မရှိ။ သို့ရာတွင် အတော်ပင် တအံ့တသြဖြစ်သားပုံရသည်။ ခြေမပါကျသားသော
သားရွှေကင်း

လေးကို ကုန်းကောက်ပြီး ခွပ်သွက်သက်ချပြီးကပ်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က
မျက်စိကို နှိပ်ထား

သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထိစရာနေရာ အများပြားရှိသည့်အနက်
သားရွှေကင်းအစုတ်အနာသည်

မျက်လုံးကိုမှ ဒါရိုက်ဟစ်ပြေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံရသည်။

‘ဟေး ချာတိတ်’

‘စူးမာ ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ’

‘ဒီသားရွှေကင်း မင်းပစ်တာလား’

‘အို စူးမာ ကိုတူးခေါင်းပေါ်က ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ’

‘ကိုတူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကိုတူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘သူပေါ့’

စူးမာသည် ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးရပ်နေသော
ကိုတူးကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းဖျါကြည့်ကာ သူ့ဘက်သို့လှည့်လာသောအခါ ကိုတူးသည် အဖဲခနဲ
အူချာချာရယ်

လိုက်သည်။ စူးမာကိုယ်စား တောင်းပန်သောကြည့်လေးနှင့် သားဖြူပေနေသော
ကိုတူးကိုကြည့်

ရသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

‘ဟင်’

စူးမာကသာ ကိုတူးကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်နေသော်လည်း တစ်ဖက်ခြံမှ မျက်နှာစိမ်း

သည် တအတသြဖြစ်သားပုံရေလသည်။ ကိုတူးကို ငေးကြည့်ရင်း
မျက်မှောင်ကြွတ်သားသည်။

‘မေတ်လိုထိတာပါ သူကသိပ်ဆော့တာ’

ကIUတူးသည် မျက်နှာကIUအချIUဆပီးထားပြီး စကားပြောပြောလေသည်။
လူစုစုကမူကIUတူး

၏တောင်းပန်စကားကIUသတိထားမပီပင်မရ၊ ကIUတူးမျက်နှာကIUသား
ခပ်ငွေတငွေတငေးကြည့်နေလေ

သည်။

စူးမာလည်း ဘာပြောရမည်မသိသည့်အတွက် သူ့လက်ကောက်ပွတ်တင်ကျန်နေ

EသးEသာ သားEရွကင်းAနီနှင့်AဂါEလးကIပလIမ်၍
 ကစားရင်းငြိမ်EနမIလေသည်။ ကIပတူးခမျာ

လည်း မချွံသားဖြဲလေးနှင့်၊ Eခင်းကပတ်Eနရှာသည်။

ပြင်စာတိုင်းနုအာအေခြေအနုကIU ရပတ်တရက်ကယ်ဆယ်လIUက်သူကား
တာတီးလေး

ဖြစ်သည်။ AIမိထဲမှ Eပြွေထက်လာရင်း မကျေမချမ်း Eအ်ဟစ်လာလေသည်။

‘မမစူး တိုတိုသူး တားတားကိုလဲ မေစာင့်ဘူး၊ တားတားကို ထားခဲ့တယ်
တားလိုက်ခဲ့’

မှာပေါ့၊

‘တာတီးလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း’

‘တားတားကို ဘာလို့မေစာင့်လဲ တားလဲလိုက်ချင်တာပေါ့၊ တားလဲ
ကြည့်ချင်တာပေါ့၊

ဟင်္ဂါ အိလူတစ်လား’

ကိုတူးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသာသူကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး စွတ်ရတ်မေးလိုက်သော

တာတီးလေး၏အသံကကျယ်လောင်လှသည်။
သူသည်မျက်မှောင်တစ်ချို့ထွပ်တန့်သားပြီး တာတီး

လေးဘက်သို့လှည့်သားလေသည်။ သူ့အရပ်နှစ်ပြန်လောက်ရှိသော ကိုလူစီမ်းအားမော့မော့လေ့လေ့

ကြည့်ရင်း တာတီးလေးသည်ပါးချိုပင့်လေးပေါ် EA နှင့် ရွှင်လေးပြုံးပြုံး လဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲ။

‘ဘာပြောတယ်’

‘အတိုကြီးက ဟိုဘက်အိမ်ကလူတစ်လား’

‘လူတစ်’

‘အင်းလေ လူတစ်လားလို့’

‘လူတစ်လား’

‘သူက လူသစ်လားလို့မေးနေတာပါ’

ကိုတူးကမေနနိုင်တော့ပဲ စကားပြန်ဝင်လုပ်ပေးရလေသည်။ မျက်မှောင်အချိန်၌တန့်
နေသာ ကိုလူစိမ်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မှောင်အတန်ပြွေသားလေသည်။

တာတီးလေး၏

ပြုံးချိုချိုမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဗျား ကျွန်တော်က ဟိုဘက်အိမ်က လူသစ်ပါခင်ဗျား၊ နာမည်က အောင်

ကျော်နိုင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီကမိတ်ငွေဆကြီးကေရာ နာမည်လေး
တဆိတ်မသိရဘူးလား’

‘တားနာမည်ကတာ့ တားတားပေါ့၊ မမစူးတို့ကေတာ့ သာသီးလေးတဲ့’

‘သာသီးလေး’

‘သာသီးလေး ဟုတ်ပါဘူး၊ သာသီးလေးပါ’

‘သူက တာတီးလေးလိုပြောတာပါ’

မေနနိုင်သော ကိုတူးကစကားပြန်ဝင်လုပ်ပြန်သည်။ စူးမာကမူ
ဘာတွစ်ခန်းမျှပင်မ

ပြောဘဲ ပြဇာတ်ကြည့်နေသော ပဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦးလိုငြိမ်နေလေသည်။
ပင့်လင်းဖော်ငွေရဟန်ရှိ

သော အောင်ကျော်နိုင်အမည်ခံ အိမ်နီးချင်းအသစ်၏ မျက်နှာထားကို
အကဲခတ်ရင်းတစ်ခါတစ်ရံ

စူးမာတို့နှင့်အတူ ခက်ပစ်တန်း ကစားတန်ကောင်းရဲ့ ဟု
ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆဲငွေတားနေမိသည်။ မမ

ကြီးအရယ်လောက်ရှိပြီဖြစ်၍မမကြီးလိုပင် စာအုပ်ထူကြီးများထွဲတင်သာ
နစ်မြုပ်နေသောသူလည်း

ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူတို့အရယ်မျိုးသည် အထွဲတင်ကျောက်ခဲထည့်ပြီး
အကဲကိုပိန်အောင်ထုထား

သောနို့ဆွီခက်ကိုသတိပင်ရချင်မှကြောတာပေမည်။

‘ဪ သားက မိတ်ငွေဆွတ ငွေတနေမှကိုး’

ရယ်သံ စကားပြောသံများကြောင့် စူးမာတို့အနီး ထပ်ရောက်လာသောမိန်းမကြီးက

ပြောလေသည်။ ဆံထုံးများကိုမြင့်မြင့်ထုံးထားပြီး နဖူးပြင်သည်လေးဒါင့်စပ်စပ်နှင့်မို့
မဟာဆန်

သောရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်လေသည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။
နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြုံးနေသော

Aမျိုးသမီးကြီး၏ရှည်လျားသယ်ပျောင်းသောသူလက်ချောင်းလေးများကိုငေးကြည့်ရင်း
Aနီတီ

အေးလို ဆီးယိုမှထိုးတတ်ပါ့မလားဟု စူးမာစိုးရိမ်နေမိလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းငွေတကိုကြည့်ပါဦး မေမေရဲ့၊ ဒီကမိတ်ငွေဆကြီးနာမည်က
တာတီးလေးတဲ့၊ သူကေရာ ကြည့်ပါဦးမေမေAမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်
Acယ်လေးနဲ့မတူဘူးလား’

Aမျိုးသမီးကြီးသည် ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးနားကပ်လာပြီး ကိုတူးမျက်နှာကိုAသေ

Aချာငုံ့ကြည့်လေသည်။ ကိုတူးသည် AနေရAထိုင်ရခက်သလို
မျက်နှာလေးနီမြန်းလာပြီး ခေါင်း

ငုံ့လိုက်လေသည်။

‘Aဒီလို ခပ်စောင်းစောင်းလေးနေရင်ပိုတူတယ်၊ နှုတ်ခမ်းဖျားကလဲ မှဲ့ငဲ့လေးနဲ့၊

မျက်နှာသယ်ပုံကတူနေတယ်၊ ဪမောင်သင် မြင်ရင်တော့ ဘယ်နှယ့်နေမယ်
မသိ’

‘Aဒီ Acယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

စူးမာကဖျတ်ခနဲဝင်မေးလိုက်မိသည်။ Aမျိုးသမီးကြီးသည်စူးမာ၏မေ့ခန်းကိုကြား

ပုံမရဘဲ ကိုတူးကိုသာ ခပ်ငွေတွတ ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်
မှိုင်းညိုညိုနှင့်

ဝေနေကြသည်။

စူးမာသည် သားရွှေကင်းAဝါလေးကို လိမ်ကစားနေရင်း သူ့မေ့ခန်းကိုဖြေခိုးနှင့်နား
စင့်နေမိသည်။ ကိုတူးနှင့်တူသောသူကို သိချင်သော စိတ်ကလေး ဆူဝေနေသည်။
သက်ပြင်း မသိ

မသာရှိက်လိုက်သော အိမ်နီးချင်းAသစ်များကိုကြည့်ရင်းထပ်၍လည်း
မေမေးဖြစ်တော့ချေ။

*****

‘ဟေ့ ဒီနေ့ ဆရာက စာငွေတပြန်မေးမယ်တဲ့၊ ယူ ကျက်ခဲ့ရဲ့လား’

‘ကျက်ခဲ့ပါတယ်’

စူးမာသည် စာAပေကလေးကို တဖြတ်ဖြတ်လှန်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ Aတန်းပိုင်

ဆရာ ဝင်မလာသေးသောကြောင့် Aတန်းထွဲတင် စကားသံများ ကျွတ်စီကျွတ်စီ

ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့တန်းမှ မိန်းကလေးများဆီမှ တီးတိုးပြောနေသလို နောက်ဘက်တန်း
ယောက်ျားလေးများဆီမှ

စကားသံများကိုလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားနေရသည်။ မုန့်စား ကျောင်းဆင်းပြီး
ကျောင်းပြန်တက်

စဖြစ်၍ Aတန်းသည်မငြိမ်သက်သေးချေ။ Aတန်းမော်နီတာ
ငွှထေးမြင့်ကလည်းစကားများသူများ

ကို နာမည် မမှတ်အားသေးသောကြောင့်ထင်သည်။

စူးမာတို့ကျောင်းသည် ယောက်ျားလေးရာ မိန်းကလေးပါပေါင်းထားသော
ယခင်သာ

သနာပြုကျောင်းဖြစ်သည်။ စူးမာAသက်က ဆယ်နှစ်နှစ်၊ စူးမာAတန်းက
ခြောက်တန်းဖြစ်၍ A တန်းနှင့် Aသက်သည် Aလောတော်ပင်ဖြစ်သည်ဟု
မေမေကပြောသည်။ သို့ရာတွင် စူးမာတို့A တန်းထွဲတင်
စူးမာထက်Aသက်ကြီးသော မိန်းကလေးများလည်းရှိသည်။ စူးမာနှင့်ရယ်တူလည်း

AများAပြားရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မိတ်ကပ်၊
ရေမွှေးနှင့်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ကိုAသင့်

Aတင့်စိတ်ဝင်စားကြာလသည်။ ခင်သန်းနု၏ကိုယ်လုံးAလှနှင့်ပတ်သက်၍လည်း
စကားဝိုင်း

ဖဲ့ တတ်ကြသည်။ စူးမာသည် သူတို့စကားဝိုင်းတွင် မဝင်နိုင်ပေ၊
ဝင်၍နားထောင်ပြန်ပါကလည်း

Aပြန်Aလှန် မပြောနိုင်ချေ။ တက်ထွရန်ဈေး၊ ဖောဈေးကိုလည်းမသိ၊
လှိုင်းကြီးလှိုင်းလတ်ကို

လည်း ယောင်ဝါးဝါးပေမို့ ငေးနေရတတ်သည်။
စူးမာနှင့်တစ်ခုကျွတ်တင်ထိုင်ရသာ သိတာအေး

နှင့်ကား စူးမာ စကားပြော၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးပြောလျှင် မဂ္ဂဇင်း၊
ဝတ္ထုAကြောင်း၊ ပုံပြင်A

ကြောင်း၊ သိတာတို့အိမ်Aကြောင်း၊ စူးမာတို့အိမ်Aကြောင်းပေမို့
နှစ်ဦးစလုံးစိတ်ဝင်စားကြသည်။

Aရယ်နှင့်မလိုက်အောင် စာဖတ်သော သိတာအေးသည် ငယ်ငွယ်ရွယ်ရယ်နှင့်
မျက်မှန်ထူလေး

တပ်ကာ စာကြမ်းပိုးရုပ်ကလေးပေါက်နေသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း
မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့်ပိန်

လျားသော စူးမာသည်ကား ကေလးရွပ်သင်မပျက်သေးချေ။ ထိုကြောင့်
စူးမာနှင့်ရယ်တူမိန်း

ကေလးများကပင် စူးမာကို တစ်ဆင့်နှိမ်ပြီး ငွတားလေ့ရှိလေသည်။ စူးမာ
လူလားမေမြောက်သေး။

စူးမာနှင့်ခုံချင်းယှပ်လျက်ထိုင်ရသာ ကွေသယ်မြင့်ကဆိုလျှင် စူးမာကို တကယ်

ကေလးလိုပင် သေဘာထားဟန်ရှိသည်။ ပင့်စ ပန်းလေးသွဖယ်
လန်းဆန်းဖွံ့တားသော ကွေသယ်

မြင့် နှင့်ယှပ်လျှင် စူးမာသည်
ကေလးသွဖယ်သေးသေးညှပ်ညှပ်ကလေးဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟေ့ ယူ ဘော်ဒီအင်္ကျီ မဝတ်သေးဘူးလား’

‘ဟင့် အင်း’

စူးမာသည်ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း
ကွေသယ်မြင့်ကိုငေးငေးလေးကြည့်နေမိသည်။

မေမေချုပ်ပေးသော ရှင်မီးအင်္ကျီချလေးများကိုသာ စူးမာဝတ်နေကျဖြစ်သည်။
ရင်ဘတ်နေရတင်

ဖောင်းမိုပြီးဇာနားလှလှတပ်ထားသော ဘော်ဒီအင်္ကျီကို စူးမာသည်
ကွေသယ်မြင့်တို့ကဲ့သို့တစ်နေ့

နေ့ဝတ်လာရမည်ထင်သည်။ တကယ်ပင် မဝတ်ရသေး၊ စပါးစားကြည့်ရုံနှင့် စူးမာ
အသက်ရှူကျပ်

လာသည်။ ကွေသယ်မြင့်သည်နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့်
ခပ်တိုးတိုးဆက်မေးလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ယူ အိုဖျံမဖြစ်သေးဘူးပေါ့’

‘အိုဖျံ’

‘အေးလေ အိုဖျံမဖြစ်သေးဘူးလား’

စူးမာနားရွပ်သားသည်။ ကွေသယ်မြင့်၏ဆံပင်နှစ်ဖက်ကို
ခံချည်ထားသောဖဲကြိုးနီနီ

လေးကို ငေးကြည့်ရင်း သေဘာပေါက်အောင်ကြိုးစားနေမိသည်။
ကွေသယ်မြင့်သည် တိုးတိုးလေး

ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ယူကလဲ နားဝေးလိုက်တလန်ရော၊ ဒီအရယ်ဆိုရင် ဓမ္မတာဖြစ်သင့်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဓမ္မတာ’

‘အင်းလေ ယူ ဓမ္မတာမဖြစ်သေးဘူးလား၊ အဒါဖြစ်ရင် ဝလာမှာ’

‘ဓမ္မတာ ဆိုတာ ဘာလဲ’

စူးမာအသံ တော်တော်ကျယ်သားသည်။ ကွေသယ်မြင့်က စူးမာ၏လက်ကိုကုတ်ပြီး
သတိပေးချိန်တင်ပင် နောက်ဘက်မှခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံများကို ကြားရသည်။
အောင်တိုးဝင်းတို့

လူသိုက်ဖြစ်သည်။ ကိုတူးတို့အရယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုတူးနှင့်မတူကြာချ။
သူတို့၏ဆံပင်များ

သည်
နားရက်ထိသာအုပ်သောစူးမာ၏တိုကပ်ကပ်ဆံပင်လေးထက်ပိုပြီးရှည်လျားသည်။
ဆရာ၏

အလွတ်တင် စီးကရက် လက်ကြားညှပ်ချင်သည်။ မိန်းကလေးများကို မျက်လုံးမှေးပြီး
မျက်တောင်

စင်းပြီးကြည့်တတ်ကြသည်။ စူးမာတို့နားမလည်သော ဘန်းစကားများကိုလည်း
ရေလဲသုံးတတ်ကြ

လေသည်။

‘ဓမ္မတာဆိုတာ ဘာလဲ’

သူတို့၏ရယ်သံကြောင့် စိတ်ထွဲတင် မသိုးမသန့်ဖြစ်သားသောစူးမာက
တိုးတိုးလေး

ထပ်မေးသည်။ ထိုအခါကျမှရယ်သံများပို၍ကျယ်လာလေသည်။
ကွေသယ်မြင့်သည် စူးမာကိုရယ်

လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းညစ်သောအသံနှင့်ကြည့်နေလေသည်။

‘သူ့ကို အဒါကြောင်းမေမနဲ့၊ ဂေါ်လီတစ်လုံးဘယ်လောက်လဲမေး၊ သေရွာကင်းတစ်
မတ်ဖိုး ဘယ်လောက်ရလဲ မေး’

အတန်းထဲသို့ ဆရာ ရောက်မလာသေးသောကြောင့် ဆူဆူညံညံ လှုပ်ရှားနေသည်။

ဆူညံနေသာစကားသံများကြားထဲမှ အောင်တိုးဝင်း၏အသံက
ခပ်ကျယ်ကျယ်ထက်လာသည်။

စူးမာ မျက်နှာကိုရေခန်းနှင့်ပက်လိုက်သလို ပူခနဲဖြစ်သားလေသည်။ ရယ်ရခက်
ငိုရခက်နှင့် ပြုံး

မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသာကွေ့သယ်မြင့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆိုလိုရင်းကို
ရေးရေးမျှသောဘာပေါက်လာလေ

သည်။

‘ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမလဲ မဟုတ်နဲ့၊ Aလကား ကျပ်မပြည့်တဲ့
ငါးစောင်ရိုးကေလး’

စူးမာ၏လယ်အိတ်ပေါက်ထဲမှ ဖန်ဂေါ်လီပြာပြာလေး ထောက်ခနဲကျ ပြီး ကြမ်းပေါ်
တင်လိမ့်သားချိန်၌ ထောမနာပြုသံသည်ထပ်၍ထက်ပေါ်လာနေသည်။ စူးမာ
မျက်မှောင်လေး

ကုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

‘အောင်မယ်လေးဟဲ့ မေ့တာဆိုတာဘာလဲတဲ့ ဟီ ဟီ’

စူးမာမျက်လုံးများပြာပွေသားသည်၊ ထိုနောက် နေရာမှ ပုန်းခနဲ
ထလိုက်မိလေသည်။

စူးမာ ဘာကိုမျှလည်းသတိမရေတာ့ချေ။

‘အောင်မလေး ဗျာ’

စူးမာပြန်လည်သတိပြုမိချိန်တင် အောင်တိုးဝင်းသည် သူ့နဖူးကို သူ့အုပ်ရင်းညည်း
နေလေသည်။ ခုံပေါ်တင် ဒီဂရီတိုင်းသောကော်ပြားလေးနှင့်ပေတံတို၊
ခဲဖျက်ကလေးများ လွင့်ကျ

နေသည်။ ကြမ်းပေါ်တင် စန့်စန့်ကေလးလဲလျောင်းနေသည်ကား
ကန်ပါဘူစိမ်းကေလးဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့ရှိကန်ပါဘူးနှင့်
အောင်တိုးဝင်း၏နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုတအားလွှဲကာပစ်ပေါက်လိုက်မိပြီဖြစ်

ကြောင်းသတိပြုမိပြီး ချွေးများစို့လာသည်။

တတန်းလုံးငြိမ်တိတ်သားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ
ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာ

ပေးနှင့်ရပ်နေသာ စူးမာကိုလည်းကောင်း၊ နဖူးမြှင်တင် ချက်ချင်းနီရဲကာ
ဖူးဖူးယောင်လာသော

အောင်တိုးဝင်းကိုလည်းကောင်း မှင်တက်မိသလို ငေးကြည့်နေကြောလသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဆရာက မေးသောအခါ စူးမာ ဘာဖြေရမည်မသိချေ။ အောင်တိုးဝင်းကလည်း မျက်လွှာချပြီးငြိမ်နေသည်။ ကွေးသယ်မြင့်ကလည်း ဘာမျှမသိသလို မှင်သေလှသည်။ သို့ရာတွင် တစ်

ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စူးမာ အသွေးလတ်ထပြီး လွက်စမ်းမြေကြောင်း ပေါ်လာသည်။ အောင်တိုး

ဝင်းပြောသောစကားများကိုကား မည်သူမျှအသေအချာမသိ။ သိအောင်လည်းစူးမာမပြောချင်။

ကွေးသယ်မြင့်ကိုလည်းစိတ်တိုသည်။ အောင်တိုးဝင်းကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်။

အောင်တိုးဝင်းရော စူးမာပါအဆူခံရလေသည်။ စူးမာက ကိုယ်ထိလက်ရောက် လက်

ဝှမ်းပြသူဖြစ်၍ ပိုပြီးအဆူခံရသည်။ ထိုနောက်အရှိက်ခံရသည်။

စူးမာသည် စပ်ဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်နေသော လက်ဖဝါးကိုတင်းလေးဆုပ်ပြီး ကိုယ့်နေရာ

ကိုယ် အေးဆွေးစာပြန်လာလေသည်။ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်နေ

သော သီတာအေးနှင့်ပင် မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင်လွှဲထားသည်။
I နှစ်မပျက်အောင်တင်းထား

သည်။ မျက်ရည်မရစ်ဘဲအောင် ကြိုးစားပြီးထိန်းနေမိသည်။
ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း ထိုးသံ

ကြားရသည်အထိ စူးမာသည်အသက်ပင်မရှုပ် အောင့်ထားမိသလို
ရင်ထွဲတင်နာနေသည်။

‘စူးမာ’

ကျောင်းဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ကိုတူးရောက်လာသည်။
စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသောမျက်

နှာထားနှင့် အတန်းထဲသို့ ခွပ်သွက်သက် ဝင်လာလေသည်။
မျက်နှာလေးမူန်နေသော စူးမာသည်

ကိုတူး၏အသံကြားရသောအခါမှ ငိုချင်သလိုအားငယ်လာလေသည်။

‘စူးမာလေး နင်အရှိက်ခံရတယ်ဆို’

‘အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရန်ဖြစ်လို့’

‘ဟင် နင့်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘မလုပ်ပါဘူး စူးမာကသာလုပ်တာ’

‘နင်က ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘ကန်ပါဘူးနဲ့ပေါက်တာ’

‘နင်ကလဲဟာ’

သူ့ကိုစိတ်မကင်းသလိုကြည့်နေတာကိုတူးအား စူးမာသည်ငိုမဲ့မဲ့လေးပြန်ကြည့်

နေမိလေသည်။ စူးမာ ကျောင်းခန်းထွဲတင်ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို မေမေသိလျှင်၊
ဇေဇသိလျှင်၊ မမ

ကြီးသိလျှင်၊ စူးမာသည်လဲလှည့်ငွေတေးရင်းစိတ်ရှုတ်ငွေထေးနေသည်။ နှစ်ထွပ်ကမ်း
အဆူခံရရှိကွလ၍

စူးမာဘွက်တင်မည်သူမျှရှိမည်မဟုတ်ချေ။

‘နင်ကလဲ တော်တော်စွာ၊ တော်တော်ဆိုး’

ကရုဏာဒေါသောလေးပြောသော ကိုတူး၏နှုတ်ခမ်းဖျားရှိမှဲ့ငှလေးကိုငေးကြည့်ရင်း

အိမ်နီးချင်းမသစ်များပြောသော ‘အယ်လေး’ဆိုသူကို
မဆီမဆိုင်အမှတ်ရလာမိလေသည်။

*****

‘စူးမာ အယ်လေးဆိုတာကို ငွေတူးဖူးချင်လိုက်တာ၊ အဲဒီအယ်လေးအကြောင်းပြော

တော့ သူတို့မျက်နှာကြီးငွေတက မှန်ကုပ်ကုပ်ကြီးငွေတ’

‘နင်ဘာလို့ အဲဒါကိုဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ’

‘သိပါဘူး’

မန်ကျည်းပင်ရိပ်ညိုညိုသည် အေးမြလှသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကိုင်းညွှန်နေသော

အကိုင်းညိုများတင့် ရက်နုလေးများ စီရရီနှင့်စိမ်းစိုနေသည်။ ဒေါ်ကြီးသက်
အဆက်ပြတ်ဆူးသော

ကြောင့်ထင်သည်၊ ရက်နုလေးများသည် ရင့်သည်အထိရှိဘဲ
တက်ပြီးရင်းတက်ရင်းနှင့် ထာဝစပါ

စိမ်းမြေနတ်တတ်သည်။ ကိုတူးသည် မန်ကျည်းရက်စိမ်းဖန့်ဖန့်များကို မမိမကမ်းခူးပြီး သတင်းစာ

စက္ကူနှင့်လုံလုံထုပ်သည်။ တေမာမော့လုပ်နေသာ တာတီးလေးကိုလှမ်းပေးပြီးသောအခါတင်

ကား မန်ကျည်းပင်စည်ကိုမှီကာထိုင်ချလိုက်လေသည်။

‘တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီမန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ရောင် ထိုးမွယ်ကာ၊
Aပေါ်ကိုကြိုး

လှေကားလေးနဲ့တက်၊ Aောက်ဆင်းချင်ရင်လဲ ကြိုးကိုခိုပြီးလျှောဆင်း
သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘အခု ဘာလို့မထိုးသေးလဲ’

‘ငါမှ မလုပ်တတ်သေးတာ’

‘ဖေဖဖကလဲ မလုပ်ပေးဘူးနော်၊ ဖေဖဖဆိုရင် လင့်စင်ထိုးတတ်မှာ’

စူးမာက တမ်းတမ်းတတ ပြောမိသည်။ ကိုတူးသည် မြေကြီးကို
တုတ်ချောင်းလေးနှင့်

ခြစ်ကစားနေရင်းငြိမ်နေသည်။ Aလုပ်များလှေသာ
ဖေဖဖအနေနှင့်လင့်စင်ထိုးပေးလောက်အောင်

Aးလပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို စပါးစားရင်း ဖြေသိမ်နေဟန်ရှိသည်။

‘ဘုတ်မရ ဆီပေး ဆားပေး ဘုတ်မရ ဆီပေး ဆားပေး’

တာတီးလေးသည် ကိုတူးဆီမှရေသာ မန်ကျည်းရက်ထုပ်ကိုမြွေတင်မြှုပ်ပြီး Aပေါ်မှ

လက်နှင့်ထုကာ တေကျပ်ကျော်အော်နေသည်။
မြေကြီးမှAစိုဓာတ်နှင့်Aပေါ်မှဖိအားတို့ကြောင့်

မန်ကျည်းရက်လေးများနှမ်းပျော့ကာစိုဖန့်ဖန့်ဖြစ်လာတတ်သည်။
စူးမာတို့ငယ်စပါးကမြေကြီးထဲမှ

မန်ကျည်းရက်နုလေးများနှမ်းပြီးစိုလာလျှင်
မြေမှုန့်စားပြီးမြေထွဲတင်နေသာဘုတ်မသည်တကယ်

ပင် ဆီနှင့်ဆား လာထည့်ထားရောသလားဟု ထင်မှတ်မှားခဲ့ကြသည်။
Aထုပ်သေးသေးထဲမှ မန်

ကျည်းရက်လေးများကို မေလောက်မငေငငပြီး ခုံခုံမင်မင်စားခဲ့ကြသည်။ Aတန်ငယ်
ကြီးလာသော

Aခွဲတင်ကား ဘုတ်မဆီမှ ဆီနှင့်ဆားကို တောင်းရန်စိတ်မပါကြောတာပေ။
တာတီးလေးကမူ စိတ်

ပါလက်ပါ တေကျက်ကျက်အော်ပြီး ဆီဆားတောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

‘စူးမာ နင်ဝတ်တာနဲ့ ငါဘောင်းဘီဝွတ်လဲ ကုန်ပါပြီ’

‘Aမာ ဒီဘောင်းဘီဝွတ်က ကိုတူးဖြင့် မေတ်တော့ဘဲနဲ့’

စူးမာသည် ခြေသလုံးအထိပင့်လိပ်ထားသော ဘောင်းဘီအနားစများကိုဖြေချရင်း
ရယ်နေမိသည်။ စူးမာအတွက်အိမ်နေရင်းဝတ်ရန် အင်္ကျီကျောင်းကောင်းသိပ်မရှိချေ။
ငယ်ငယ်က

တည်းက ကိုတူးအကျရှုပ်အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီများကိုသာဝတ်များခဲ့ပေသည်။
အသက်တစ်

နှစ်သွက်ကာသည့်အတွက် ကိုတူးနှင့်အတန်ငယ်ကျပ်သော အဝတ်အစားသည်
စူးမာနှင့်တိုင်းချုပ်

ထားသလို အပွင့်သားလေ့ရှိသည်။

‘နင် အပျိုဖြစ်ရင်ကော ငါဘောင်းဘီဝွတ် ဝတ်နေဦးမှာပဲလား’

‘ဒါပေါ့’

စူးမာသည် ကိုတူးအား လျှာထုတ်ပြလိုက်ရင်း ညွတ်ကိုင်းနေသော
မန်ကျည်းကိုင်းကို

မမီမကမ်းဆဲပြီးလိုက်သည်။ မန်ကျည်းကိုင်းသည် သိမ့်ခနဲ
ညွတ်လာပြီးမှအပေါ် ဘက်သို့ပြန်ပြီး

မြောက်တွက်သားသည်။ စူးမာသည်မျောကော်ကလေးသွဖယ်
မန်ကျည်းကိုင်းကိုခိုစီးပြီးလွှတ်သား

သည်။ တသိမ့်သိမ့်ညွတ်နေသောမန်ကျည်းကိုင်းကိုခိုစီးရင်း
ကွေ့သယ်မြင်မှေးလိုက်သောအပျိုဖြစ်

ပြီလားဟူသောစကားကို သတိရနေသည်။ စူးမာသည်မန်ကျည်းကိုင်းညိုညိုကို
ရုတ်တရက်လွှတ်

လိုက်ပြီး ကိုတူးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

‘စူးမာ အပျိုမဖြစ်ချင်သေးပါဘူး ကိုတူးရ’

‘အေးလေ ဘယ်သူကောရာ ဖြစ်ခိုင်းနေလို့လဲ’

အသားလတ်ရန်လိုသော စူးမာကိုကြည့်ရင်း ကိုတူးက အကြောင်ကြောင်ပြောသည်။

စူးမာသည် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး မန်ကျည်းကိုင်း
မည်းညိုညိုကိုပြန်ပြီးခွံဆဲလိုက်သည်။ ကိုယ်လုံး

ကိုဆဲ၍ အားယူခိုလိုက်ပြီးမှ ခြေဖျားကိုကော့ကာ လွှတ်လိုက်လျှင် အရှိန်နှင့် ပုန်းခနဲ
မြောက်တက်

ဝသားသည်။ ရင်ထွဲတင် လှိုက်ပြီးအေးသားသော အရသာ
သည်တစ်မျိုးခံ၍ကောင်းလေသည်။

‘ယီးလေးလေ့ ယီးလေးလေ့ ယီးလေးလေ့’

စူးမာသည်မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ဆိုင်းချက်ကျကျအံ့နေသည်။ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်နေ

သောဒဏ်ကြောင့်မန်ကျည်းရက်စိမ်းညိုညိုများကွ ဖာခနဲ ရွက်ကျလာသည်။
စူးမာ၏ခေါင်းတွင်

ပန်းပင့်ကေလေးများသွဖယ် ကပ်ငြိကုန်လေသည်။

‘တော်တော့ စူးမာ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးကျရင် နင်ပါ ဖင်ညောင်ရိုးကျိုးသားလိမ့်မယ်’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းပြီးဆဲထားလိုက်ရသည်။ စူးမာ၏

လက်နှစ်ဖက်က မန်ကျည်းကိုင်းကိုဖက်ထားသော်လည်း
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည်ကားကိုတူး

လက်ထွဲတင် မိမိရရအဖမ်းထားရသည်။ မန်ကျည်းကိုင်းနှင့် ကိုတူးအကြားတင်
စူးမာသည်ကား

ရားကားရားဖြစ်နေသည်။ ကိုတူးက ခြေချင်းဝတ် တစ်ဖက်စီကို
လက်တစ်ဖက်စီနှင့် တင်းကျပ်စာ

ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ စူးမာကေခြေထောက်ကို ဟိုယမ်းဒီယမ်းနှင့်
ဝလတ်အောင်ကြိုးစားသည်။

ကိုတူးကွ ဇုတ်ကြီးချုပ်နှောင်ထားသည် မဟုတ်၊ စူးမာခြေထောက်ယမ်းရာသို့
သူးလက်ကိုအုံ့လယ်

တကူလျှောပေးသည်။ သိုဒေသ် လက်ကိုကားမလွှတ်၊ မြဲမြဲစာဖမ်းထားသည်။

‘လွှတ်ပါကိုတူးရ စူးမာစီးချင်သေးတယ်’

‘မလွှတ်ဘူးဟ’

ကိုတူးသည်ရယ်မောရင်းပြောသည်။ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသော
စူးမာကိုကြည့်

ရင်းတာတီးလေးကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သေဘာကျေနသည်။ စူးမာ
Aတော်စိတ်ညစ်

သားသည်။

‘ကိုတူးနော် ဗိုလ်မကျနဲ့၊ လွှတ် လို့ဆို’

‘ငစူးမာ နင် ဖင်ကျိုးလိမ့်မယ်’

‘ကဲ ဟာ’

စူးမာ ဒေါသဖြစ်လာပြီ။ ညစ်ချင်စိတ်လည်း ဝင်လာသဖြင့်ဘာမေပြာ ညာမေပြာနဲ့

တစ်ခါတည်း မန်ကျည်းကိုင်းကို ခိုဖက်ထားသောလက်ကိုလွှတ်ချလိုက်သည်။

စူးမာတစ်ကိုယ်လုံး

ကိုတူးAပေါ်သို့ငွေထေးခနဲ လုံးခနဲကျသွားသည်။ စူးမာတစ်ကိုယ်လုံး ကိုတူးAပေါ်သို့
ငွေထေးခနဲ လုံး

ခနဲကျသွားသည်။ ကိုတူးခများ Aမယ်လေးပင် မတနိုင်ရှာ၊ Aင့်ခနဲ
ပက်လက်လဲကျသွားရှာတော့

သည်။ စူးမာကေတော့မနာ၊ လုံးဝမနာ။

ကိုတူးတစ်ကိုယ်လုံးငွေမရလိုခံထားသည်ဖြစ်၍ Aခနဲ

ဖြစ်သားသည်မှAပ ဘာမျှမဖြစ်၊ စူးမာ ဖင်ညောင်ရိုး ကျိုးမည်စိုးသော
ကိုတူးခမျာသာ ကျော

အောင့်သားရသည်။

‘ငွေခဲမ မိစူး’

ကိုတူးAသွံထက်လာသောAခါ စူးမာသည် လူးလဲထရပ်ပြီးတစ်ချီတည်းပြေးရန်

ဟန်ပြင်သည်။ ကိုတူး လက်မြန်သဖြင့်

စူးမာE၊ရပ်AကျီAနားစကွိဆဲကိုင်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

စူးမာသည် သူ့Aကျီစကိုပြန်လုရင်း Aသွံထက်အောင်ရယ်နေမိသည်။ ကိုတူးE၊
လက်ကရုတ်တ

ရက် Aားပျော့ပြီး စူးမာကိုလွှတ်လိုက်သောAခွဲတင်ကား စူးမာသည်ပြေးရန်
သတိမရေတာ့ဘဲ

တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိသည်။

‘ကိုငယ် သားလေး၊ ပါပါကိုတစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီးဘွယ်သားနေတာလဲ’

ကိုတူး၏။ပရုံးကို အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီးတစ်ဦးသည် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိုင်းဖက်ထား

သည်ကိုတွေ့ရ၏။ လောကဓံ၏။အထုအထောင်းခံရေသာကြောင့်လားမသိ၊
မျက်နှာတင်အရေး

အကြောင်းထင်ကာဆံပင်များကက်ကျားဖြစ်နေလသည်။ ကိုတူးသည်ထိုလူကြီးကို
မျက်လုံးလေး

အဝိုင်းသားနှင့်မော့ကြည့်နေသည်။

‘သားကို ပါပါလိုက်ရှာလိုက်ရတော့ကယ်’

‘ခင်ဗျာ’

‘ကဲ ကွဲသားကြစို့’

‘ဘယ် ဘက်ကိုလဲခင်ဗျာ’

‘အိမ်ကိုပြန်မှာပေါ့ သားရယ်’

‘ခင်ဗျာ’

လူကြီးသည် ကလေးတူး၏။ပါးပြင်ကလေးချစ်စနပ်ဖွဲ့ဆဲလအိမ်ကလေးသည်။
ကလေးတူးသည် အသက်ရှူ

ကျပ်သလကလေး တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးဖြစ်နေရာမှ
စူးမာကလေးအကူအညီတောင်းဟန်နှင့်လှမ်း

ကြည့်သည်။ စူးမာသည်ဘာလုပ်ရမည်မသိသည့်အတိုင်း
ကလေးတူးလက်ထဲမှလွတ်ထက်လာသော

အင်္ကျီအနားစလေးကလေး ခပ်လျော့လျော့ဆဲပင်ကလေးပင်ရင်း အေးအေးမသိသည်။
ဘယ်ဘက်မှ ဆီနှင့်ဆားတောင်း

အေးအေး တာတီးလေးသည်လည်းဘယ်ဘက်ကလေးမှသားပြီထင်သည်။
အောင့်ကြောင့်လေးထဲပင်ရင်းမှ

ပါးစပ်လေးဟာကလေး သူ့အိမ်ကလေးအား တင်းတင်းဖက်ထားသောလူကြီးကလေး
အေးအေးသားကြည့်အေး

လေသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုတူးပါ’

‘ဪ ကိုငယ်လေးရယ်’

‘သားရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

လူကြီးသည် ညည်းညူလေ့ရှိသည်။
ကလေးတို့၏နားထောင်ရာသို့ သနားစွာရောက်ကျနေသော ဆံ

ပင်ပန်းမှုများလေးများကလေး သပ်တင်ပေးရင်းသက်ပြင်းရလျက်ရှိသည်။
သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကလေးပေါက်ကလေး

ထပ်တူကလေးကလေးတို့၏မျက်နှာတင်ပေးမှုများကလေး
တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပေးနေလေသည်။

‘သားလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုမျက်နှာသယံလေး၊ ဒီလိုဆံပင်ပျော့လေး၊ ကဲ

ဒီနှုတ်ခမ်းမှာ မှဲ့လေး၊ အဲဒါ ကိုယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ သားလေး ဘာဖြစ်လို့
ပါပါ့ကိုနှိပ်စက်နေတာ

လဲ၊ သားသုငယ်ချင်းတွေပါခေါ်ချင်ခေါ်ခွဲ’

‘သူ သူက ကျွန်တော့ညီမ’

‘ဪ ကိုယ်၊ သားမှာ ညီမမှ မရှိဘဲ’

‘ကျွန်တော် ကိုတူးပါ’

ကိုတူးသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် အကြောက်အကန်ပြောသည်။ လူကြီးသည် ရုတ်

တရက်ဒေါ်တွင်သားသလို ကိုတူး၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို
တင်းကျပ်စာဆုပ်ကိုင်၍ဆဲခေါ်

လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ရုန်းကန်ရင်း စူးမာတို့အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုယ် လိုက်ခဲ့ဆို’

‘အို စူးမာတို့ ကိုတူး’

‘ကျွန်တော် ကိုယ်ဟုတ်ပါဘူး’

‘တားတို့ တိုသိုသူး လွတ်လွတ်’

တားတီးလေးသည် ယခုမှ သတိဝင်လာဟန်ရှိသည်။ အစ်ကိုနှင့်အစ်မအား ကူညီရန်

လက်ကလေးကိုပေးသမ်းပြေးလာသည်။ ဆဲမှီဆဲရာ ကိုတူး၏အင်္ကျီစကို
အားကုန်ပွင့်ဆဲသည်။

လူကြီးတစ်ဦးနှင့်ကလေးသုံးဦးသည် အကြိတ်အနယ် လွန်ဆွဲပဲကြီး
ဆင်နွှဲနေကြသကဲ့သို့ ဖုံတ

ထောင်းထောင်းနှင့်ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။

‘မေမေရ၊ ပေပေရ၊ တားတို့ တိုသိုသူးကို ဖမ်းနေတယ်၊ တားတို့ကို ကယ်ပါဦး’

‘အယ်လေး လာကြပါဦး’

လူကြီးဆဲခေါ်ရာသို့ ကိုတူးခမျာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့်ပွဲသားသည်။ ကိုတူးငါးခါးကို
ဖက်ထားသော စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့လည်း အလဲလဲ အပြုပြု
ခွရတ်တိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအခါနှစ်ဦးသား အသံကုန်အော်ကြောတော့သည်။ ငယ်သံပါအောင်
ဟစ်ကြောတော့သည်။

စူးမားတို့အိမ်တံခါးသည် ရှုတ်ချင်းပင့်လာသည်။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ တိတ်ဆိတ်နေ
သောအိမ်ကြီးသည် အော်ခေါ်သံများနှင့်ဆူညံသားသည်။ ပို့စာပြွေထက်လာသူကား
မေမေ၊

ထိုနောက် မမကြီး၊ ယောက်မကြီး ကိုင်ထားသော ဒေါ်ကြီးသက်က
အိမ်နောက်ဖေးမှ ထက်လာ

သည်။ မြက်ခွတ်သော ဓားရှည်ကြီးနှင့်ကိုဘိုးမွှေးထည်လည်း ကဆုန်ပေါက်
ပြေးလာသည်။

‘ဦးလေးသင် ဦးလေးသင် သတိထားပါဦး’

‘ဟဲ့ မောင့်သင် မောင့်သင်ရေ လုပ်ကြပါဦး’

စူးမာတို့အိမ်နည်းတူပင် တစ်ဖက်ခြံမှအိမ်တံခါးလည်း ပင့်လာသည်။ စိုးရိမ်တကြီး
အော်သံများနှင့်အတူ အပြေးအလွှားထက်လာကြသည်။ ကင်းပုံနွယ်များကိုကျော်ကာ
လွှားကာ

ဖယ်ကာ ရှားကာနှင့်ကတိုက်ကရိုက်ချပြီးကပ်လာကြသည်။

‘ဦးလေးသင် သတိထားပါဦး’

‘သတိထားပါဦး’

တမြန်နေ့က မိတ်မွှေးဆွတ်ခွဲရေသာ အောင်ကျော်နိုင်အမည်ခံတစ်ဖက်ခြံမှလူသည်
ကိုတူးအား တင်းတင်းဆဲခေါ်နေသော လူကြီး၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။
မျက်လုံးမျက်ဆန်

ပြူးနေသော ကိုတူးခမျာမှာတော့ တပူးပူး တဝါးဝါးအော်နေဆဲဖြစ်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ

ကို ဘာမျှသတိမထားနိုင်။

‘ဦးလေးသင် ဦးလေးသင်၊ ဒီမှာ အောင်ကိုကြည့်စမ်းပါ။ ကိုငယ်လေး သေပြီလေ၊သူ

က ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ စပြီးစားစမ်းပါနော်၊ သတိထားစမ်းပါ’

၀ ဇုတ်တွရုတ်နီင်လုသာလူကြီးသည် ဆတ်ခနဲတွန်သားသည်။
သူ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်

ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူပြာနေသာ ကိုအောင်ကျော်နိုင်ကို
ငေးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးကြီးများနှင့်လှမ်း

ကြည့်သည်။

‘ကိုတူး’

မေမေ့ခေါ်သံကြားရေသာအခါ တအားတွက်သားသော ကိုတူးသည် လူကြီး၏လက်
၀ တင်းမှသူ့လက်ကို အားကုန်ဆောင့်ရှုန်းလိုက်သည်။

‘အွန်၊ တားတား တေပါပီ’

ကိုတူးလွတ်သားသည်။ သူ့အရှိုန်နှင့် သူ့နောက်ဘက်သို့လွန်သားသည်။ ကိုတူး၏ခါး
ကိုသိမ်းကျုံးဖက်ထားကြောသာ စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့သည်ကား ဘူမိကမ္မလာ
မြေမွမ့ရာကိုဖင်

ညောင်ရိုးနှင့်ခပ်ပြင်းပြင်းကေလေးထိခတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။
တာတီးလေးသည် ရှုံ့မှဲ့ရင်း

အော်နေသေးသည်။

‘သားရေ ပါပါ သား’

တုန်ရီဆို့နှင့်သောအသံကိုကြားရေသာအခါတင်ကား
ဘာဆိုဘာမျှသတိမရကြောတော့။

မြေကြီးပေါ်မှ ဘယ်လိုလူးလဲထမိကြသည်လည်းမသိ၊ သူတို့ကို မည်သူက
ထူပေးသနည်းလည်း

ဂရုမစိုက်နိုင်၊ အောင်နေသာဖင်ညောင်ရိုးပင်မွပတ်အား၊ ဖုံအလူးလူးကိုပင် မခါနိုင်၊
သုံးပြီးသား

ဖေနာင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျေအင် ကဆုန်ပေါက်ပြေးကြောတော့သည်။

‘ကိုယ် သား သား လေးရေ’

အက်ကဲသောအသံသည် သူတို့နောက်သို့ထက်ကြပ်လိုက်လာသေးသည်။ လူကြီး

စွတ ဘာဇာတ်ခင်းပြီး ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်ကို စိတ်မဝင်စားဟန်၊ မစပ်စုနိုင်ကြ၊
တစ်ချီတည်းကျော

ကောမြေးကြသည်။ အိမ်ထဲရောက်မှ လုံခြုံတော့သည်ဟုစိတ်ကထင်မှတ်ပြီး
အိမ်ဆီသို့အမြန်ဆုံး

ရောက်အောင် အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတူးက ရှေ့ဆုံးမှ
ဦးဆောင်ပြီးပြေးသည်။ နောက်

သို့လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ထိုနောက် စူးမာ၊ နောက်ပိတ်ဆွံ့တင်ကား
တာတီးလေးဖြစ်သည်။ တစ်

ကိုယ်လုံးဖုံများနှင့်ပေကျံလျက်ညစ်ပတ်နေသည်။ မျက်နှာလေးနီပြီး
မျက်လုံးလေးပြူးနေသည်။

တလိမ့်လိမ့်မြေးရင်း ပါးစပ်မှလည်းမေကြမချမ်းအော်နေသေးသည်။

‘တိုတိုသူ့ကို တူကတူသားတဲ့၊ တူတားလဲ ဟုတ်ဘဲနဲ့ တူတားတဲ့’

*****

‘ရှူးတယ်ဆိုပေမယ့် ယပါယပါလေး ရှူးတာပါ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ဟန်ပန်ငွေတက
တကယ့်ကို

အကောင်းပဲ၊ ဟိုသူငယ်လေးသာရှင်းမပြရင် အရှူးလို့ဘယ်ထင်ရမလဲ၊ သနားတော့
သနားစရာ

ဝကယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကိုတူးကလဲ
သွေသားတဲ့သူသားလေးနဲ့မှရုပ်ချင်းကဆင်ရပြန်သတဲ့၊

ဒါကြောင့်လဲ သူ့သားလို့ထင်ပြီး ဆဲခေခါ နရှာတာတဲ့’

‘ကိုတူး ထက်ပြေးတော့ အော်ခေခါ နလိုက်တာ မေမရယ်၊ သူ့ခမျာ
မျက်ရည်ငွေတပဲ

လို့ သမီးတောင်စိတ်မကင်းဘူး’

စူးမာသည်
ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကိုမှီရင်းကြမ်းပျံတင်ပင်ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေ

သည်။ စကားကောင်းနေသာမေမတို့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း
ညေနကလူကြီးကိုမြင်ယောင်နေ

မိသည်။ အရှူးဟုဆိုသဖြင့်ပိုပြီးကြွက်သားသည်။
စူးမာတို့ငယ်ငယ်တုန်းကကြားဖူးသည့်ကလေး

များကိုဖမ်းချီပြီးဆဲခေါ်သားတတ်သောလူကြီးအသင်မြင်ယောင်လာပြီး
ကျောတွဲတင်ပင်စိမ့်သား

သည်။

‘ဟိုမိန်းမကြီးက Aငြိမ်းစားAမြတ်တော်မင်းကြီးကေတတ်တဲ့ မေမေရဲ့၊ Aဒီစိတ်မ

နဲ့တဲ့လူကြီးက မိန်းမကြီးရဲ့ မောင် တဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက Aငြိမ်းသမနဲ့ကျိက်လို့
Aမနဲ့Aဆက်

Aသယ်ပြတ်နေတယ်တဲ့၊ နောက် သူ့မိန်းမဆုံးတော့မှ
Aမနဲ့Aဆက်Aသယ်ပြန်ရတယ်တဲ့လေ၊

သူပြန်လာတော့ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့၊ သူ့သားကိုသူသိပ်ချစ်တယ်တဲ့၊
တေနဲ့တော့ သူ့သား

လေးသစ်ပင်ပေါ်ကလိမ့်ကျပြီးသေတာကိုငွေတူပြီး
တစ်ခါထဲစိတ်ဖောက်ပြန်သားတာတဲ့ မေမေရဲ့၊

မမကြီးသည် သူပေါင်ကို မှီ၍ထိုင်နေသော တာတီးလေး၏ဆံပင်များကို
ဖုတ်စားနေ

ရင်းပြောသည်။ မမကြီး၏Aသံသည် တိုးပြီးပြတ်လေသည်။ Aချို
မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့

မရှိလှချေ။ Aသက်နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့်တတ်သေးသော်လည်း သူသည်
တကယ်လူကြီးသဖွယ်

ငွေတေးခေါ်တတ်သည်။ မေမေနှင့် တိုင်ပင်တတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်
ကောင်းတိုင်ပင်

ဆိုးတိုင်ပင်။ မေမေ့ သမီးကြီး၊ မေမေ့ တိုးတိုးဖော်။

‘တိုတိုသူးက တူးက တူတားဟုတ်ဘူးနော်၊ နော် မေ့ တူတားဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့သားပါ’

‘ဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကဲ့ သားသားရဲ့၊ ကိုကိုတူးကေလ မေမေသားဟုတ်ပါဘူး Aရှုကြီး
သား၊ Aရှုကြီးရဲ့သား’

မေမေသည် မေကြမချမ်းနှင့်ငြင်းနေသော တာတီးလေး၏ပါးပြင်ကို ဆဲလိုက်ရင်း
ချစ်

စနိုး စေနသည်။ မမကြီးကလည်း Aသံလေးထက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုတူးက Aရှုကြီးသားပါ’

စူးမာဘေးတင်မှောက်လျက်အိပ်ရင်း မေးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံထောက်ကာငေးနေ

သော ကိုတူးဆီမမသဲမွကဲပင့်သက်ရှိက်သံလေးကိုကြားရသည်။
မေမေ့ကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ငေး

ကြည့်နေသောကိုတူး၏မျက်လုံးလေးများသည် ရီပွေသားလေသည်။ တချိန်လုံး
ဘာစကားမျှမ

ပြောပဲငြိမ်သက်နေသကဲ့သို့ ဘာမျှသတိမထားမိဟန်နှင့်
ဆက်လက်ပြီးငြိမ်သက်နေလေသည်။

‘ကိုတူးရေ’

‘အင်’

‘ဘာငွေတ စပြီးစားနေတာလဲ’

‘အစုံပဲ’

‘ဘာငွေတလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏စကားကိုစိတ်မဝင်စားဟန်နှင့် မျက်နှာကြွက်တင် ငွေရ.ရှားသား

နေသော အိမ်မြှောင်နှစ်ကောင်ကိုမော့ကြည့်နေသည်။ အိမ်မြှောင်လေးသည်
သူနားသို့ရောက်လာ

သမျှပိုးမွှားများကိုသက်လွက်စာဖမ်းစားနေသည်။ စူးမာသည်လည်း
ကိုတူးနည်းတူပင် အိမ်မြှောင်

ဖြူဖြူလေးများကိုငေးကြည့်နေမိသည်။
ယုပွဲတွဲသားနေသောအိမ်မြှောင်သေးသေးလေးနှစ်ကောင်

သည် စူးမာနှင့်ကိုတူးလိုပင် မောင်နှမ နှစ်ယောက်လေလားဟု
မေရမရာလေးစပ်စားနေမိလေ

သည်။

‘တိုတိုသူးက မေမေ့တား၊ အရှုံးကြီးတားဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုတူးက အရှုံးကြီးရဲ့သား၊ ငယ်ငယ်လေးကထဲက နောက်ဖေးလမ်း

ကြားက အမှိုက်ပုံထဲမှာငွေတူလို့ သနားလိုကောက်ငွေမထားတာ
မေမေ့သားဟုတ်ပါဘူးကယ်နော်

မေမေရယ်’

‘အင် ဟုတ်ဘူး ဟုတ်ဘူး’

တာတီးလေးသည် မမကြီး၏ပေါင်လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ထူကာ ခေါင်းခါခါ လည်

ခါခါနှင့်ငြင်းနေသည်။

မေမနင့်မမကြီးသည်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသာတာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေကြောလသည်။ စူးမာသည်
ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုဆိုင်းချက်ကျ

ကျ လှုပ်ယမ်းနေရင်းမှအိမ်မြှောင်ဖြူကေလး အမြီးပြတ်ကျလာပါစေဟု
ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိ

သည်။ ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့မသိ၊ ဆေးနည်းတစ်ခုကြားဖူးသည်။
အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်က

လေးတဆတ်ဆတ်ခန့်နေသည်ကိုငွေတုလျှင် သူခန့်နေသမျှအချိန်တင်
တချက်မှမနားဘဲ ငွေကေးနေ

အောင် ကရမည်ဆိုသည်။ ထိုသို့ကေနစပြုတင် ဘေးမှေနပြီး မပြုံးမရယ် ထိုင်ပြီး
ကြည့်သူ တစ်ဦး

လည်းရှိရမည်။ ကြည့်သူနှင့် ကသူတို့သည်
ခန့်နေသာအိမ်မြှောင်အမြီးလေးအခန့်ရပ်သည့်အထိ

ဲ့ကောင်းကြလျှင် ဆေးအောင်ပြီဖြစ်၏။ ဘာမျှထူးထူးခြားခြားလုပ်ရန်မလို၊
၎င်းအိမ်မြှောင်လေးကို

မီးရှိပြီး ပြာချလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။ ထိုပြာသည်နယ်နယ်ရပြာတော့မဟုတ်၊
တစ်စုံတစ်ဦးကို ပြာ

နှင့် မသိမသာပက်ပြီး 'ကစမ်း' ဟုခိုင်းလိုက်လျှင် တစ်ချီတည်းထပြီး
ကောက်ကောက်ငွေကေးငွေကေး

ကေတော့သည်။ 'ရပ်နိုင်ပြီ' ဟုခင်းမေပေးမချင်းကေတော့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့ 'ကေဆေး' ကိုသာရလျှင် စူးမာတို့ဘယ်လောက်ပျော်ရမည်ပင်မသိ။

ကေ့သယ်မြင့်တို့ အောင်တိုးဝင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းပက်ဖြန်းပြီး မထိုင်တမ်း
ကခိုင်းချင်တော့

သည်။ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သာငွေတုပါစေ စူးမာကေတော့ မရှုကော်မကြောက်
ကမည်ပင်ဖြစ်သည်။

မရပ်မနား ငွေကေးနေအောင် ကမည်ဖြစ်၏။ ကိုတူးကလည်း
မရယ်မပြုံး၊ နွေတွစ်ခဲသားနှင့်ကြည့်

မည်ဟုကတိပေးသည်။ ခက်သည်က အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ကို
ငွေတုရေသေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ငွေတု

များစွာမည်ဆိုလျှင် စူးမာတိုမောင်းနှမ ‘ကေဆး’ ဖော်ပြီး တစ်အိမ်လုံး
ကခိုင်းမည်ထင်သည်။

ဇေဇနင်ဇေမေမကိုပါ ကခိုင်းနိုင်လျှင် စူးမာရယ်ရွလန်း၍ အတက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

‘အိမ်မြှောင်အမြီးကလဲ ခုထိမပြတ်သေးဘူးလားမသိဘူးနော် ကိုတူး ဟင် ဘယ်
ရောက်သားလဲ’

စူးမာသည် ကိုတူးဘက်သို့ကိုယ်ကိုယ်မီးကာပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးကိုမွေတရ၊

ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ်နှင့် ဘယ်အချိန်က ထွသားသည် မသိရေချ။
စူးမာလည်းရုတ်ချင်းပင်ထထိုင်

လိုက်မိသည်။ ကိုတူးဘယ်ရောက်သားသနည်းဟု ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည်။
ကိုတူးကိုရုတ်ချင်းထ

ပြီးရှာဖွေမိသည်။

‘ကို တူး’

ကိုတူးကို လသာဆေတွင်တင်ဖွတရသည်။ လက်ရန်းကိုအားပြု၍ ထောက်ရင်း A

မှောင်ထဲသို့ဝှင်းနေသည်။ သစ်ပင် ရိပ်မည်းမည်းများကိုကြည့်ရင်း ကိုတူး
ဘာဖွတများ Aဖွတး

နယ်ကျွံနေသနည်းဟုစူးမာသိချင်လှသည်။ ကိုတူးနောက်ကို တိတ်တိတ်လေး
ကွပ်သားပြီး ‘ဂါး’

ခနဲအော်ကာ ချောက်လှန့်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာသည်။ မျက်မှောင်လေး
မသိမသာကုတ်ထား

သော ကိုတူး၏ မျက်နှာထားကြောင့် စူးမာ မေချက်ဖြစ်၊ မစဖြစ်၊
Aသာခြေဖ၍ကွပ်သားရင်းမှ

တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ကို တူး ရေ’

ကိုတူးသည် စူးမာကိုငဲ့၍ပင်မကြည့်ဘဲ နက်ရှိုင်းသောအမှောင်ထုကိုသာ တေငေးတ

မောကြည့်နေလေသည်။ စူးမာသည် ကိုတူး၏မျက်နှာကို Aကဲခတ်ရင်း
ဘာဆက်ပြောရမည်မသိ

သည့်အတက် ငြိမ်နေမိလေသည်။

ဝရန်တာလက်ရန်းမှသံပိုက်လုံးသည် အေးစက်နေသည်။ စိမ့်အေးနေသော သံပိုက်

လုံးကိုလက်နှင့်ခပ်ဖြည်းဖြည်းပတ်သပ်နေရင်း စူးမာသည်
ပုစပ်းရွှင်ကဲလေးများအေးနေသံကိုနား

စိုက်၍ထောင်နေမိသည်။ ကျယ်လာလိုက်၊ တို့သားလိုက်နှင့်
တူရိယာသံတီးမှုတ်နေသလားဟုပင်

ထင်မှတ်မှားနေမိသည်။

‘ဟော ဖေဖလောပြီ’

စူးရှေသာ ကားမီးရှောင်တန်းသည် ခြံထဲသို့ချိုးဖွင့်လာသည်။
တီခန့်ဟန်းသံပေးရင်း

ဘီးလိမ့်ရုံမောင်းလာသည်။ ဖေဖ ခဆေးတိုက်မှပြန်လာဖြစ်သည်။
အောက်ထပ်သို့တခိုင်းခိုင်းပြေး

ဆင်းသားသော တာတီးလေး၏ခြေသံကိုကြားရသည်။ နေ့လယ်ခင်းက
စန့်စားခန်းကို ဖောက်

သည်ချရန်စိတ်အားထက်သန်နေသော တာတီးလေးသည် ဖေဖကားပေါ်က
ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း

ရေပက်မဝင်အောင်ပြောထားမည်ထင်သည်။

‘ကိုတူးရေ အိမ်ထဲဝင်ရအင်’

‘မဝင်ချင်သေးဘူး’

စူးမာလည်း ဖေဖကို ပြောပြချင်သေးသည်။ ကိုတူး
တစ်ယောက်တည်းလည်းမထား

ခဲ့ချင်၊ ကိုတူးက အိမ်ထဲမဝင်သေးဘူးဟုဆို၍ စူးမာလည်းမဝင်ဖြစ်တော့ချေ။
ကိုတူးဘွေတင်ရပ်

ရင်း အိမ်ထဲသို့လည်ပြန်မျှော်၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ဖေဖပေါင်ပေါ်တင်
တာတီးလေးသည် ကား

ရားခ၍ထိုင်နေသည်။ မမကြီးကမူ ဖေဖရှူးဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ချွတ်ပေးနေသည်။

‘သားသားရဲ့ ဖြည်းဖြည်းပြော၊ မောမယ် သားသားရဲ့ မောမယ်’

လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်အားပါးတရပြောနေသော တာတီးလေးကို ဖေဖက တားယူရ
သည်။

စူးမာသည် သူတို့တစ်ဖွဲ့တကိုင်းကြည့်နေရင်း စိမ့်စိမ့်အေးသောသံပိုက်လုံးလေးကို

လက်နှင့်လျှော့တိုက်ပတ်နေမိလေသည်။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့အနေနှင့် တာတီးလေးကဲ့သို့နေဖို့

ပေါင်ပေါ်တင်မထိုင်ရသည်မှာ ကြာလေ့ရှိပြီ။ ဖေဖေပြန်လာလျှင် တာတီးလေးကေပေါ်တက်ပြီး

မမကြီးကဖိနပ်ချွတ်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ ထိုနောက် သံပရာရည် အေးအေးကို မေမေကယူလာသည်။

စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့လုပ်စရာဘာမျှမရှိချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖေဖေဆေးအိတ်ကြီးကို ကိုတူးက ဆီးသယ်

ရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လေးသည့်အပြင် ဆေးပုလင်းများ ကိုကုန်မည်စိုး၍ဖေဖေက အကိုင်မ

ခံချေ။

‘ဖေဖေရဲ့၊ အိအရူးကြီးက တိုသိုသူးကို တူတားတဲ့၊ မေမေကလဲတိုသိုသူးက အရူး တားတဲ့ ဟုတ်ဘူးနော် ဖေဖေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သားသားရဲ့၊ ကိုတူးက အရူးသား’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲမှ မာလကာသီးလေးကို ခပ်ဝေးဝေးသို့လွှဲပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘာလို့ ဒါကိုခဏခဏပြောနေတာလဲ’

‘ဘာကိုလဲ ဟင်’

‘ကိုတူးက အရူးကြီးသားတဲ့’

‘အို ကိုတူးကလဲ မေမေတို့က တားတီးလေးကိုစတာပဲ’

‘ငါသိတယ်’

ကိုတူး၏အသံသည် တို၍ပြတ်လေသည်။ စူးမာကိုခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ စူးမာ အံ့သြသားသည်။ မေမေတို့ နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို ကိုတူးစိတ်ဆိုး

နေသဖြင့် ကိုတူးမျက်နှာကို မျက်လုံးလေး အိုင်းသားနှင့်အကဲခတ်နေမိသည်။

မေမေတို့အနေနှင့် အတင်းအဓမ္မဆဲခေါ်ခံထားရေသာ ကိုတူးကို ဒီထက်အရေးတ

စိုက်ရုံမိုကောင်းသည့်ကတော့အမှန်ပင်၊ ခွဲဆဲခံရေသာ ကိုတူးထက်ရောယောင်ပြီး လဲပြိုခဲ့ရေသာ

တာတီးလေးကိုပို့ပြီးရရှိစိုက်ကြသည်။ Aလေးမူကြသည်။ ဒါ့အတိုက်လည်း
စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့တင်

Aဖြေကရိုပြီးဖြစ်သည်။ ‘ သူက Acယ်ကိုး’
ဟူသောလက်သုံးစကားနှင့်စိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါက

ခဏလေးနှင့်မြဲသားမည်ဖြစ်သည်။

‘ မေမတို့ စ နေမှန်း ငါသိပါတယ် စူးမာရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

Aတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးသည် ခေါင်းမောလာသည်။ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း တိုးတိုး
လေးပြောလေသည်။

*****

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လှသော ဆံပင်များသည် နက်မှောင်နေသည်။ မမကြီးသည်
ဆံပင်

ကို ဖားလျားချပြီး ဆံပင်အရင်း ပီးရေပြားအထိ ရောက်အောင်
လက်ချောင်းလေးများနှင့် ဖိနှိပ်ပတ်

သပ်ပြီး အုန်းဆီထည့်လေ့ရှိသည်။ အုန်းဆီကို လက်ဖျားလေးနှင့်တို့ယူလိုက်၊
ဆံရင်းကွံပတ်လိုက်

မမကြီး တစ်ခါ တစ်ခါအုန်းဆီထည့်လျှင် နာရီပက်ခန့်ကြာမည်ထင်သည်။ ထိုကဲ့သို့
ဆံပင်ကိုဂရု

စိုက်လန်းသောကြောင့်လည်း မမကြီး၏ ဆံပင်များသည် သွန်စမ်းသေလာက်
အရောင်ကလည်း

ပိတုန်းရောင်တောက်ကာ မည်းနက်နေသည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေသည်။

‘ စူးမာ လာစမ်း အုန်းဆီထည့်’

မမကြီးက ခေခါသာအခါ စူးမာ နေ့ကတန်ခွာသားသည်။
စူးမာ၏ဆံပင်လေးများသည်

တိုသော်လည်း ဖာလန်ကျဲနေသည်။ အုန်းဆီမှန်မှန်မထည့်၍
နီကြောင်ကြောင်အရောင်ပြေးနေ

သည်။ မိုးရေထွဲတင်လည်းကောင်း၊ နေပူစပ်ခါးတင်လည်းကောင်း
လျှောက်ဆော့ပြီးတစ်ခါတစ်ရံ

မိုးသန့်စင်သေးသည်။ စူးမာဆီမှ သန်းကူးမည် ကြောက်သောကြောင့် မမကြီးသည်
စူးမာနှင့်အတူ

တူ မအိပ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

‘မိန်းကေးလေးဆိုတာ ဆံပင်ဟာ Aလှတစ်ပါးပဲ စူးမာရဲ့၊ ကောင်းခြင်းငြိမ်းသယ်ထဲမှာ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်းက တစ်ပါးပါတယ်။ ဒီလိုသာနီကြောင်ကြောင်စွတ်ဖွေးဖွေး၊ သန်းထူထူနဲ့ ကြီး

ရင်တော့ ငိုညီမဆံပင်၏ကောင်းခြင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဆံပင်ထဲကို ဆီထည့်လိုက်ရင် စိုကပ်ကပ်ကြီး နေရသိပ်ခက်တာပဲ မမကြီးရဲ့’

‘ဆီမရှိမှ ဗီးရေချောက်တာ၊ ဗီးရေချောက်ရင် ဉာဏ်မရွှင်ဘူး၊ လာစမ်းဟယ် ထည့် စမ်း ရွဲ့ရွဲ့ထည့်’

မမကြီးက Aတင်းAမေ့စဉ်းလေတော့လည်း စူးမာအုန်းဆီပုလင်းကို ကောက် ကိုငင်ရတာသည်။ အုန်းဆီထွဲတင် ထည့်စိမ်ထားသော သဇင်ပန်းခြောက်လေးများသည် ပါကျင့်

ကျင့်Aရောင်ပြေးနေလသည်။ သဇင်ခက်လေးများကြောင့်လည်း အုန်းဆီမွှေးမွှေးသည် သဇင်နဲ့

ပါ သင်းပျံ နေသည်။

မမကြီးလိုတော့ အုန်းဆီကို လက်ဖျားလေးနှင့် တို့ယူလိုက် ဆံရင်းကို ပတ်လိုက်နှင့်မ

ထည့်တတ်၊ မထည့်ချင်။ စူးမာ စိတ်မရှည်၊ Aချိန်ကုန်လှသည်။ ငယ်ထိပ်မှဆံပင်များကိုဖြုတ်ပြီး အုန်း

ဆီကို ပုလင်းလိုက်စောင်းပြီး လောင်းချလိုက်ပါက စူးမာ၏ဆံပင်ကို အုန်းဆီထည့်ခြင်းAမူ စက္ကန့်

ပိုင်းနှင့်ပြီးစီးလေတော့သည်။ ဗီးရေပြားသည် Aခနဲဖြစ်ပြီး အုန်းဆီများပြန့်သားသောAခါမှ ဆံ

ပင်များAတင်းနံ့စေ့ရန်နာနာပတ်နေမိလေသည်။

‘ကဲ ကြည့် Aခုမှ မှင်စာနဲ့တူတာ’

စူးမာ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်များသည် Aချောင်းလိုက်ဖြစ်ကုန်သည်။ နဂိုကနည်း သောဆံပင်မှာ Aကုန်လုံးစုကပ်ပြီး နှစ်ချောင်းနှင့်တစ်ပိုင်းသာ ရှိတော့လေသည်။

‘ဘာပဲပြောပြော နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ထက်တော့ လှေသားတာပဲ’

မမကြီးသည် စူးမာကို သူ့ဘွက်ဆဲခေါ်လိုက်ပြီး ခေါင်းဖီးပေးသည်။ သူ့Aလုပ်နှင့်သူ

အားလပ်ချိန်မရှိသော မမကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလျှင် စူးမာကို
ဂရုတစိုက်ဆုံးမေလွှဲသန်

သင်လေ့ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါလောက် နှစ်ခါလောက်
ဂရုစိုက်ပြီးသောအခွံတင်ကား သူ့ကျောင်း

စာနှင့်သူ့အလုပ်နှင့် မအားအောင်ရှိပြီး စူးမာကိုမွေ့သားတတ်ပြန်သည်။

‘မမကြီးတိုင်းဆေးတက္ကသိုလ်က အတန်းကြီးငွေတဆိုရင် အလယ်တန်းကျောင်း၊ မူလ
တန်းကျောင်းငွေတကိုဆင်းပြီး ကျန်းမာရေးလက်ငွေတလေ့လာရတယ်၊
ကျောင်းတင်းကျန်းမာရေး၊

သန့်ရှင်းရေး၊ ကေလးငွေတမှာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုဘယ်လောက်ရှိလဲ
လေ့လာရတယ်၊ ပညာ

ပေးရတယ်။ မမကြီးရဲ့ညီမကေတော့ ကြည့်ပါဦး သန်းက ထူသေး၊ အို
လည်ပင်းမှာလဲ ဂျိုးကြောင်းနဲ့

ရေချိုးရင် ဆပ်ပြာမှတိုက်ရဲ့လား စူးမာ၊ လက်သည်းငွေတတော့ မှန်မှန်ညှပ်လို့
တော်သေးရဲ့’

မမကြီးသည် အခြားကေလးများအား တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုမှာ မည်မျှအရေးကြီး

ကြောင်း ပညာပေးသန်သင်မည့်သူဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်မောင်ရင်း
ညီမရင်းများကိုကား မေ့လျော့

နေဟန်ရှိသည်။ စူးမာတို့အား ပညာပေးဆုံးမရန်လည်း မအားနိုင်အောင်ပင်
စာအုပ်ပုံကြီးထွဲတင်

နှစ်နေ့ခွဲရေလေတော့သည်။ စူးမာသည် မမကြီးကို မထတမ်း
မအပ်တမ်းကျက်မှတ်ခိုင်းနေသာစာ

အုပ်ထူကြီးများကို မုန်းပင်မုန်းမိသည်။ ဖေဖဖကမူ ယင်းစာအုပ်ထူကြီးများကိုလည်း
ချစ်သည်။ မမ

ကြီးကိုလည်းချစ်သည်။ ‘ဖေဖဖခြေရာနင်းမယ့် သမီးကြီး’ဟု မကြာခဏပင်
ဂုဏ်တယူယူနှင့် ပြော

တတ်သည်။

စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့ကမူ မမကြီးလောက် ရည်မှန်းချက် မကြီးလှပေ။ မမကြီးလောက်
လည်း စာမေတ်။ စာလည်း မကျက်မှတ်နိုင်ကြာချီ။ ဆရာဝန်လုပ်ရန်လည်း
လားလားမှ ဝါသနာမ

ပါကြ။ ကျောင်းနေစဉ် စာအုပ်ထူကြီးများထွဲတင်ခေါင်းစိုက်ထားရေသာ

မမကြီး၏ဘဝမျိုးကိုလည်း

မနစ်းသက်။ အောင်ပြန်တော့လည်း နှိမ်တင်မနရဘဲ
ဆေးတိုက်နှင့်ဆေးရွှံတင်လည်နေသော

ဖေဖေလိုလည်းမေနချင်။

‘ကိုတူးကြီးရင် ဖေဖေလို ဆရာဝန်လုပ်မှာလား’

‘ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးလား’

‘ဟင့် အင်း’

‘ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘စာရေးဆရာ’

‘စူးမာကေရာ’

‘ကိုတူး စာတွေကိုလိုက်ပြီး လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ပေးမယ့်သူလုပ်မယ်’

‘ကောင်းပျာ အတွက်ထန်းပေါက်မယ့် အလတ်နှစ်ကောင်ပါလား ခင်ရဲ့’

ဖေဖေသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မေမေ့ကို ပြောခဲ့သည်။ ဖေဖေအနေနှင့်
သားသ

မီးအားလုံးကို ဆရာဝန်၊ စစ်ဗိုလ်၊ အင်ဂျင်နီယာစသည်တို့သာဖြစ်စေလိုပုံရသည်။
စာရေးဆရာအ

ဖြစ်ကားမြင်လိုဟန်မရှိချေ။ စာရေးဆရာ၏စာများကိုလိုက်ပြီးရိုက်ပေးမည့်
လက်နှိပ်စက်စာရေးမ

အဖြစ်ကား စိတ်ကူးကြည့်၍ပင်ရမည်မထင်။ အကယ်၍ ကိုတူးကသာ
ဆရာဝန်လုပ်မည်ဆိုပါက

စူးမာကလည်း သူ့နာပြုဆရာမလုပ်မည်ဟုဖြေမည်ထင်သည်။ ကိုတူးက
ကျောင်းဆရာလုပ်မည်

ဆိုလည်း စူးမာက ကျောင်းဆရာမလုပ်မည်ဟုဖြေဖြစ်မည်ပင်ဖြစ်၏။

‘ကိုတူးရော လက်သည်းညှပ်ထားရဲ့လား’

‘စူးမာနဲ့တူတူညှပ်တယ်’

‘ခုရော ဘယ်မှာလဲ’

‘ဝတ္ထုဖတ်နေတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ စာတော့မကျက်နဲ့’

မမကြီးက Aလိုမကျဟန်နှင့်ပြောသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ယောက် ခုတေလာ

ခြေချုပ်မိနေသည်။ ဟိုတေနုကလို ဂွေဆံခံရပြီးမည်ကိုကြောက်၍ ခြံထဲသို့လည်း
ရဲရဲမဆင်းရဲကြ

ချေ။ မန်ကျည်းပင်အောက်ကိုကား သီပင် မသီရဲကြ။ စူးမာသည်
မမကြီးကိုမော့ကြည့်ရင်းမရဲတရဲ

ပြောမိသည်။

‘ကိုတူး စိတ်ကောက်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သူ့ကို Aရှားကြီးသားလို့ ပြောလို့တဲ့’

‘သားသားကို စတာပဲဟယ်၊ သူကလဲတေမှာနဲ့ ကေလးလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘စူးမာဆိုရင်လဲ စိတ်ဆိုးမှာပဲ’

‘နင်တို့ Aလတ်နှစ်ယောက်ကတာ့ Aမြဲတမ်း တစ်လေထွဲထက်တယ်၊ ကေးလးမ
ဟုတ် လူကြီးမဟုတ်နဲ့၊ Aတော့်ခကျတယ်’

စူးမာသည် ဘာမျှဆက်မပြာမိတော့ဘဲ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်မြင်ရသာ တစ်ဖက်
ခြံကိုငေးကြည့်နေမိလေသည်။ စိတ်ထွဲတင် သိပ်မကျနပ်သော်လည်း
မမကြီးစိတ်လက်ကြည်သာ

စာနှင့် သူ့ဆံပင်ကိုပြီးပေးနေစပြုတင် ကေတာက်ကဆတ်မဖြစ်လိုသည့်အတွက်
စကားစဖြတ်လိုက်

သည်။

ဟိုဘက်ခြံတင် လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်နေသည်။
ကိုအောင်ကျော်နိုင်ဆိုသည့်

လူပင်ဖြစ်သည်။ အုန်းပြေလမ်းလျှောက်ရင်းစူးမာတို့ခြံဘက်သို့လည်း
မသိမသာတေစုတေစား

ကြည့်နေလေသည်။

‘မမကြီး၊ သူ့နာမည်က ကိုအောင်ကျော်နိုင် တဲ့နော်’

‘ဘယ်သူ့နာမည်လဲ’

‘ဟိုဘက်ခြံက လူလေ’

‘ဪ အောင်ကျော်နိုင် တဲ့လား’

‘မမကြီးတို့ အရယ်လောက်ပဲနော်’

‘မကြီးတို့ ကျောင်းကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူကအတန်းကြီးတယ်’

‘မမကြီး သိလို့လား’

‘ဟင့်အင်း မြင်ဖူးတာပါ’

မမကြီးသည် ခေါင်းကိုငဲ့ကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ကြည့်လေသည်။ ကိုအောင်ကျော်နိုင်ဆို

သည့်လူသည် မမကြီးလိုပင်

ဆရာဝန်လောင်းဟုဆို၍စူးမာအတော်စိတ်ပျက်သားသည်။ ဆရာဝန်

အစစ်စွာ၊ ဆရာဝန်အလောင်းအလျာစွာ ပတ်လည်ပိုင်းနေသာနေရာတင်
ကိုတူးလို စာရေး

ဆရာလောင်းကေးလးသည်ကား ပို၍ပင် မျက်နှာငွယ်ဖယ်ရှိတော့သည်။

‘ဟို လူကြီးရော သူတို့နဲ့တူတူနေမှာလား မသိဘူးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကြောက်လို့’

‘ကြောက်စရာမလိုပါဘူး စူးမာရဲ့၊ သူက ယဗိယပ်လေး စိတ်နှောက်တာပဲ၊
အိန္ဒိယနဲ့က

Aကြောက်Aကန်မရုန်းဘဲ Aသာလွှဲသားရင် မုန့်ငွေတတောင် တဝကြီးစားရဦးမယ်၊
သူ့သား

လေးကွဲလမ်းပြီး ရွေးသားရှာတာ၊ သနားစရာသိပ်ကောင်းတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ကိုတူးကို လွှဲသားခိုင်းဦးမယ်၊ စူးမာလဲလိုက်ပြီး
မုန့်စားရ

အောင်လို့’

‘တယ် သိတတ်တယ် ငွေလေး’

မမကြီးသည် စူးမာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောသော်လည်းတစ်ဖက်ခြံသို့သာ မသိ

မသာကြည့်နေသည်။ ဆံပင်ဖားဖားကို စုစည်းထားရာ ခါးအထိရောက်သည်။
မမကြီးတုံ့ကျောင်း

သူများထွဲတင်မမကြီးလောက်ဆံပင်ရည်သူ ရှားမည်ထင်သည်။
ဆံပင်ပျော့ပျော့များနှင့် မမကြီး

၏မျက်နှာသွယ်သယ်လေးသည် ပနံရလှသည်။ မမကြီး၏ မျက်လုံးများသည်
စူးမာလောက်မပိုင်း

သော်လည်း မျက်တောင်များသည် မည်းနက်ပြီးရှည်လျားလှသည်။
တင်းပြည့်စုံပြည့်သော

နှုတ်ခမ်းတင်လည်း ဆေးဆိုးလေ့မရှိသဖြင့် သဘာဝအနီရောင် ပြေးနေသည်။

‘မမကြီး စူးမာ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးနော်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟိုလေ အပျိုဖြစ်ရင် ဓမ္မတာဆိုတာဖြစ်တယ်ဆို၊ ကွေသယ်မြင့်ပြောတယ်’

‘ငွေလေး အိန္ဒိယနဲ့အရလား ခေလးပီပီနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဝွေတစ်ကူးနေတာ
လဲ’

မမကြီးသည် စူးမာကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလေသည်။

စူးမာသည် လျှာကေလးထုတ်ရင်းခေါင်းဖွားသည်။ မမကြီးကို
AပျိုသဘာဝAကြောင်းဆက်

မေးလိုသော်လည်း မေမေးရဲတော့ချေ။ မမကြီးAနေနှင့်စူးမာA: ကြိုတင်ပြောပြပြီး
သန်သင်ထား

လျှင် ဟိုတစ်နေ့ကလို Aသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့်
ကွေ့သယ်မြင့်အားပြန်မေးဖြစ်မည်မဟုတ်ချေ။တိုး

တိုးတိတ်တိတ်နှင့်သာဆိုလျှင် Aောင်တိုးဝင်လည်းကြားမည်မဟုတ်၊
စူးမာလည်းAရွက်ကဲမည်

မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် စူးမာ၏ကန်ပါဘူးကေလးလည်း ချိုမွှေးသားရမည်။
မထင်၊ ခုတော့

Aောင်တိုးဝင်း နဖူးမာလေ့သာကြောင့် စူးမာ၏ဘူးကေလး
တစ်ဖက်ချိုမွှေးသားရှာသည်။ ထို့ပြင်A ရိုက်လည်း ခံရသေးသည်။

စူးမာသည် မျက်တောင်လေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း မမကြီးကိုမွှေရုံ
မရဲကြည့်နေသည်။

ကွေ့သယ်မြင့်တို့ကိုမူ မည်သူက ပြောပြ၍ သိလေသနည်းဟု စပါးစားရင်း
ငြိမ်နေမိသည်။ မမကြီး

ကမူ မေကျမနပ်ဆက်ပြီး ဆူနေသေးသည်။

‘မဟုတ်မဟပ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဆိုရင် Aင်မတန်သိချင်တယ်၊ သား၊ သား၊ စွာသား
ကျက်၊ စာ ကြိုးစားဖို့ကေတော့ စိတ်မကူးဘူး၊ Aလကား Aပျင်းအိုးကေလး’

*****

‘စူးမာကို မမကြီးက Aပျင်းအိုးကေလးတဲ့၊ စာမကျက်လို့တဲ့။
စူးမာကခုမှေ့ခြောက်တန်း

မမကြီးက ဆေးတက္ကသိုလ်၊ မမကြီးလောက်စာကျက်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ
ပြောပေးပါနော် နော်

စူးမာသည် စားပဲပေါ်Aရိုးခေါင်းဖြူဖြူကြီးကို တကယ့်လူလိုသေဘာထားပြီး Aတည်

ပေါက်ပြောမိသည်။ ထိုAရိုးခေါင်းကြီးသည်
စူးမာတို့ထက်ပိုပြီးမမကြီးနှင့်ရင်းနှီးလေသည်။ မမကြီး

၏စာကြည့်စားပဲပေါ်တင် စာAုပ်ထူကြီးများနှင့်တန်းတူ နေရာတစ်နေရာကို
ပိုင်ပိုင်ကြီး ယူထားသူ

ဖြစ်လေသည်။

‘သူက ယောက်ျားလား မိန်းမလား မသိဘူးနော်’

ကိုတူးကမူ ခေါင်းရိုးဖြူဖြူကို
လက်နှင့်တောက်ကြည့်ရင်းစွတေးစွတေးဆဆပြောလေ့ရှိ

သည်။ မမကြီးကမူ မိန်းမခေါင်းရိုးထင်သည်ဟုပြောဖူးလေသည်။
မျက်လုံးနေရွှေတင် ဟောင်း

လောင်းပေါက်လျှက်သားဖြူပြန့်ဟန်ရှိသော Aရိုးခေါင်းကို
စူးမာတို့မြင်စကေကြောက်သော်လည်း

နောက်တော့လုံးဝမေကြောက်တော့ပေ။

‘ဟိုဘက်ခြံက ဟိုရူးနေတဲ့လူကြီးရဲ့ သားလေး
သေတုန်းကခေါင်းရိုးပွက်သားတာတဲ့၊

သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီးချက်ချင်းသွေးသားတာ တဲ့။ လူတစ်ကိုယ်လုံးခေါင်းက
Aရေးကြီးဆုံးနော်

ငါထင်တယ်စူးမာ၊ လူရဲ့ Aသက်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာရှိတာဖြစ်ရမယ်။’

‘Aမယ် ဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာရှိတာပါ။ ဗွိုက်ကဲရင် A ဗိုက်ပေါက်ရင်လဲ သေတာပဲ’

‘Aေး ခေါင်းရောဗိုက်ရော Aရေးကြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုAရေးကြီးတာက ခေါင်း’

‘ဗိုက်ပါ’

‘ခေါင်းပါစူးမာရာ။ မယုံရင် ခေါင်းဖြတ်ကြည့်မယ်လေ။ သေမေသ လောင်းမလား’

‘Aင်း တယ်တတ်၊ ကိုတူးဗိုက်ကြီးကို ထက်ခြမ်းဖြတ်လိုက်မယ်လေ ကဲ’

‘Aေးလေ ထားပါတော့၊ ခေါင်းရော ဗိုက်ရော Aတူတူ Aရေးကြီးတယ် ထားပါတော့၊

ဒီထက်Aရေးကြီးတာက ငွါလယ်အိတ်စုတ်ကြီး စုတ်နေတာကြာလှပြီ
နှင့်ချုပ်ပေးမလား စူးမာ’

ကိုတူးသည်ငြင်းရင်းခုန်ရင်းမှ စုတ်နေသောသွေးလယ်အိတ်ကြီးကို သတိရသောအခါ

ချက်ချင်းပင် စူးမာကိုAလျှောပေးလိုက်လေသည်။
ကိုတူးမြှောက်ပြောသွေးလယ်အိတ်ကိုကြည့်ရင်း

စူးမာမျက်နှာလေးရှုံ့သားသည်။ ထောင့်စန်းမေနုပြီးစုတ်ကျနေသောသွေးလယ်အိတ်ကြီး
ကွလန်လှ

သည်။ ဒီထက် ဆက်ပြီးပြုလျှင် ပေတံနှင့်ဖောက်တိန်သာမက
စာအုပ်များပွဲထက်ကျကုန်လိမ့်မည်

ထင်သည်။

‘မေမေ့ကိုချုပ်ခိုင်းပါလား ကိုတူးရ’

‘ချုပ်ခိုင်းပါတယ်ဟ ငါခဏခဏပြောတာပဲ၊ မေမေက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ Aလတ်ဖြစ်ရတာ ဘယ်တော့မျှမေကောင်းဘူး စူးမာရဲ့၊ Aမြတမ်းလပ်တာပဲ’

‘မေမေက Aလုပ်များတာကိုး ကိုတူးရာ’

‘ဒါပေမဲ့ တာတီးလေးခွတက် Aကျီငွေတတာ၊ Aမြချုပ်နေတာပဲ၊ ငွါလယ်ခွတ်သားပေးရင် ထားလိုက်ဦး ပြီးရင်ချုပ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မွေသားတာချည်းပဲ၊ မေမေချုပ်ပေးတာသာ

စောင်နေရင် ငါတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့Aထိ
လယ်ခွတ်Aပြကြီးနဲ့ကျောင်းတက်နေရမှာ’

‘ကိုတူးကလွဲကာ ပေးပေး စူးမာချုပ်ပေးမယ်’

နှုတ်ခမ်းစုထားသောကိုတူးကိုကြည့်ရင်း စူးမာရယ်မိသည်။ ရယ်နေစပြုတင်ပင်စိတ်

ထဲ၌Aားငယ်နေသော ပေဒနာကိုခံစားနေလသည်။ ဖေဖလည်းAလုပ်များ၊ မေမေလည်းA

လုပ်များ၊ မမကြီးလည်းAလုပ်များလေသော စူးမာတို့အိမ်ထောင်စွတင်စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည်

ငေါင်စင်းစင်းကေလးဖြစ်နေကြသည်။

‘တကယ်ဆိုရင် စူးမာတို့ ကေလးမှမဟုတ်တာ၊ လယ်ခွတ်ချုပ်တာကို ကိုယ့်ဟာ

ကိုယ်ချုပ်တတ်ဖို့ကောင်းပီပဲနော် ကိုတူးရာ၊ မေမေချုပ် ပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ကဲစူးမာကိုAပ်နဲ့Aပ်

ချည်ရှာပေး၊ ဒေါ်ကြီးသက်ဆီကွသားတောင်လေ၊ မေမေစက်နဲ့ ချုပ်တာထက်ကောင်းအောင်

စူးမာ စပါယ်ရှယ်ချုပ်ပေးမယ်’

‘ကောင်းကောင်းချုပ်နော်’

ကိုတူးက စိတ်မချသလိုပြောသည်။ ထိုနောက် Aပ်ချည်ယူရန် ခွတက် Aခန်း

ထဲမှ Aပြေးကေလးထွက်သားလေသည်။ စူးမာသည်
ကိုတူးထွက်သားလျှင်သားချင်း Aခန်း

ထဲ၌ပုန်းစရာနေရာရှာမိသည်။ ခုတင်အောက်၌ပုန်းလျှင်ဖုန်ငွေတမ္ဗန်လှသည်။
ဖျာလိပ်ကြားထဲ

၌ပုန်းလျှင်လည်း ချက်ချင်းငွေတမ္ဗန်ဖြစ်သည်။ ဗီရိုထဲဝင်ပုန်းသည်ကလည်း
ရိုးလှေချပြီ။ မျက်

မောငင်ကလေးကုတ်ကာစပါးစားနေရင်းမှ ချက်ချင်းအကြံပေါ်ကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့
မြေခဏ္ဍာပြီး

ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏
ပင်စည်ကွဲကယ်ပြီးထိုင်နေလျှင် ကိုတူး

တော်တော်နှင့်ရှာငွေတမ္ဗန်မဟုတ်ချေ။ အိမ်ထွဲတင်သာ ချာလည်လှည့်ကာ
ရှာနေမည်ဖြစ်လေ

သည်။ ကိုတူးကို တစ်ပတ်ရိုက်လွှတ်လိုက်ပြီး စူးမာတစ်ယောက်
မကြာခဏပုန်းနေတတ်သည်။

ကိုတူးသည် မောနေအင်ရှာရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း စူးမာကို ဂရု
လုံးဝမစိုက်တော့

ဘဲ သူ့ဟာသူလုပ်ချင်ရာလုပ်နေတော့သည်။ ရှာနီး၊ ငွေတန်း၊ နှင့်ပုန်း
နေရာမှေ့ညောင်းလန်း၊ ပျင်း

လန်းသဖြင့် စူးမာ ပြန်ထက်လာသောအခါတွင် ဝတ္ထုဖတ်နေသောကိုတူးသည်
ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေ

တတ်သည်။

‘စူးမာရေ’

ကိုတူး၏ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့လယ်အိတ်ကို
ချုပ်ရမည်ဖြစ်သော

ကြောင့် စူးမာကိုမရမကရှာတော့မည်ထင်သည်။ စူးမာသည်
လက်ထွဲတင်ဆုပ်လာသော ပဲကြီး

လှော်များကို တမြုံမြုံဂါးရင်း တစ်ဦးတည်းပြီးနေမိသည်။
ပဲကြီးလှော်ဂါးရင်းရေငတ်လာမည်ကို

ငွေတားရင်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။

‘ငွေခးစူးမာ နင်ဘယ်မှာပုန်းနေလဲ’

ကိုတူးစိတ်တိုလာပြီထင်သည်။ စူးမာသည် ပင်စည်ကိုကျောနှင့် ကပ်ကာအိမ်ဘက်
သို့ချောင်းကြည့်ရင်း ရယ်ချင်နေသည်။ ထမင်းစားခန်းရှိ

တဖျတ်ဖျတ်လင်နေသာခန်းဆီးပြာပြာ

လေးများကြားထဲမှ မေမေ့အရိပ်ကိုငွေတ့ရသည်။ မေမေ့ရိရာအရွပ်တင်
တာတီးလေးလည်းရှိမည်

ဖြစ်သည်။

‘စူးမာနော် မေမေက ငါတို့နှစ်ယောက်ဖို့ ကိတ်မုန့်နှစ်ချပ်ပေးထားတယ်၊
နှင်မလာရင်

ငါစားပစ်မှာပဲ’

စူးမာကို ရွည်ရယ်ပြီးအော်ပြောလိုက်သော ကိုတူး၏အသံကိုကြားရသည်။ စူးမာ

မျက်လုံးလေးပြူးသားသည်။ မေမေ့ ကိုလည်းထမင်းစားခန်းထွဲတင်ငွေတ
့ရေသာကြောင့် ကိုတူး

ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စူးမာမမျှာ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးပြီး
မုန့်ငတ်ချေတာ့မည်ထင်

သည်။

‘တူ’

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ကုပ်နေသာစူးမာသည် ကမန်းကတန်းအသံပေးလိုက်သည်။

ကိုတူးသည်အိမ်ထဲမှေ့ထွက်လာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး
မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့တန်း

ပြီးလျှောက်လာသည်။ သူ့လက်ထွဲတင့်လယ်အိတ်ပြာပြာကို ငွေတ့ရသည်။
စူးမာအသံထွက်လာ

စေရန်အတက် မုန့်မရှိဘဲနှင့်ညာပြောခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ငွေခးစူးမာ ဝက်စူးမာ နှင်က ဒီမှာကို’

ပြီးကျဲကျဲလေးငုတ်တုတ်ထိုင်နေသာ စူးမာအား ကိုတူးက ဒေါကေလေးနှင့်ကြိမ်း

လိုက်သည်။ နောက်တွက်တင်ပုက်ထားသောလက်ထဲမှ ကိတ်မုန့်ကို
လှမ်းပေးသည်။

‘ဟန်း သနားလို့ ငါက စားပစ်တော့မလို့’

‘အမယ် သူ့လယ်အိတ်ကြီးချုပ်ပေးမှာစိုးလို့များ ဟင်’

‘နှင် သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့နော်၊ ငါ့ဟာငါချုပ်ရင်ရပါတယ်၊ ဒွီလယ်အိတ်ချုပ်ပေးမယ့်အ

ရေး မျက်နှာငယ်လိုက်တာလွန်ရော၊ ဘယ်သူမျှ ချုပ်ပေးကြဘူး’

‘အွကက ကိုတူးကလဲ၊ စူးမာက စတာပါ ပေးပါ ချုပ်ပေးမှာပေါ့၊
ကောင်းကောင်းလေး

ချုပ်ပေးမှာပါ။ နေ့ဦး ခဏ မုန့်မြန်မြန်စားလိုက်ဦးမယ်၊ အင် မုန့်ကြီးကလဲ
နှင်လိုက်တာ အပ်နဲ့အပ်

ချည်ရော ပေးလေ’

စူးမာသည် ကိုတူးဆီမှ အပ်နှင့်အပ်ချည်ကို အမြန်တောင်းလိုက်သည်။ ကိုတူးစိတ်
ဆိုးချင်နေပြီဖြစ်၍စူးမာပြန်ပြီးလျော့ရသည်။ တော်ကြာစိတ်ဆိုးပြီးမေခါ လျှင်
ခက်ချေမည်။

ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမေခါကြလျှင်
နှစ်ဦးလုံးပျင်းခြောက်ပြီးအလွန်အနေခက်လှချ

သည်။

အပ်နှင့်အပ်ချည်ကိုကြည့်ပြီး စူးမာစိတ်ညစ်သားသည်။ အပ်သည် သေးသွေးသယ်
ဝသယ်နှင့် အသေးလေးဖြစ်သည်။ အပ်ပေါက်ကလေးသည် မျှင်မျှင်လေးဖြစ်သည်။
အပ်ချည်ကြီး

သည်ကား အလုံးပကာ တုတ်လှချသည်။ ဆတ်ခန့်ဆဲလိုက်လျှင်
ဖျတ်ခနဲပြတ်တော့သည်။

ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလက အပ်ချည်အဖွဲ့ဆေးကြီးများလည်းမသိ၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း
လက်ထက်က

တည်းက မသုံးဖြစ်ဘဲကျန်နေသောအပ်ချည်ကို ဒေါ်ကြီးသက်တစ်ယောက်
သူ့အဖို့ဆီမှ အဖွဲ့မ

ရထားသည်ထင် ရေလသည်။

‘ကိုတူး အပ်ပေါက်ကလဲ မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်ရမယ်၊ အပ်ချည်ကြီးကြီးကေတာ့ပွပွကြီး၊

ကဲ ဘယ်လိုလုပ်အပ်ပေါက်ထိုးရမှာလဲ မဝင်ဘူး ကိုတူးရ’

‘သံကြိုးတံဆိပ် အပ်ချည်မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်’

‘ဒါကြီးလား သံကြိုးတံဆိပ် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး’

စူးမာသည် အပ်ချည်အဖျားကို သေးမျှင်သားစေရန် တံငွေတွဲဆတ်ပြီး လက်နှင့်ဆဲ
နေရသည်။ လက်နှင့်အွဲလွန်ပါကလည်း ဖျတ်ခနဲ ပြတ်သားလေတာ့သည်။

‘ပေးစမ်း ပေးစမ်း ငါထိုးကြည့်ဦးမယ်’

ကိုတူးသည် စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် တစ်လှည့်ပြန်တောင်းသည်။ အပ်ချောင်းလေးကို နေ

ရောင်တင်မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာထောင်ကြည့်ရင်း
အပ်ချည်တုတ်တုတ်ကွဲသင်းရန် ကြိုးစားနေ

သောကိုတူးသည်တဖြည်းဖြည်းမျက်မှောင်ကြီးကုတ်လာသည်။ အပ်ချည်သည်
အပ်ပေါက်ထဲသို့မ

ဝင်ဘဲ တစ်ခံနေသည့်အတက်ကြောင့်ဖြစ်ရ၏။

‘ကိုတူးရေ ခုနေ ဟိုစိတ်နောက်နေတဲ့လူကြီးလာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အေးဟ လာနေဦးမလားမသိ၊ ဒါပေမယ့် မေမေကပြောတယ်
သူ့ကိုကောင်းကောင်း

မွန်မန်ပြောပြီး၊ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံပါတဲ့ သနားစရာကောင်းတယ်တဲ့’

‘စူးမာတော့ နဲ့နဲ့ကြောက်တယ်’

‘ငါက ပိုကြောက်သေး’

ကIUတူးသည် ပခံးပေးလေးကျံ့ပကာ ပြောသည်။ စူးမာသည်
မန်ကျည်းပင်စည်ကIUမှီရင်း

AEဝါ်ဘက်သIUမော့ကြည့်လIUက်သည်။ ခက်လက်Eဝါ်ဖြာသော
မန်ကျည်းရက်စဝါ်စဝါ်လေးများကြား

ထဲမှ Eကောင်းကင်ပြာပြာကIUဝံ့ကက်တံ့ကက်ကျားမြင်နေရသည်။
မန်ကျည်းရက်စဝါ်မီးရင့်ရင့်များA ကြားတင် မန်ကျည်းပင်ဖြူဝါ်လေးများသည်
ခပ်ငIUက်ငIUက်လေးပင့်နေကြသည်။ Eခါင်းလေးစIUက်ပြီး

စူးမာတIUအားငံ့ပြုကြည့်နေဟန် ရှိEလသည်။

‘မမကြီးကပြောတယ်၊ သူ့နောက်ကိုကောင်းကောင်းလွှဲသားရင်
မုန်ခွေတတင်စား

ရဦးမယ်တဲ့၊ ဒီတစ်ခါသူလာခေါ်ရင် ကိုတူးလွှဲသားသိလား၊ စူးမာလဲလိုက်ခဲ့မယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘အို မုန့်စားရတာပေါ့’

‘စင်ဇော်ကလေး နှင် အဲဒါပွဲစားနေ’

ကIUတူးသည် အပ်ချည်လံးပေးကIU
စဝါ်ပျက်လက်ပျက်ပစ်ချလIUက်ပြီးမကျေနပ်သလIUပြော

သည်။ စူးမာသည် A သံလွှဲထက် E အင်ရယ်ရင်းမှက IU တူးအား
လျှာ E လေးထပ်ပြုလ IU က်သည်။

က IU တူးသည် ငယ်စပ်ကတည်းက စူးမာ E လာက် A စားမမက်လှ E ချ။ စူးမာသည်
မ I န်းက E လေးပင်ဖြစ်

E သာလည်း က IU တူးထက်များစွာပ IU ပြီး A စားက IU ခံပမင်သည်။ က IU တူးက
မာနကြီးသည်။ E မာင်နမချင်း

ပင်ဖြစ် E သာလည်း စူးမာဂယ်လာ E လှရှ I E သာ ဆီးငံ E စုက IU ပင်
မ E ပေးဘဲယူစား E လှမရ I။ E စတနာက IU

A E လေးပြုလုလန်းသည်။ ထမင်း A တူတူချင်းစားကြရင်း
E မ E မဟင်းထည့် E ပေးလျှင်လည်း နည်းသည်

များသည် E ကြီးမများဘဲ င်ပုစား E လှရှ I E လသည်။ စူးမာကမူ မရ၊ စူးမာပန်းကန်ထဲ
A ရ I ပီးတံပီးပါလာ

လျှင်လည်း ချက်ချင်းဆန္ဒပြသည်။ တာတီး E လေး ပန်းကန်ထဲ
A သည်းဖတ်ပွဲသားလျှင် စူးမာက A သံပြကြီးနှင့် E အ် E တော့သည်သာ ဖြစ်သည်။
က IU တူးကမူ A ရ I ပီးချည့်ပါလာဟင်းက IU ဘာမျှ E စာဒက

မတက်ဘဲ ငြိမ်သွက်စာစွဲသားတတ်သည်။ သ IU E သာလည်း
သူ့မျက်လံပီးများက ညပါးငွယ်သားတတ်

E လသည်။

‘ A မာ စငတ်ဆိုတာ နာမည်သာဆိုတာ စားသာတယ်ကိုတူးရ၊ ဟဲ ဟဲ ဟက် ဟော
ဟော လာ လာ နေပြီ’

စူးမာသည် E ပြင် E ချ် E ချ် E လေး E ပြာ E နရင်းမှ မျက်လံပီးပြုစုသားသည်။
က IU တူး၏

E နောက်ဘက်မှချပြီးကပ်သူက IU ကြည့်ပြီး နှလံပီးငွေသားက
တဒါနီးဒါနီးခပန်လာ E လသည်။

‘ သားရေ ပါပိုသား’

‘ ဟောဗျ’

က IU တူးသည် ပါးစပ်က E လေး A E ဟောင်းသားဖြစ်သားသည်။ သူ့ပခံပီးက IU
တင်းတင်းကြီး

ဖက်လာသူအား မျက်လံပီး A E ကြောင်သားနှင့်ကြည့် E နပြီးမှ
မချွဲသားဖြစ် E လေးရယ်ပြသည်။

‘ကိုယ်လေး’

‘ခင် ခင်ဗျာ’

‘ဟာ သားလေး ပါပါ့ကို မှတ်မိပြီးလား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’

ကိုတူးသည် စူးမာကိုအကူအညီတောင်းဟန်နှင့်လှမ်းကြည့်ပြီးယောင်ချာချာပြောလေသည်။ စူးမာသည် ဘာဝင်ပြောရမည်မသိသည့်အတွက် သူ့လက်ထဲမွှလယ်အိတ်ကို ခပ်တင်းတင်း

လေးဆုပ်ကိုင်ရင်းအငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။

ကိုတူး၏ပခုံးကိုဖက်ထားသောလူကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန့်စာရယ်မောလိုက်သည်။ မှန်ဝေသာမျက်လုံးများသည်လည်းအရောင်လဲ့လဲ့ရွှန်းကာ နူးညံ့လာသည်။

‘သားလေးရယ် ကြည့်စမ်း၊ ပါပါ့ကို နှိပ်စက်လိုက်တာ ပါပါ့ကိုတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ပြီးထက်လွဲသားသေးတယ်၊ ငွေတပြန်တော့လဲ မမှတ်မိပြန်ဘူး၊ ပါပါစိတ်ပူလိုက်တွကယ်။’

သားလေးစိတ်မှန်သေးရဲ့လား၊ ရူးများနေပြီလားလို့ ဘုရားဘုရား၊ ခုမှ စိတ်အေးတော့တယ်’

‘ခင်ဗျာ’

‘သားငယ်ကလဲ ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံးကို မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ ပါပါစိတ်ပူတာ ပျော်ကယ်၊ တော်သေးရဲ့ ဘုရားတန်ခိုးကြောင့်သားလေး သတိလည်လာပြီ၊ လာလေ သားရယ်’

‘သားကြစို့’

‘ဘယ် ကို လဲ ခင် ဗျာ’

‘အိမ်ကိုပေါ့ သားရယ်၊ သူက သားသူငယ်ချင်းလား၊ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲပျော်ကယ်’

‘သူက ကျွန်တော့ညီမ၊ အ အ သူ ငယ်ချင်း’

ကိုတူးသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောရင်း စူးမာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ စူးမာသည်

အကောင်းစင်စစ်က အရှုံးဘဝရောက်နေသာ ကိုတူးအားကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်များပျောက်ကာ

ပြီးစပ်စပ်ဖြစ်လာသည်။ ကိုတူးကွို့ ဆဲခေါ်ဦးမည် စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ကိုတူး၏

လက်တစ်ဖက်ကို

မူ ခပ်တင်းတင်းလေးလှမ်းပြီးဆုပ်ထားမိလေသည်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို
Aတင်းဆဲခေါ်ပြီးမည်ဆို

က စူးမာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ခြေကန်ပြီး လွန်ဆဲသလိုမြန်ဆဲလို့လည်း
ဖြစ်တော့မည်မထင်။ A သာတကြည်လွှဲကံသားရေအင်ကလည်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ
Aပြီးဖမ်းထားလျှင် Aခက်ဟူသော စိုး

ရိမ်စိတ်နှင့် မွရုံမရဲဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန် ကျွန်တော် မအားသေးဘူးခင်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါမှလိုက်တော့မယ်နော် ပီး A
ပါပါရယ်၊ Aခွလယ်အိတ်ပြီနေလို့ချုပ်ရပြီးမယ်’

‘ဪ ကြည့်စမ်း လယ်အိတ်ကြီးကလဲ ပြီနေလိုက်တာ၊ ငါ့သားကို ဘယ်သူမျှချုပ်မ
ပေးကြဘူးလား၊ ပေး ပေး ပါပါချုပ်ပေးမှာပေါ့၊ အီး အပ်ချည်ကလဲAငွဆေးကြီး၊ နေဦး
ပါပါ

Aကောင်းသားယူပြီးမယ်’

လူကြီးသည် ကိုတူးကွဲ့ ဆဲခေါ်ရန်မေ့သားလေသည်။ လယ်အိတ်ပြီကိုကြည့်ရင်း
စိတ်

မေကောင်းသလို ပြာပြာသလဲဖြစ်နေသော သူ့ဟန်ကို ကိုတူးသည်
Aငေးသားကြည့်နေလေသည်။

အိမ်ဘက်သို့Aပြေးကေလေးမြှန်ထွက်သားပြီး ခဏချင်းပင် ကဆုန်ချပြီး
ပြန်ပြေးလာသည်။ သူ

လက်ထွဲတင် အပ်နှင့်အပ်ချည်အသစ်ကို ဘူးလိုက်ယူလာသည်။
ကိုတူး၏လယ်အိတ်ကAပြာဖြစ်

၍ အပ်ချည်Aပြာများလည်းအနုအရင့်ရောင်စုံသယ်ခဲ့သည်။

‘သားလေးက ဘာလို့ဒီလောက်ပြီနေတဲ့Aထိမေပြာဘဲနေရတာလဲ၊ ပါပျံကိုပြောရင်
ပါပါAစောကြီးကတည်းကချုပ်ပေးမှာပေါ့’

ကိုတူးကွဲ့ဆဲခေါ်ရန် လုံးဝသတိမရေတာပဲ လယ်အိတ်Aပြီကို ဂရုတစိုက်ချုပ်နေ
သောလူကြီးကိုကြည့်ရင်း စူးမာစိတ်ထွဲတင် ကြောက်စိတ်များ လင့်စပါကုန်သည်။
ကြမ်းတမ်းသော

Aမူရာ လုံးဝမရှိဘဲနူးညံ့သောဟန်၊ ကြင်နာသောAမူရာနှင့်မို့
စိတ်မနံ့သူတစ်ပါးနှင့်ပင် လုံးဝ

မတူချေ။ သားငယ်ကို ချစ်ခင်ဂရုစိုက်ကာ ကြင်နာအလိုလိုက်သော
ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်

ရေလသည်။

တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်ကာ အသက်ရှူကျပ်နေဟန်ရှိသော ကိုတူးသည်လည်း

စိတ်သက်သာသားပြီထင်သည်။ စကား တေပြောပြောနှင့်ချုပ်နေသော
အုပ်သားစိပ်စိပ်လေးများကို

ငေးကြည့်ရင်း ခပ်ရိပ်ရိပ်လေးပြီးနေသည်။ ထိုနောက် စူးမာကို
တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောလေသည်။

‘ဘာပဲပြောပြော မေမေ ဂရုမစိုက်တဲ့ငွါ့လယ်အိတ်ပြဲလေးတော့ချုပ်လို့ပြီးတော့မယ်’
မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ စူးမာတို့ နှစ်အိမ်ထောင်ချစ်ကြည်ရေးလမ်း စ
ခဲလေသည်။

ဘာဘွသင်ကို စူးမာတို့ လုံးဝမေကြောက်တော့။ ထို့ပြင် ကြီးကြီးလှနှင့်သော်လည်း

ကောင်း၊ ကိုကိုအောင်နှင့်သော်လည်းကောင်း တစ်စထက်တစ်စ
ရင်းနှီးခဲ့ကြရသည်။ စူးမာနှင့်

ကိုတူးတို့အတက် စားအိမ်တစ်အိမ်တိုးခဲ့သည်။

*****

‘ကျွန်တော်ဖြင့်အားနာလိုက်တာဗျာ သူက ကိုတူးကိုစိတ်မမှန်ဘူးတဲ့၊ အဖေတစ်

ယောက်လုံးကိုမမှတ်မိလို့တဲ့၊ သတိထားပြီးချော့ချော့မော့မော့
ဆက်ဆံပါလို့ပြောနေတော့ အား

လဲနာ၊ ရယ်လဲရယ်ချင်နဲ့ ဒုက္ခကိုရောက်နေတာပဲ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအောင်ဝင်းရယ်၊ ကိုတူးလေးက ငယ်ပေမဲ့လူကြီးစိတ်ရှိပါတယ်၊
မေ

မေကလဲ ဦးလွေးသင်အဖြစ်ကို သိရေတာ့စိတ် မေကာင်းလန်းလို့တဲ့၊ ကိုတူးလေးကို
အလိုက်သင့်

သည်းခံပြီးဆက်ဆံဖို့ပြောထားပါတယ်’

‘ကိစ္စမရှိဘူး ကိုအောင်ဝင်းရယ်၊ ကိုတူးလေးက ငယ်ပေမဲ့လူကြီးစိတ်ရှိပါတယ်၊ မေ

မေကလဲ ဦးလွေးသင်အဖြစ်ကို သိရေတာ့စိတ် မေကာင်းလန်းလို့တဲ့၊ ကိုတူးလေးကို
အလိုက်သင့်

သည်းခံပြီးဆက်ဆံဖို့ပြောထားပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စပယ်ရယ်’

စူးမာသည် သူ့လက်ထဲမှ ယောက်မသားသေးလေးကို လှည့်ကစားနေရင်း မမကြီးကို

ငေးကြည့်နေမိသည်။ မမကြီးဝတ်ထားသော အင်္ကျီဝါဝါသည် မမကြီး၏အသားကိုဟပ်ကာ ဝင်းအီ

နေသည်။ ဆံပင်ကိုရစ်ငွေ့ပြီးပန်ဆင်ထားသော စပယ်ကုံးဖြူဖြူမှရနံ့သည် မွှေးပျံ့နေလေသည်။

မမကြီး ခါတိုင်းကျောင်းမှပြန်ရောက်လျှင် အပေါ်ထပ်သို့တန်းပြီးတွက်သားမြဲဖြစ်

သည်။ ယေနဲ့မှထူးထူးခြားခြား စူးမာတို့စံပျော်ရာမန်ကျည်းပင်ရိပ်သို့လျှောက်လာလေသည်။ စူးမာ

ရုတ်တရက်ပျော်သွားသည်။ ဒန်အီးသေးသေးနှင့် စူးမာကြော်ထားသော ကွန်စနွန်းရက်ကြော်ကို

မြည်းစမ်းစေချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စူးမာကြော်ချင်သည်မှာ ဝက်အူချောင်းဖြစ်သော်လည်း မီး

ဖိုချောင်ကိုအပိုင်စားရေသာ ဒေါ်ကြီးသက် မလစ်သဖြင့် ရရာကွန်စနွန်းရက်လေးများကိုပင် ယူခဲ့ရ

သည်။ ကွန်စနွန်းရက်ကြော်ရန်အတွက် ပဲဆီကိုကား ဒေါ်ကြီးသက်သည် ဇွန်ဖျားလေးနှင့်ခပ်ကာ စူး

မာ၏ဒယ်အီးထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ‘ဆီဈေးက ကြီးတယ် စူးမာရဲ့၊ အလကား ဆော့မပစ်နဲ့’ဟု

ပြောလိုက်သေးသည်။ မေမေသာဆိုလျှင် စူးမာ ဆီတစ်စက်မျှ ရမည်မဟုတ်သဖြင့် ဒေါ်ကြီးသက်

ဆီမှရသမျှဆီကေလေးနှင့်ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

စူးမာ ကြော်၍လှော်၍ ကောင်းနေစပြုတင် ဘာဘွသင် ရောက်လာသည်။ ကိုတူးကို

ဒေါ်သည်။ စူးမာ အချက်အပြုတ်ကောင်းနေ၍လိုက်မွှေးသားဖြစ်။ ကွန်စနွန်းရက်ကြော်လေးသည် နူး

ပြီးအီနေသည်။ ဆားထည့်ရန်မွှေးသားသဖြင့် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေမည်ကား အမှန်ပင်။ ကျွေးရန်ငြည့်

သည်ရှာနေစပြုတင် ကိုကိုအောင်ရောက်လာသည်။ စူးမာ၏ ကွန်စနွန်းရက်ကို

စားလိုပုံမရ၊ ဟော

မမကြီးရောက်လာပြန်သည်။ စူးမာ၏ကွန်စန့်ရက်ကို လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်။

‘စပယ်ကို ကျောင်းမှာငွေတနေကတည်းကစိတ်ဝင်စား A A မျက်မှန်းတန်းမိနေတာ၊

ဒီမှာနေမှန်း မသိဘူး’

‘ဘာလဲ စပယ် ဒီမှာဆိုတော့ ပြောင်းလာမိတာ မှားတယ်လို့ပြောမလို့လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ Aမပြောင်းနောက်ကျတယ်လို့ပြောမလို့ပါ ဟား ဟား ဟား’

စူးမာသည် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ ငေးနေရင်းပျင်းရိလာသည်။ ကိုယ့်ကွန်စန့်

ရက်ကြော် ကိုယ့်ဟာကိုယ်စားမှ ကုန်တော့မည်ထင်သည်။

Aဖတ်သေးသေးကိုယောက်မငယ်

ငယ်နှင့်ကော်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်၏။ ဆားမပါသဖြင့်

ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေသည်။ သံဝင်သဖြင့်

ကျလိကျလိဖြစ်နေသည်။ လုံးဝစားမေကောင်းသဖြင့် စိတ်ညစ်သားသည်။

‘ဇေဇကေတော့ရှာပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့စာအုပ်ငွေတ စပယ်ဆီ

မှာမရှိဘူး၊ နောက်ပြီး ချက်ပ်တာငွေတက Aသစ်Aသစ်တိုးနေတာ၊ စပယ်က

စာအုပ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး

လောဘကြီးတယ်၊ စာအုပ်စုံမှလဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ စာဖတ်ရင်

ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ကို Aချီနေမှရ

ထုတ်ဖတ်နိုင်မှကောင်းတာ’

စူးမာသည် ပျင်းရွံ့စာသမ်းဝေရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကိုတူးဆီလွှက်သားရ

ကောင်းမလားဟု စပီးစားမိသည်။ ဘာဘွသင်ကျွေးသမျှစားပြီး

ပြောသမျှနားထောင်နေရသည်မှာ

တစ်ခါတစ်ရံရယ်စရာကောင်းသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတင်ကား

ပျင်းဖယ်ကောင်းမည်ဖြစ်သည်။

ကားရုံဘွေတင်ထောင်သော ကိုဘိုငွေထီးစီးနေကျစက်ဘီးကြီးကိုမြင်သောAခါ

စူးမာ ရုတ်တရက်

သက်လွက်သားသည်။ ကိုတူးဆီလွှက်သားရန်စိတ်မပါတော့။

ဘာဘွသင်ကျွေးမည့်ချို့ချပါများကို

လည်းမမက်တော့။ စူးမာ စက်ဘီးစီးချင်နေသည်မှာ ကြာလေ့ရှိပြီ။

မမကြီး သူနားမှ စူးမာ ဖြတ်ခနဲထေပြေးသည်ကိုပင်သိလိုက်ပုံမရေချ။ စူးမာ၏ ကန်

စနိုးရက်ကြော့အီးလေးသည်လည်း စားမည့်သူမရှိဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာသည်။

‘အားပါး လေးလိုက်တာ’

စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို လက်ကိုင်မှုတန်းယူလိုက်သည်။ ယောက်ျားစီး စက်ဘီး

ကြီးပေမို့ လေးလံလှသည်။ စူးမာ အားနှင့်မနည်းတန်းယူရသည်။ တက်စီးရန်ကား လယ်မည်မထင်

ပေ။ စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို မနိုင်မနင်းတန်းပြီး ကားရုံကိုပတ်နေမိသည်။ တာတီးလေးသာရှိ

လျှင် စူးမာဘေးတင် ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့်ရှုပ်နေမည်ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးကျောင်းမဆင်း

သေးသောကြောင့်သာ အနှောင့်အယှက် ကင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုတူးနှင့်စူးမာသည် နံနက်ခင်းကျောင်းတက်ရပြီး တာတီးလေး၏ကျောင်းချိန်ကား

မနွေးလဲပိုင်းဖြစ်သည်။ ညေနခင်းမှကျောင်းဆင်းရေသာ တာတီးလေးအား မေမေမသည် အစပြုသား

ကြုံလေ့ရှိသည်။ စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို မနိုင်မနင်းနှင့် အပြေးတန်းနေရင်း တစ်ခါတည်းခုန်

တက်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

‘စူးမာရေ’

ကိုတူး၏ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ကားရုံနေ့ကွက်ကွယ်တင်ရောက်နေသော စူးမာကို

မြင်ဟန်မရှိချေ။ စူးမာသည် အစမ်းပြချင်သောစိတ်ကလေးနှင့် စက်ဘီးကိုအရှိန်ရအောင်တန်းနေ

ရာမှ တစ်ခါတည်းကားရုံးခကာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ စက်ဘီးကြီးကို ဟန်ကျပန်ကျစီးပြီး ထက်

လာသောစူးမာကို ကြည့်ရင်း ကိုတူး၏မျက်လုံးများ စေကာပိုင်းလို ပြူးပိုင်းလာမည်ကိုခွဲတီးပြီး

သေဘာကျေနသည်။

‘ဘုရား ဘုရား’

ကိုတူး၏မျက်လုံးများ စေကာဝိုင်းလိုပြူးမပြူးတော့မသိ။ စူးမာ၏နဂိုဝိုင်းသောမျက်

လုံးလေးများသည်ကား ပြူးထက်လာလေသည်။
Aရှိန်နှင့်လိမ်ပြေးသောစက်ဘီးပေါ်တင် ကားရား

ခထိုင်နေသောစူးမာ၏ ခြေထောက်တို့သည် ခြေနင်းကို ကောင်းစွာမမီသဖြင့်
ယက်ကန် ယက်ကန်

ဖြစ်နေကြကုန်သည်။

‘ဟိုက် စူးမာ’

ကိုတူးသည် Aလန်တကြားဖော်လိုက်သည်။ ကားရုံAနောက်ဘက်မှ ဘားခနဲထိုး

ထက်လာသောစက်ဘီးကြီးပေါ်တင် မျက်လုံးAပြူးသားနှင့်ပါလာသော
စူးမာကိုငွေတလှိုက်ရသာ

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးသည်ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ကားရုံAရှေ့ဘက်
ကုန်းလျှောလမ်းကလေး

Aတိုင်း လိမ်ဆင်းသားလေသည်။

စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားသော စူးမာသည် ဣစမ်း

ပြချင်စိတ်များပျောက်ကုန်ပေပြီ။ ဘုရားနှင့်တရားကိုပင် သတိမရနိုင်တော့။
တစ်ကိုယ်လုံးပူထူပြီး

ဇောချွေးများပြန်လာလေသည်။

‘စူးမာ စူးမာရေ ကား ကားလာနေတယ်၊ Aမေးလေး ကားလာနေ တယ်ဟ’

ကိုတူး၏ စိုးရိမ်တကြီးဖော်ပြောလိုက်သောAသံကို ကြားရသည်။ ခြံထဲသို့Aရှိန်နှင့်

ချိုးငွေတလှိုက်လာသောကားသည် စူးမာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
လျင်မြန်စွာချပြီးကပ်လာလေသည်။

ပြာဝေနေသော စူးမာ၏မျက်လုံးများသည် မည်းမှောင်သားလေသည်။

‘ဘေးကို ဘေးကို ကလင် ကလင် စက်ဘီးလာနေတယ်၊ ဘေးကို ဘေး ဟေး
ဟေး

ကို’

ပေါက်ကရွှေ့စွတ်ရတ်ပြီးဖော်နေမိစပြုတင်ပင် ခုံခနဲAသံကြားလိုက်ရပြီး စူးမာတစ်

ကိုယ်လုံးမြောက်တွက်သားလေသည်။
ထိုနောက်စူးမာ၏ကိုယ်လုံးပိန်ပိန်လေးသည် လမ်းဘေးရှိ

ပုဏ္ဏရိပ်ချုံထဲသို့ခေါင်းစိုက်၍ ခိုင်မာထိုးပွင့်သားလေသည်။

‘အမေလး စူးမာလေး’

‘ဟဲ့ စူးမာ စူးမာ’

ဆူညံနေသော အသံများကို စူးမာမကြားမိတော့ချေ။ ဘာမျှမကြားနိုင်သော်လည်း နား

ထွဲတင်ဆူဝေနေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မတ်မတ်ထောင်နေသော စူးမာ၏မြေထောက်နှစ်ချောင်း

တို့သည်ကားယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်ကယ်ပါယူပါအောင်နေဟန်ရှိသည်။ အပြေးအလွှား ရောက်လာ

သော ကိုကိုအောင်နှင့်ဖေဖေတို့သည် စူးမာကိုပန်းချုံထဲမှ အားစိုက်ပြီးဆီထုတ်ကြရလေသည်။

ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံအကြွင်းအကျန်လေးကြောင့် စူးမာတစ်ယောက် မကျိုးမပဲ့၊ မကန်းဘဲ

အကောင်းပကတိလေးအတိုင်း ပန်းချုံထဲမှပြန်ထက်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး

တင် ခြစ်ရာ၊ ရှာရာများနှင့်ပေပေနေသည်။ မျက်စိကိုမွှေဖွဲ့ဘဲ စုံမှိတ်ထားရင်းမှ ပူးပူးဝါးဝါး အော်နေ

သေးလေသည်။

‘ဘေးကိုဆိုမှ ဘေးကို ဘေးကို ကလင်’

‘စူးမာ တော်စမ်း’

ဖေဖေသည် စူးမာ၏ပခုံးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ရုတ်တရက်အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စူးမာ၏မျက်လုံးများလည်း ဖြန်းခန့် ပင့်လာလေသည်။ ဖေဖေကို ကြောင်စီစီးလေးကြည့်

မိတော့သည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကံကောင်းလန်းလို့မေသတာ၊ ကားအောက်များရောက်သားရင် တစ်ချက်

ထဲအသွက်ထက်မှာ သိလား စူးမာ၊ ဆော့စရာဒီလောက်ရှားလို့လား၊ ကျိုးတမ်း ပဲ့တမ်း ကစားချင်

လို့လား ဟင်၊ အမွေမတုန်းက အကောင်း၊ ခုမှ ကျိုးချင်လို့လား၊

မိန်းကေလးပီပီမေနဘူး၊ ကြည့်

စမ်းပါဦး၊ ကားမီးသီးလဲ၊ အက်သားပြီ၊ စက်ဘီးလဲ နွေသားပြီ
ဒီကောဇင်မလးကိုကေများရှုံးအောင်

ဆော့လန်းတယ်’

စူးမာသည် ဖေဖေဖုကိုမျက်လုံးကေလး ကလယ်ကလယ်နှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

လူကြီးများသည် ဆူရန်ပူရန်သာစိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ အကတည်းက
ဒီလိုဖြစ်မည်မှန်းသိ

လျှင် အဆူပူခံ၍ မည်သူမျှ လုပ်မည်မဟုတ်ချေ။ စူးမာ
ကုန်းခေါင်ခေါင်တင်နိုင်ပင်ကျင့်ရမည်။

ဖေဖေဖုကား မီးသီးအက်သားမည်။ ကိုဘိုးဇွဲထူး စက်ဘီးပျက်သားမည်များကိုသိလျှင်
စူးမာကို အတင်းစီးခိုင်းလျှင်ပင် ထိုစက်ဘီးကြီးကိုစီးလိမ့်မည်မဟုတ်၊
လှည့်စောင်း၍ပင် ကြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်

ကြောင်း ဖေဖေသိစေချင်သည်။

‘နေရာတကာ ကွဲလန်းတယ်၊ ဟိုတေနဲ့ကလဲ အတန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို’

‘အယ်’

‘ကန်ပါဘူးနဲ့များ အသားလတ်ကြီးထေပါကံရတယ်လို့၊ မိန်းကေလးမို့သာပဲ၊

ယောက်ျားလေးများဆိုရင် လမ်းသရဲဖြစ်မှာသေချာတယ်’

စူးမာသည် မျက်လုံးလေးအောက်စိုက်ပြီး မြေကြီးညိုညိုကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

စူးမာ ရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ဖေဖေဘယ်ကကြားလာသည်မသိရေချ။
စူးမာတို့အတန်းထွဲတင်

ဖေဖေဖု သူငယ်ချင်း မိတ်ဖွဲ့ဆဲများ၏သားသမီးများရှိသည်။
သူတို့မိဘများမှတစ်ဆင့်ဖေဖေဆီသို့

စူးမာသတင်းရောက်သားသည် ထင်ရသည်။ ကွေသယ်မြင့် လည်းဖြစ်နိုင်သည်။
သူ့အဖေသည်

ဖေဖေဆီ၌ဆေးစစ်ဖူးသည်။ တိုးတိုးအောင်၏အဖေကလည်း
ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဖြစ်

သည်။

‘ကို တူး’

စူးမာ A ငွတားမဆိုးမီ မိုးချုန်းသလို အင်လိုက်သော ဖေဖဖု A သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စူးမာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန်သားသည်။ ဖေဖဖု ဒေါသသည် ကိုတူးဆီသို့များ ကူးစွက်သား
လေပြီလားဟု စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သားသည်။

‘ဟာ’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကြည့်ပြီးမျက်လုံးကေလးပိုင်းသားလေသည်။ စူးမာ၏ဘေး

တင် ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးရပ်နေသာ ကိုတူးခမျာရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် လူပြတ်ရုပ်ပေါက်နေ

ရှာသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် ကြက်ကိုက်ထားသလို A ထစ်လိုက်ဖြစ်နေလသည်။ နဖူးပြင်ပေါ်

သို့ပန်းဝဲကျနေလှရှိသော ဆံငွေခလေးသည်လည်း တိတိရိရိပြတ်ပြီး ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

‘ကိုတူး ပြောစမ်း မင်းဆံပင်ငွေတ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘A ညပ် ညပ် လာတာပါ’

‘ဘုရားရေ ဘယ်က ဆံပင်ညပ်ဆိုင်လဲ၊ ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ညပ်တာ ဘယ်

သူလဲ’

‘ဘ ဘွသင်’

‘ဘာ’

‘ဆံပင်ရှည်ရင် လမ်းသရဲနဲ့တူတယ်တဲ့၊ မြန်မာပြည်က ပူတယ် နိုက်တယ်တဲ့၊ ခေါင်း ချွေးထက်တယ်တဲ့၊ ဉာဏ်ရွှင်အောင် စာတော်အောင် ဆံပင်ကို တိုတိုထားရမယ်တဲ့၊ လူရည်ချွန်

ငွတဆိုရင် ဆံပင်ကို တိုတိုပဲထား ထား’

‘တော်စမ်း တိတ်စမ်း’

ဖေဖဖုသည် လက်ကိုပှေ့ယမ်းရင်း အင်လိုက်သည်။ ကိုတူး၏ A သံသည် တိခနဲ

ပြတ်ကျသားပြီး မျက်တောင်လေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေလသည်။ ကိုကိုအောင်သည် မျက်စိမျက်

နှာပျက်နေသည်။ သူ့ဦးလေး လွှတ်စမ်းပြသမျှခံလာရသာ ကိုတူးကိုကြည့်ပြီး

အားတုံ့အားနာဖြစ်

နေပုံရေလသည်။

စက်ဘီးပျက်ပျက်၊ ကားမီးအက်အက်နှင့် လူပုံအလွည်တင်တရားခံဘဝရောက်နေ
သော စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် စိတ်အိုက်ပြီးချွေးငွေတပြန်နေကြသည်။ ကိုတူးသည်
သူ့ဆံပင်တို

စိစိကိုလက်နှင့်စမ်းရင်းဆင်ခြေတက်ရန် စပါးစားနေပုံရသည်။

‘သားရေ အငယ်လေး၊ ရော့ရှော့ သားကြိုက်တဲ့ မာလကာသီးငွေတကို ဘာလိုမေ့
ခဲ့တာတုံး’

ထိုစပွဲတင် ဘဘွသင်သည် ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်ပေါ်ထက်လာသည်။ မာလကာသီး
ဖြူဖြူပွပွကြီးများကိုကိုင်ရင်း ကိုတူးဆီသို့တန်းပြီးလျှောက်လာလေသည်။

‘ဟောတော့ ဘ ဘွသင်’

စူးမာသည် ဘဘွသင်က IU အမှတ်မဲ့လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ပါးစပ်လေးဟွသားသည်။

ထ IU နှုတ်ခိုးခနဲရယ်ချလ IU က်မ IE လသည်။ သူ့ဆံပင်များသည်ကား
က IU တူးထက်ပင် ဆ IU ပီးမည် ထင်

သည်။ ဖြူတစ်ဝက်၊ နက်တစ်ဝက် ကျားနေရသည့် အထဲ အထစ်လ IU က်
အထစ်လ IU က်ဖြစ်နေသည်မှာ

စူးမာတ IU တစ်ခါ က လွှဲသားစပါက မြင်ခဲ့ရသော
လှေကားထစ်စ IU က်ခင်းများနှင့်ပင် သဏ္ဌာန်တူ

သေးတော့သည်။

‘ဘ ဘ အ ပါ ပါ ညှပ်မှညှပ်မယ်ဆိုလို့ သူ့ဆံပင်ကိုလဲ ကျွန် ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ညှပ်
ညှပ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်’

က IU တူးက တပန်ယွင်စာ ပြောသောအခါ ဖေဖေမျက်နှာသည် နီလာလေသည်။
စ IU တ်ဆ IU :

၍နီခြင်းလော၊ ရယ်ချင်သဖြင့် နီခြင်းလောက IU မူစူးမာအသအချာမသ IU
သ IU သော်လည်း ဆူပူပဲကြီးမှာ

ရပ်နားသားသည်။ ဖေဖေ အိမ်ဘက်သ IU လျှောက်သားသောအခါ
က IU က IU E အင်ဇီသက်ပြင်းချသံက IU

ကြားရလေသည်။

‘အလတ် နှစ်ကောင်ကို လွှတ်ထားလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ကလဲ စိတ်မနှံ့တဲ့

လူနဲ့ပေါင်းပြီး အရှုံးပုံပေါက်တော့မယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မျောက်ရုံးတဲ့ပေါက်ကျော်မ၊

နှစ်ယောက်စလုံးကို ညေနတိုင်းခေါ်ပြီး ဆေးတိုက်မှာ ထိုင်ခိုင်းထားမှဖြစ်မယ်’

ထီUEနဲ့ညှဉ်းတင် Eဖေဖေကအမီနဲ့ချမှတ်လီပုကီလေသည်။ စူးမာတီပုဘာမျှ
စောဒကမတက်

နီပုကီ၊ Eဆေးတီပုကီမှာထီပုကီဆီပုလျှင်လည်း ထီပုကီရံပသားရှီEတော့သည်။

*****

‘ဆေးတိုက်ဆိုရင် ဘယ်လာချင်ပါ့မလဲ ခေလးတို့ရယ်၊ ဖျားလို့ နာလို့မတတ်သာလို့

သာလာကြရတာ၊ Aစိုးရေဆေးခန်းငွေတကျေတော့ တေမတေမာကြီးစောင့်ရတယ်၊
Aလုပ်အကိုင်

ပျက်လန်းတော့ ဆေးတိုက်ကိုပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး လာရတာပေါ့’

စူးမာတီပု Eရှုခံပတန်းလျှော့တင်ထီပုကီနီEသား လူကြီးက
ခပ်ပြီးပြီးပြီလေသည်။

Aဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းနှင့် ဖေနာင့်ဘက်က ပါးနီEသား ဂျပန်ဖုန်းတီပုကီပုကီကြည့်၍
လူချမ်းသာမဟုတ်

Eကြောင်းသီအီပုကီလေသည်။

Aစီပုကီရေဆေးခန်းတင်
တေမတေမာစောင့်၍Aလုပ်အကီပုကီပျက်သည်ဟုဆီပုကီသားလည်း

Eဖေဖေဆေးတီပုကီတင်လည်း စောင့်တော့ စောင့်ရသည်သာဖြစ်၏။
လူနာများစောင့်နေစပါ ထီပုကီရန်

ချထားသောခပ်နီတန်းလျှော့လွှဲတင် လူသံပါးလေးပါး မပြတ်ရှီတတ်လေသည်။
ဆင်းရဲသူလည်းပါ

သည်။ ချမ်းသာသူလည်းပါသည်။ ခံပွဲစန့်တင် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထီပုကီနီ

ကား စူးမာတီပုကျောင်းနားရှီစာအုပ်ဆီပုကီမှ ပီးလေးကြီးဖြစ်သည်။
စူးမာတီပုကီပုကီကား မှတ်မီပီပရ၊ တစ်

ခါတစ်ရံ စူးမာတီပု ကွဲတန်းစာအုပ်သားငှားလျှင် စကားချီပုချီပုပြောရင်း
ကွဲတန်းစာအုပ်များယူပေး

တတ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် Eနမကောင်းသဖြင့် AIဝ်ရာထွဲတင်လဲEနသော
နာတာရှည်Eရာဂါ

သည် ဖြစ်၏။ 'တောင်ပေးလဲရင် ဖိုးသူတော် ထူနိုင်တွယ်ကဲ့၊
ဖိုးသူတော်လဲရင်ခက်မယ်ပီးလေးမိန်း

မေနမကောင်းတဲ့ကြားထဲ ပီးလေးပါရောဂါရပြီး အိပ်ရာထဲ လဲမှာကြောက်တယ်၊
ဒီကေးလေးငွေတကို

စိတ်မချလန်းလို့ပါ' ဟုသူသည် တစ်ခါက ညည်းဖူးလေသည်။ သူ့တင်
သားသမီးသံပါးယောက်

Eလာက်လည်း ရှုမည်ထင်သည်။ စူးမာ AEသAချာတော့ မမှတ်မီ။ ယခပလည်း
သူဖျားပြီးAIဝ်ရာ

ထဲလဲမည်ကIUဖွားရင်းစIUမရIမိEနပံပရသည်။ သူ့ဘွားတင် ခပ်
့စွာစာထီပင်Eနသောမိန်းမကြီးသည်ကား

မျက်နှာထားမချပIUလှE။ AEနွေး AကျီAဖွေးပွပကြီးကIU ထပ်ဝတ်ပြီး
ရှုဆေးရှုEနသဖြင့် ဖျားချင်

ချင်ရှုIEနဟန် ရှုIသည်။ နပတ်ခမ်းနီခြယ်သပြီး AဖျားEကော့ကော့ ဆဲထားသော
မျက်ခံပါးနက်နက်တIU

Eကြောင့် ဖျားEနသည့်သူနှင့်ကား လံပါးဝမတူE။ နားတင်
ပန်ထားသောစIနနားကပ်ကြီးသည်ကား

တဖျတ်ဖျတ်လက်Eနသည်။

EဖဖုAခန်းထဲမှလူနွှာထက်လာသောAခါ မိန်းမကြီးသည် သူ့အရယ်နှင့်မလIUက်

EAnင် Eပျံ့ပွဲစာ ထလIUက်Eလသည်။ ထIUနောက်Eဆေးခန်းထဲသIU
ခပ်သပတ်သပတ်ပွင့်သားသည်။

'An ဒီ Aနတီကြီး Anကြီးဗိုလ်ကျတာပဲ၊ ပီးလေးကြီးငွေတက သူ့Aရင်ရောက်တာ'

ကိုတူးက မေကျမနပ်ပြောလေသည်။ ကိုဘိုးငွေထေးသည် ကိုတူးကို
ကြည့်ပြီးရယ်လေ

သည်။ ကိုတူးသည့်မကျမနပ်စကားပြောခဲလှေသာကြောင့်ဖြစ်သည်။ စူးမာနှင့်
ကိုတူးတို့နှစ်ပါး

သား ကိုဘိုးငွေထေးကို ဝဲယာခြံရံလျက် ထိုင်နေကြရသည်။ ကိုဘိုးငွေထေးသည်
ဖေဖုလက်ရုံးဖြစ်

သည်။ မေမေ့ကိုလည်း ကူရသည်။ သူ့Aလုပ်ကို မယ်မယ်ရရပြရန် ခဲယပါးသည်။
AသောAချာ

ငွေတားလျှင်ကား တစ်အိမ်လုံး သူမပါလျှင်သိပ်မပြီးချေ။ ဖေဖေဖေဆေးခန်းတင်
ငွေသိမ်းသူ၊ ဆေးပေး

သူမာလည်းသူဖြစ်သည်။ အိမ်တင်လည်း အားမေနဘဲ ခြံရှင်း၊
သစ်ပင်စိုက်နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတစ်ရံ မေမေ မအားလျှင် စက်ဘီးလွှေဆွဲပြီး
ဈေးသိုဈေးရတတ်သေးသည်။ ယခုအ

ခါတင်ကား စူးမာကျေးဇူးကြောင့် ပျက်သားသော စက်ဘီးကို စက်ဘီးပြင်ဆိုင်သို့
ပို့ထားရသဖြင့်

သူမမျှတစ်ခါ တစ်ရံ ခြေလျင် ကျိတ်ရရှာသည်။ သူ့အိမ်ဂေဟာသည်
ကားရုံနွဲ့တလျက်ရှိသော

တစ်ယောက်ခန်းလေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေရာမေမေပါ
ကိုဘိုးငွေထေးကိုငွေသားသားရင်းချာတစ်ယောက်

လှိုယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ စူးမာတို့လူမှန်းသိကတည်းက ကိုဘိုးငွေထေးကို
အိမ်သားတစ်ဦး အနေ

နှင့်အကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်။ ကိုဘိုးငွေထေးအနေနှင့်လည်း စူးမာတို့ကို တူရင်းသားရင်းလို
ချစ်ခင်အလို

လိုက်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် နေရာ တကာစပ်စပ်စုစုနိုင်သောစူးမာထက်
ငွေတားငွေတားဆဆ ပြော

တတ်ဆိုတတ်သော ကိုတူးကို ပိုပြီးချစ်ခင်ဟန်ရှိလေသည်။

‘ဟေ့ ကိုတူး ဒီလိုမပြောရဘူးက၊ အဲဒီလိုရောဂါမရှိ ရောဂါရှာနေတဲ့ မိန်းမကြီးငွေတရှိ
လို့ ဆေးတိုက်ငွေတ စားသာတာ၊ သူတို့ကိုကျေးဇူးတင်ရမည်’

‘သူက ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘နာစေးတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာလောက်ပွဲကာ’

‘အဲ ဒီလောက်လေးများ’

‘သူတို့က အဲဒီလောက်ကိုလဲ အကြီးကြီးချဲ့တာပွဲက’

‘ဆေးတိုက်လာပြီး ဆေးထိုးတော့ အလကားနေရင်း ဖင်နာတာပေါ့’

‘သူတို့ ဖင်နာမေ့ပျောက်တယ်ထင်တာကိုး၊ နေဦး ကိုတူး စကားသိပ်မများနဲ့’

ကိုဘိုးငွေထေးသည် ဆေးခန်းထဲမှထက်လာသူကမ်းပေးသော
စွဲရက်ဖြူလေးကိုလှမ်း

ယူလိုက်သည်။ စာရက်ပေါ်တင်ရေးခြစ်ထားသော စာလုံးများကို စူးမာနားမလည်၊ လုံးဝမသိ။ သို့

သော် ကိုဘိုးဇွဲထေးကမူ အလယ်တကူပင် သိပုံရသည်။
အညှိရောင်ဆေးပုလင်းကြီးထဲမှ ဆေးလုံး

ဖြူဖြူလေးနှင့် သေသွပ်စာထုပ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်
ဆေးလုံးပါဝါလေးများကိုယူပြန်သည်။

‘မနက်ထမင်းစားပြီး တစ်ခါ၊ ညနေထမင်းစားပြီး တစ်ခါ ဆေးနှစ်မျိုးကို
တစ်လုံးစီရော

သောက်ပါ’

ကမ်းလာသောအစိတ်တန်ကိုပြန်၍အမ်းရင်း မှာလိုက်သည်။ တန်းစီနေသောဆေးပု

လင်းများကိုလည်းကောင်း၊ စောင့်နေသောလူများကိုလည်းကောင်း၊ ဂွံဆဲထဲမှ
ငွေငွေကြူများကို

လည်းကောင်း၊ စူးမာသည်တစ်လှည့်စီကြည့်နေမိလေသည်။
ခန်းဆီးဖြူဖြူကာထားသော ဆေးခန်း

ထွဲတင်လည်း ဖေဖေကို တစ်ခါတစ်ရံလှမ်းမြင်ရလေသည်။
ငြိင်သက်လွက်စာလှုပ်ရှားနေသော

ထမီနီနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးကိုလည်းရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲငွေတုရတတ်သည်။
စူးမာသည် ဟိုကြည့်ဒီ

ကြည့်နှင့် ငြိမ်သွက်စာထိုင်နေရသည်ကို ပျင်းရိလာလေသည်။
စူးမာတို့စံပျော်ရာမန်ကျည်းပင်ရိပ်

ညိုညိုကိုသတိရမိသည်။ ငြိမ်သွက်စာထိုင်နေရမည့်အစား
မန်ကျည်းကိုင်ကွဲဆီခိုနေရလျှင် မည်မျှ

ကောင်းလေမည်နည်းဟု တမ်းတမ်းတတေလး ငွေတေးနေမိလေသည်။
ဘာသွင်တစ်ယောက်

လည်း ဒီအချိန်ဆိုလျှင် မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ရောက်နေကျဖြစ်သော
ကိုတူးကိုလာစောင့်နေ

လိမ့်မည်ထင်သည်။ သူလက်ထွဲတင်လည်း မာလကာသီးပွပွကြီးများ ပါလာဖို့ရာ
ကျိန်းသေသည်။

သို့တည်း မဟုတ်လိမ္မော်ချိုချိုပွေးပွေးလေးများကို ယူလာမည်ဖြစ်သည်။
ယွတ်စအဆုံးဘာမျှမပါ

လျှင် ဘာသွင်သည် စူးမာတို့အား မုန့်ဝယ်စားရန် မုန့်ဖိုးတစ်မတ်စီပေးတတ်

လေသည်။

‘ကိုတူးရေ ဘဘွသင်ကြီးတော့ မန်ကျည်းပင်အောက်ကိုရောက်နေပြီထင်တယ်’

‘အေးကာ သနားပါတယ်’

‘သူလာရင် မာလကာသီးငွေတ ပါလာမှာ’

‘နင်ကတော့ ဒါပဲ’

‘ဘာဖြစ်လဲ သူ့မာလကာသီးကွပလွဲပတယ်၊ ချိုလဲချိုတယ်၊ ခုနေစားရရင် ဇိမ်ပဲ’

‘ငါကတော့ မာလကာသီးမစားရရင်နေပါစေ၊ ဘဘွသင်ဆီခဏလာက်တော့
သား

ချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သနားလို့ပါ၊ ငါ့ကိုမွေတရရင် သူ့ခမျာစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုများ ပါပါလို့
ခေါ်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာကိုပြီးပြီးသားတာပဲ။ သွေသားတဲ့ ကိုငယ်လေး
ကံကောင်းတယ်နော်’

‘ဪ သူ့အဖေကသူ့ကိုဒီလောက်ချစ်တာ ကံကောင်းတာပေါ့။ ဒို့များကျေတော့ ဖေ
ဖေတို့မေမေတို့က ချစ်မှမချစ်တာ’

‘အ ကိုတူးရာ နည်းနည်းပါးပါတော့ ချစ်မှာပေါ့’

‘အေးလေ အနည်းပါးပါတော့ ချစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဘွသင်လောက်တောင် ငါ့ကိုဂရု
မစိုက်ဘူး’

စူးမာသည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိသည့်အတွက်
ကိုတူး၏ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေးကို

ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုတူးခမျာ ဘဘွသင်ကောင်းမှုကြောင့် ကတုံးသာသာ
ဘဲမြီးလေးနှင့်

ဖြစ်သားရေလသည်။ ဆံပင်တိုတိုကို ကြည့်နေမကျသဖြင့်
ဘဲမြီးနှင့်ကိုတူးကိုကြည့်ရသည်မှာ

ပြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။ ဘဘွသင်နှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးဆံပင်ကို တစ်ဦး
တေပျက်တပါးနှင့်

တလှည့်စီညှပ်ခဲ့ကြသည်ထင်သည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော်လည်း
နှစ်ဦးစလုံး ကျေနပ်နေ

ကြသည်။

‘ဘာလဲ ကိုတူးက ကိုတူးဆံပင်ကို လေကားထစ်စိုက်ပျိုးခင်းငွေတလို Aထစ်လိုက် A ထစ်လိုက်လုပ်ပစ်တာကို ဂရုစိုက်တယ်ပြောတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး စူးမာရ၊ နင်ကလဲ နားဝေးလိုက်တာ။ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် စေတနာနဲ့ လုပ်တာဟ၊ သူစိတ်ကကို မေကောင်းတော့ တွစ်လဲလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုသိပ်ဂရုစိုက်

တယ်။ မေမတို့က ဘာဘွသင်ချစ်သလောက်တောင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ ဂရုစိုက်ဘူး’

‘အင်းနော် ဒါဒါဘာဖြစ်လို့လဲ Aလတ်ဖြစ်လို့လားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် စူးမာတို့ စာမ ကျက်လို့၊ ဆော့လို့၊ ဆိုးလို့လား’

စူးမာသည် မေးမေးပြောပြောနှင့် ပြေရင်း ပေါ်လစ်ရောင်တောက်နေသော စားပွဲပေါ်ရှိသစ်သား

ကောက်လေးများကိုလက်ညှိုးနှင့်လျှော့ကွက်ဆဲနေမိသည်။ Aလွယ်တင်ရစ်ပြီး ဝိုင်းသားသောသစ်သား

Aကောက်လေးများသည် ချစ်ဖယ်ကောင်းလှသည်။ မှိုင်းညိုညိုနှင့်Aရစ်ထနေသောAကောက်လေးများ

ကို မမကြီးမြင်လျှင်Aကျီချုပ်ဝတ်ချင်သည်ဟု ပြောပြီးမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုဘိုးငွေထေးရေ၊ ပေးလေ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံAမ်းပေးမယ်လေ။ ဒီတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလာပြီ’

ကိုတူးသည် ပျင်းရိလာဟန်နှင့်ကိုဘိုးငွေထေးဘေးသို့ပြန်ကွပ်သားသည်။ ငွေAမ်းရန် ဟန်ပြင်နေသည့်ကိုတူးကိုငေးကြည့်ရင်း စူးမာသည်မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကိုသာ သတိရနေသည်။ ဖေ

ဖေဆေးခန်းတင် ဘယ်နှရက်ကြာAင် Aကျယ်ချုပ် ချုပ်ခံနေရပြီးမည် မသိ။ စူးမာစိတ် ကျပြီး

ကျပ်လှသည်။ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကစားရန်မဆိုထားနှင့် စကားကိုပင်ကျယ်ကျယ်မပြောနိုင်သော

Aရွပ်တင်ကြာရှည်နေရပါက ပျင်း၍သေသော မသာဟူသည်မြန်မာမြည်တင် ပီးပြီးဖျားဖျား ပထမ

ဆုံး ပေါ်လာမည်ဖြစ်ပေသည်။

‘စူးမာလဲ ပျင်းလှပြီ’

‘လာ ပျင်းရင် ဒီမှာဆေးလုံးငွေတလာပြီး ထုပ်ပေးလဲ့။ ကဲ လာ ဒီပုလင်းထဲက ဆေးA
ဖြူရစ်လုံး၊ ဒီထဲက ဆေးAတောင့်လေးငွေတကေလေးလုံး ပီးလေးရေ၊
Aဒါခြောက်နာရီခြားတစ်ခါ

သောက် နှစ်ရက်စာပဲ’

ကိုဘိုးငွေထေးသည် စူးမာကိုခိုင်းရင်း တစ်ဆက်တည်း ဆေးAညွှန်းကိုပါ ပြောနေ
သည်။ စူးမာသည် ဆေးယူမည့်လူနာကိုကြည့်ပြီး Aတန်ငယ် Aပျင်းမြေ့သားသည်။
စူးမာတို့

ကျောင်းနားကစာအုပ်ဆိုင်မှ ပီးလေးကြီးဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့ဘယ်အချိန်က
ဆေးခန်းထဲ

ပွင့်သားသည်ကိုပင် စူးမာ မသိလိုက်။ ပြွန်ထက်လာမှပင် သတိထားမိတော့သည်။

စူးမာသည် ပြုံးစပ်စပ်လေးဖြစ်သားသည်။ ကိုဘိုးငွေထေးညွှန်ခြံပသာပုလင်းများAထဲမှ

ဆေးAဖြူဆယ့်ခြောက်လုံးနှင့်ဆေးတောင့်ရစ်လုံးကို
သွက်သက်လေးထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့နောက် ကိုဘိုးငွေထေးထုပ်သည့်Aတိုင်း Aနားလေးများချိုးကာ သေသသပ်သပ်
ထုပ်လိုက်

သည်။

‘Aဒါငွေတကို ခြောက်နာရီခြား တစ်ခါသောက် လေးရက်စာပဲ’

ဆေးထုပေကလေးကိုကမ်းပေးလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။
ပီးလေးကြီးခမျာ

တော့ ဘာမျှမသိရှာ။ ကြားထဲမှ စူးမာတစ်ယောက်က စေတနာမိုးငွေတ ပေဖာဖြိုးပြီး
မြန်မာ့တန်ခိုး

နှင့်ဆေးငွေတကိုနှစ်ဆတိုးပေးလိုက်မှန်းလည်း သိပုံမရ။
ဆေးထုပ်လေးကိုလှမ်းယူပြီး ကိုတူးကို

ဆယ်တန်နှစ်ရက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုဘိုးငွေထေးသည်
ဆေးစွာရက်ဖြူလေးကိုဖတ်ရင်း ‘ငါးကျပ်

ပြန်Aမ်းလိုက် ကိုတူး’ ဟုပြောလိုက်သည်။

ကိုတူးသည် ပါးစပ်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟုပြောရင်းဆယ်တန်နှစ်ရက်ကိုယူကာ Aဆဲထဲရှိ

နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရက်ကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကိုဘိုးမွေးက အမှတ်မဲ့မို့ မမြင်သော်လည်း စူးမာ

သည် ကိုတူးမွေးပြန်အမ်းပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးပြူးသားသည်။ ကိုတူးများမှားသလားဟု ပြော

မည့်ဟန်ပြင်မိသည်။ ပီးလေးကြီးသည်လည်း နှစ်ဆယ်တန်ကို အမှတ်မဲ့လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲထည့်

ခါနီးမှသတိထားမိပုံရသည်။ တအုတသြနှင့် ကိုတူးအားလှမ်းပြောမည်ပြုသည်။

‘ဒါ ဖေဖေဆေးတိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်လုပ်တာပါဦး။ ဆေးခမေပေးပါနဲ့’

ကိုတူးကလက်ကာပြီးခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ကိုဘိုးမွေးကမူကြားပုံမရ။ နားကို

ကားနေအောင်စဉ်းထားသော စူးမာကမူ ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်လေသည်။

‘သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု သူတော်ကောင်းကြီးတို့တွေတ ဘုန်းကြီးပါစေ သက်ရှည်ပါ စေ’

တချိန်လုံးစကားလုံးဝမပြောဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော ပီးလေးကြီးသည် နှစ်

ဆယ်တန်ကိုအိတ်ထဲထည့်ရင်း လျှိုက်လွဲစာ သာဓုခေါ်နေလသည်။ ဘာမျှနားမလည်လိုက်သော

ကိုဘိုးမွေးသည် အခြေကတိုက် သာဓုခေါ်ပြီး ဆုမွေး တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပေးနေသော ပီးလေး

ကြီးအား အကြောင်ကြောင်ကြည့်နေလသည်။ ကိုတူးကေတာ့မှင်သေလှသည်။ တကယ့်အလုပ်

ကြီးအကိုင်ကြီးကိုလုပ်နေသူကဲ့သို့ ခံ့ထည်ထည်ထိုင်ရင်း ကိုဘိုးမွေးကိုပင် ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

စာအုပ်ဆိုင်မှပီးလေးကြီးကို စူးမာကဲ့သို့ ကိုတူးလည်းမှတ်မိပုံရသည်။ စူးမာက ကာ

တန်းလောက်သာအဖတ်များသူမို့ ဝတ္ထုကိုပါ ဖတ်သောကိုတူးလောက် စာအုပ်ဆိုင်သို့မေရာက်

တတ်ပေ။ ကိုတူးက စူးမာထက်ပိုမိုအရောက်များသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သူတို့တစ်ဦးတစ်ဦးမပြည့်

စုံသော်ဘဝနှင့်နွမ်းပါးသောအခြေအနေကိုသေဘာပေါက်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ စူးမာက ဘိုးဘိုးအောင်

လုပ်ပြီး ဆေးကိုနှစ်ဆတိုးပေးရုံရှိသေးသည်။ ကိုတူးကမူ ဘိုးဘိုးပြောင်ဟန်
ဖန်ဆင်းပြီး တစ်ဆယ်

တန်နှစ်ရက်ကို နှစ်ဆယ်တန်တွစ်ရက်အသင်ဖန်တီးပြီး အမ်းလိုက်ပေပြီ။
ကိုဘိုးငွေထေးသာသိလျှင်

နဂိုမှေးသောမျက်လုံးများသည် ငါးမျက်လုံးများလို
ပြုံးထက်လာလိမ့်မည်ထင်သည်။ သို့တည်းမ

ဟုတ် ခေါင်းကို စုံကုတ်ကာပုန်းခနဲ ထခုန်မည်ဖြစ်သည်။ စူးမာသည်
တစ်ပြီးတည်းငွေတေးရင်းပြုံးကျ

ကျဲလေးဖြစ်လာသည်

‘စူးမာနော်’

ကိုတူးသည် စူးမာအား လက်သီးဆုပ်ငြပလသည်။ Aလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ထေအ်

လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ စူးမာက လျှာထုတ်ငြပသာအခါမှ
ဇတ်လိုက်မင်းသားဟန်နှင့် မျက်စိ

တစ်ဖက်မှိတ်ပြုသည်။ မျက်စိ တစ်ဖက်တည်း မမှိတ်တတ်သည့်အတွက်
နှစ်ဖက်စလုံးစုံမှိတ်သား

သော ကိုတူးသည် မင်းသားနှင့်မတူသည်ကား Aမှန်ပါပေ။

‘ဘာရယ်နေကြတာလဲ’

ကိုဘိုးငွေထေးကေမေးလေသည်။ ကိုဘိုးငွေထေးက Aကြောင်ကြောင်မေးသောအခါမှ စူး
မာပိုပြီးရယ်ချင်သည်။ လက်ဝဲလက်ယာရံပြီး ထင်ရာလုပ်လိုက်ကြသည်ကိုကြားမှ
ကိုဘိုးငွေထေးခမျှာ

ဘာမျှမသိလိုက်။ သူ့ခမျှာ သိသာသိလျှင် Aတော်ကြီး
စိတ်ညွှစ်သားရှာမည်ဖြစ်သည်။

‘ပြောစမ်း စူးမာ ဘာလို့စပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်နေတာလဲ’

‘Aဟက် စူးမာ စပါးစားမိလို့’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ကိုဘိုးငွေထေး မိန်းမရရင် Aဒီမိန်းမက ဟင်းချက်မှကောင်းပျံ့မလားလို့’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘အင်း ဘာမျှမဆိုင်ဘူး၊ Aဟင်း’

ကိုဘိုးဇွထေးသည် စူးမာအား မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာသည်

ကိုဘိုးဇွထေးအား ပြီးစပ်စပ်လေးကြည့်နေရင်းဘာဆက်ပြောရမည်ကို
အပြေးအလွှားစပါးစားနေမိ

လေသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ကိုဘိုးဇွထေးခမျာ ကြာကြာစိတ်မရှုပ်လိုက်ရ။
ဇေဖဖုဆေးခန်းထဲမှ

ထက်လာသောလူများ ထပ်ရောက်လာ၍ အလုပ်ရှုပ်သားသည်။ စူးမာသည်
ဆေးလုံးများကို ထုပ်

မေပေးတော့ဘဲ နံရံကိုမိုရင်း ရပ်နေမိလေသည်။
မန်ကျည်းပင်ရိပ်ညိုညိုနှင့်မာလကာသီးချိုချိုကိုသာ

စိတ်ထွဲတင် ဇွတားရင်းတမ်းတေနမိသည်။

‘သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု’

ကိုတူး အနွှေးတင်တော့ ထိုအသံများကို မကြာခဏကြားနေရသည်။
ကိုတူးတစ်ယောက်ကတော့

စူးမာလို မာလကာသီးကို အဇွတားနွှဲလမ်းနေဟန်မရှိချေ။ သူ့အလုပ်ထွဲတင်သူ
တေပျိုတပါးနှင့်

စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်။ အဆွဲခက်ထွဲတင်ထည့်ထားသော
ဇွငစက္ကူများ

သည် ခါတိုင်းနေ့များလို တဖြည်းဖြည်းတိုးလာခြင်းတော့မရှိ။ နှစ်ဆယ်တန်သည်
တစ်ဆယ်တန်

သည်နှစ်ရက်အသင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ငါးကျပ်တန်နှစ်ရက်သည်လည်း
တစ်ဆယ်တန်ဖြစ်

သား၏။ နွမ်းပျော့နေသော ကျပ်တန်ငါးရက်ကိုလည်း
ငါးကျပ်တန်အသစ်တစ်ချပ်နှင့်လဲပေးလိုက်

သည်။ စူးမာသည် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေသော
ကိုတူးအားငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

‘ကိုတူး ဇေဖဖု ဆူလိမ့်မယ်’

‘အို ဆူဆူပေါ့၊ သူတို့ဇွတ မရှိမဲ့ရှိမဲ့လာပေးရတာ အိမ်မှာ စားစရာရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ

က သိလို့ပြန်ပေးတာ။ ဇေဖဖုလဲ ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ရှင်းပြလိုက်ရင်
စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး’

စူးမာက စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် ပြောသောအခါ ကိုတူးသည် မျက်နှာထားတည်တည်

နှင့်ပြန်ပြောလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စူးမာကဲ့သို့ ဖေဖဆူကို
စိုးရိမ်ဟန်မရှိချေ။ ဆူလိမ့်

မည်၊ စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ပုံမရ။

စူးမာကမူ အဆဲထဲမှ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဖြစ်ကုန်ကြောသာငွေစက္ကူလေးများကိုငေး

ကြည့်ရင်း ရင်ထွဲတင်မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ကိုတူးသည်
ကုသိုလ်ရသည်ဟုအငွေတေးနှင့်ကျေနပ်

နေသော်လည်း ဖေဖသည်ကိုတူးတို့စူးမာတို့လို
ကုသိုလ်တစ်ခုတည်းနှင့်ကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်

ချေ။ ကုသိုလ်ဆိုသည့်အရာကို မက်မက်မောမောနှင့်လိုချင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

‘ကိုတူး’

စူးမာ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ညပိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်၍ငွေစစ်သောအခါ

တင် ဖေဖသည် မိုးချုန်းသလို ထေအင်လေတော့သည်။ ဖေဖဖျက်နှာသည်
ရာတော့မည့်မိုးလို

သုန်မှုန်နေတော့သည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုစွတ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပြုခဲ့သော ကိုတူးသည် မျက်လုံးလေးအ
ပိုင်းသားနှင့် ချောင်ကပ်နေလသည်။ လူနာများကထပ်ပြန်တလဲလဲ
သာစုခေါ်သားသော သူ့လုပ်

ရပ်ကို ဖေဖဖတို့ငဲ့မေမတို့က သာစုမေခေါ်သာအခွံတင်
အတောင်ကလေးစိတ်ညစ်သားပုံရေလ

သည်။

‘တကတဲဗျာ ဒီနေ့လူနာငွေတအများသားနဲ့ ငွေက နည်းလှေချကလား အောက်မေ့

တယ်။ အကျိုးနည်း ဘုရားဖြစ်မယ့်အုတ်ခဲလေးက ကုသိုလ်လုပ်ပြီး
အလှူပေးနေတာကိုး’

‘မ မ ဟုတ်ဘူး ဖေ ဖေ သူ သူတို့ငွေတ တကယ်ဆင်းရဲတာ ကျွန်တော် တစ်ခါငွေတုခဲ့

တယ်။ ဘာဟင်းမျှလဲ မရှိဘူး ထမင်းချည်းပဲ ကေလေးငွေတရာ လူကြီး ငွေတ ရော
စား စား’

‘တော်စမ်း တိတ်စမ်း’

ဖေဖသည် လက်ကိုပွေ့ယမ်းပြီး အင်လိုက်သည်။ ဖေဖဖ စိတ်ဆိုးသည်ကို မြင်ရခဲ

လှသဖြင့် တာတီးလေးသည် မေမေ့ထဘီစကိုဆဲပြီးကပ်နေသည်။ ငိုမလို
မဲ့နေသည်။ စူးမာကမူ

စားပွဲစန်းကိုမှီ၍ရပ်ရင်းငေးနေမိလေသည်။ သူ့ဆေးခွတပိုပေးလိုက်သည်ကိုကား
ဇေဖေ မသိသ

ဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟု ဘုရားတရင်းရင်ခုန်နေလေသည်။ ကြားထဲမှ
တရားခံဖြစ်ရသာ ကို

ဘိုးဇေထေးသည်လည်း ခေါင်းကိုစုံကုတ်နေရှာသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ ငွေငလျာခြင်း၊
လိုခြင်းမရှိဘဲ ဒီနေ့

တင် ငွေငါးဆယ်ကျော်လျော့နေသာ A ခါ သူ့ခမျာ A တော်ကြီး စိုးရွှိမ်သားဟန်
ရှိသည်။ တော်ပါ

သေးသည်။ တရားခံစစ်စစ်ဖြစ်သော ကိုတူးက လျော်လဲချက်ပေးသောကြောင့်သာ
သူ့ခမျာ A ဝ ဂျ ရှေ့တော့သည်။

‘အိမ်မှာလဲ တွေ့လွယ်လှပေ၊ ဆေးတိုက်ခေါ်သားပြန်တော့လဲ ဘုရားလောင်းလေးက
မဲ့

ဆေးဖော်၊ ကောင်းပျာ တယ်ကောင်း’

ဇေဖေက ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့်ပြောသည်။ ကိုတူးကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်

သည်။ ဇေဖေ လက်မြှောက်လိုက်၍ ရိုက်များရိုက်လေမလားဟု
စူးမာကြွက်သားသည်။ သို့

သော် ဇေဖေ မရိုက်။ လက်ကိုယမ်းရင်း အော်သည်။

‘သားစမ်း သားစမ်း ငါစိတ်ပေါက်လာရင် ခေါက်မိလိမ့်မယ် အကျိုးနည်း’

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ စူးမာတော့ ကိုတူးကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ဇေဖေသည် စူးမာတို့

A ခ် ဆေးတိုက်သို့ ထပ်ပြီး ခေါ်ခွသားတော့ချေ။ ထိုကြောင့် စူးမာ
စိတ်ညစ်သော A ကျယ်ချုပ်

ဘဝမှ လတ်ရလေတာသည်။ ကိုတူး ကျေးဇူးကြောင့်
တစ်ရက်တည်းနှင့်လတ်ခဲ့ရသဖြင့် စူးမာ

တော့ ပျော်သည်သာဖြစ်၏။

*****

‘စူးမာတော့ ပျော်တာပဲ၊ ကိုတူးကြောင့်လတ်တာ။ ကိုတူးသာ အိလို မလုပ်ရင်
ဆေး

တိုက်ကိုဘယ်နှရက်များ ဆက်ပြီးလိုက်နေရဦးမယ် မသိ ဟဲ ဟဲ Aခုတော့
ဇေယျဝိတ်ဓာတ်ကျသွား

ပြီ’

ပြီးခွင်စာပြောနေသော စူးမာကိုကြည့်ရင်း ကိုတူးသည် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်
နေလေ

သည်။ သူ Aဆူခံခဲ့ရသမျှ စူးမာပျော်ဖို့ဖြစ်နေသဖြင့် မေကျမနပ်ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်း တယ်ဟုတ် ငါကေတာ့ Aဆူခံလိုက်ရတာ’

‘နှစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက်ထဲသယ်ပိုးတာ မြတ်ပါတယ် ကိုတူးရ Aဟဲ’

‘ငွေးစူးမာ’

ကိုတူးသည် သူ့လက်ထဲမှကင်းပုံသီးလေးနှင့် စူးမာကိုလွှဲပေါက်လိုက်သည်။ စူးမာ

ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်လိုက်သော်လည်း Aတန်ငယ်နောက်ကျသွားသည်။
ကင်းပုံသီးနုနုသည် စူးမာ၏

နဖူးကိုထောက်ခနဲထိမွန်သွားလေသည်။ မနာသော်လည်း
စပ်ဖျပြီးဖျပြီးဖြစ်သွားသောနဖူးကိုပတ်

ရင်း စူးမာသည် မျက်နှာကိုတအားကြီးရှုံ့မဲ့ထားလေသည်။ ကိုတူးက
သူ့လက်ဖြောင့်လှသည်ဟု

သေဘာကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေသောAခါ စူးမာ၏နှုတ်ခမ်းများသည်
ချွန်ထက်လာကြကုန်

သည်။

‘နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး တိရစ္ဆာန်ငွေတချည်းပဲ စူးမာ။ မျောက်လိုဆော့တယ်၊ ရန်ဖြစ်ရင်
ငွေး

လိုကိုက်တယ်၊စိတ်ဆိုးပြန်တော့နှုတ်ခမ်းကြီးကဝက်ဖင်လိုပဲ ဟားဟား’

‘ကိုတူးနော်’

‘ဘာလဲဟ ဝက်စူးမား’

‘မိကိုတူးနော် ဟန်း ငတူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ငတူး’

‘စူးမာ နင်မရိုင်းနဲ့ ငါက ချစ်လို့စတာ။ ငါကနှင့်ထက်Aကြီးသိရဲ့လား။ သား နင်မ

ကြိုက်ရင် မေပြာတော့ဘူး သား သား’

ကIUတူးမျက်နှာသည်ရပတ်တရက်နီလာသည်။ သူ့ထက်Acယ်စူးမာက
ငတူးဟUခါ

လIUက်၍ မခံနိုင်ဖြစ်သားသည်။ စူးမာကIU မျက်နှာထား
တင်းတင်းဖြင့်စIUက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ EကျခIUင်း

လIUက်သည်။ သူ့ပါးစပ်ကသာ စူးမာကIU ‘သား သား’ ဟု နှင်နေသော်လည်း
တကယ့် တကယ့်ထက်

သားသူကား ကိုတူးဖြစ်သည်။ ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး
တစ်ဖက်ခြံသို့ခွပ်သွက်သက်

ခြေခဆာင့်ပြီး ကွေးသားလေသည်။ စူးမာသည် မန်ကျည်းပင်စည်ကို
ခပ်လျှောလျှောလေး မှီကာ

တစ်ပြီးတည်း ကြောင်စီစီကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထွဲတင်
ကိုတူးနောက်သို့ပြေးလွှဲသားချင်သော်လည်း

မလိုက်ဖြစ်ဘဲ ငေးနေမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုတူးကို ‘ငတူး’
ဟူသားခေါ်မိလေသနည်းဟု ကိုယ့်

ကိုယ်ကို Aပြတ်တင်နေမိသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည်
AကြီးAcယ်လိုသောဘာမထားဘဲ တစ်

ပြီးနှင့်တစ်ပြီး သူငယ်ချင်းသွဖယ် ပေါင်းကြမြဲဖြစ်သည်။ သိုဒုသော်လည်း စူးမာ
ကိုတူးကို တစ်ခါမျှမ

ရိုမေသမေခါဖူး၊ မေပြာဖူးပေ။ ဒီနေ့မှ ကြမ္မာငင်ပြီး ကိုတူး မကြိုက်သည့်
စကားလုံးကိုငွေရချယ်သုံး

ရင်းမှ ‘ငတူး’ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့
ကိုတူးတကယ်စိတ်ဆွဲသားပြီထင်သည်။

စူးမာသည် မျက်လုံးAcIUင်းသားနှင့်EcးEနပြီးမှ
EမြကြီးEပာ မှထIUင်ချလIUက်သည်။ Aနီး

ရI တပတ်Eချင်းEလးနှင့် EမြကြီးကIU AမIပွယ်မရို့ ဆဲခြစ်EနမIသည်။
Eမြွပွတင် ခြစ်ရာEလးများ

တစ်ခပနှင့်တစ်ခပထပ်ပြီး ရပပ်Eနသည်AထI ထပ်ပြန်တလဲလို့ ဆဲခြစ်EနမIသည်။

‘စူးမာလေး တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟင် ကိုကိုအောင်’

သူ့ဘွဲ့တင်ရပ်လာသော ကIUကIUEအင်ကIU စူးမာမော့ကြည့်မိသည်။
မန်ကျည်းရက်

စါးစါးများနောက်ခံ၍ ကIUကIUEအင်ကIU မော့ကြည့်ရသည်မှာ
အရပ်ကြီးမပါးထဲပါးနေသလIU စူးမာစီတ်

ထွဲတင်ထင်လာသည်။မပန်တပန်တပန်
ညပါးတပါးတပါးဖြစ်နေသောစူးမာ၏မျက်နှာကIU အကဲခတ်ပြီးကIUကIU
အင်သည် စူးမာဘွဲ့တင်ဝင်ထဲထဲလေသည်။

‘တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး’

‘စိတ်ကောက်နေတာလား’

‘ကောက်ပါဘူး’

‘ကိုတူးရော’

‘စိတ်ဆိုးသားပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ့ကို (ငတူး) လိုခေါ်လို့တဲ့’

‘ဘာရယ်’

‘စူးမာက သူ့ကို (ငတူး) လိုခေါ်လို့တဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သားတယ်’

‘ဪ စူးမာရယ်’

နှုတ်ခမ်းကေလး မသိမသာစုနေသော်လည်း မျက်လွှဲတင်
မျက်ရည်စိမ့်ချင်နေသော

စူးမာအားကြည့်ရှင်း ကိုကိုအင်သည် တသိမ့်သိမ့်ရယ်လေသည်။ သင်းပျံ့ပျံ့
မွှေးလာသောရနံ့

လေးကို စူးမာ ရှုရှုကိမိသောအခါမှ အသေအချာကြည့်မိသည်။
ဖြူဖွေးလတ်ဆတ်သော စပယ်ပန်း

များကိုတွေ့ရသည်။ အခက်အခိုင်လိုက်ခူးခဲ့သည်ဖြစ်၍ စပယ်ပင်ဖြူဖြူလေးများသည်
ရက်စိမ်းမြဲမြဲ

တို့မှိုရင်း ပြီးနေကြဟန်ရှိသည်။

‘ကိုတူးက စူးမာရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ ဘာလို့ မရှိမေသေခါရတာလဲ’

‘စူးမာက စတာပါ’

စူးမာသည် လေယာဉ်လေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတူး မခံချင်အောင် တမင်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တကယ်စိတ်ဆိုးသားမည်ကိုကား မလိုလား။ စူးမာစိတ်ညစ်သည်။
ကိုတူးလည်း

စိတ်ညစ်မည်သာဖြစ်၏။ စူးမာတို့နှစ်ယောက်လုံး အနေခက်လှချသည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က စူးမာစက်ဘီးကို ဒုန်းပျံလို လုပ်စီးတာရော အတော် စီးကောင်းရဲ
လား’

‘ဟာ’

‘မြန်မာပြည်ဖြစ်ဒုန်းပျံက ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ နတ်ပြည်ရောက်နိုင်တယ်။
ဒီထက်မြင့်တဲ့’

တောင်ကုန်းက ဒီထက်အရှိန်ပြင်းပြင်းတန်းချလိုက်ရင်
စူးမာတစ်ခါထဲနတ်ပြည်တန်းရောက်ပြီး သိ

ကြားမင်းကေတပ်ဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ သိကြားမင်းက
မျောက်ရုံးတဲ့လူငှေမျောက်ကလေးကို ငါ့ကေတပ်

မေတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး လူ့ပြည်ကိုကန်ချလိုက်ရင်လဲ အခက်’

ကိုကိုအောင်သည် ခပ်သောသောကလေးပြောရင်း ရယ်နေလေသည်။ စူးမာ
လိုက်မ

ရယ်မိသေးသော်လည်း စိတ်ထွဲတင် အတန်ငယ်ကြည်လွင်သားလေသည်။
မှုန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေ

သော မျက်နှာလေးလည်း လန်းဆန်းလာသည်။ စူးမာ ဟိုတစ်နေ့က
စက်ဘီးဇောက်ပံ့ပြီးပစ်ထားခဲ့

သော ဒယ်အီးသေးသေးကို သစ်ပင်ရင်းတွင် ဖွဲ့တုရသည်။
ကွန်စနွန်းရက်ကြော်လေးများကွဲမဲ

ချောက်နေပေပြီ။ ဒယ်အီးထဲမှ ကွန်စနွန်းရက်ဖတ်လေးများကို
တုတ်နှင့်ကော်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

ဒယ်အီးကို ခါလိုက်သည်။ ခုအချိန်မှာတော့ ချက်တမ်းပြုတ်တမ်းလည်း မကစားချင်။
စစ်တိုက်

တမ်းကစားဖို့လည်း စိတ်မပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ မန်ကျည်းကိုင်းတွင် ဒန်းဆင်ပြီး
ဒန်းစီးနေရလျှင်

ကောင်းမည် ထင်သည်။ ဒန်းကို ရှေ့နောက်လွှဲပြီး

တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေရလျှင်စူးမာသည် ကိုတူးတစ်

ယောက် စိတ်ဆိုးသားသည်ကိုပင် မွေသားနိုင်မည်ထင်သည်။

‘စူးမာ ဒန်းစီးချင်လိုက်တာ’

‘ကိုဘိုးဝွေကို ဆင်ခိုင်းပါလား’

‘အိ မအားပါဘူး ကိုကိုအောင်ရာ’

စူးမာသည် ပရုံးကေလွဲတန့်ကာ အားလျော့သောအသံလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ စူး

မာဒန်းစီးချင်သည် ဆင်ပေးပါဟုပြောသံကြားလျှင်တစ်အိမ်လုံးက
မျောက်ရှုံးတဲ့မျောက်ကေမလား

ဆော့ပြန်ဦးမယ်’ ဟုပြောကြဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဒန်းကိုတော့
အရေးတယူဆင်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်

ချေ။ စူးမာကိုယ်တိုင်လည်း ဒန်းမဆင်တတ်သေးချေ။ စူးမာလိုပင် သစ်ပင်ပျို့တင်
လင့်စင်ထိုးပြီး

အိမ်ကလေးဆောက်ချင်လှသာ ကိုတူးခမျာလည်း
ခုထိအကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးချေ။

ကိုတူး၏လင့်စင်နှင့်စူးမာ၏ဒန်းတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ပြီးကြလျှင်
မည်မျှပျော်စရာ

ကောင်းလေမည်မသိ။ စူးမာ ဒန်းကိုလွှဲကာ လွှဲကာနှင့် တအားစီးလျှင်
ကိုတူး၏လင့်စင်သည် သိမ့်

ခနဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်သားလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထိုသို့သာလျှင် လင့်စင်ပေါ်မှ ကိုတူး
တစ်ယောက် အ

တောင်ကလေး အသည်းအေးရှာမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုတူးကလဲ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ထိုးချင်တယ်တဲ့’

‘ဘယ် အပင်ပေါ်မှာလဲ’

‘ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာပေါ့’

‘ဦးလွေးသင်ရှေ့မှာတော့ သစ်ပင်မတက်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ရှုံးတဲ့အထဲမှာ တစ်ခါထဲ

ဝ သွက်သက်ချသားမယ်။ အငယ်လေးက သစ်ပင်ပေါ်က ကျေသတာ။
ကိုတူးကိုပြောထားဦးမှ’

‘ကိုတူးကေတာ့ တေနနေ့ပြီးအောင်ကို လုပ်မယ်တဲ့။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်လေးနဲ့

အိမ်လေးနဲ့ သိပ်ကောင်းမှာနော် ကိုကိုအောင်’

ပန်းရနံ့က ပိုမွှေးလာသည်။ အပင်မှူးလားခါစ ဖြစ်မည်ထင်သည်။
လတ်ဆတ်သောရ

နံ့သည် မွှေးပျံ့နေလေသည်။ ကိုကိုအောင်သည် သူ့လက်ထဲမှပန်းများကို
အမှတ်မထင်ငုံ့ပြီး ရှိုက်

နမ်းလိုက်လေသည်။

‘စပယ်ပန်းငွေတနာ၊ မွှေးလိုက်တာ’

‘အင်း၊ အခုပဲ သူငယ်ချင်းအိမ်က ခူးခဲ့တာ’

‘စူးမာဖို့လား’

စူးမာကေမေးသောအခါ ကိုကိုအောင်၏မျက်နှာတင်ငွသေးရောင်ရိပ်ရိပ်လေးလွှမ်းသွား
သည်။ စပယ်မွှေးမွှေးများကိုရှိုက်နမ်းရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘စူးမာ ယူချင်ရင်ယူလေ၊ စူးမာ စပယ်ပန်းကြိုက်လို့လား။ စူးမာရဲ
ကျောင်းနာမည်က

ခင်နှင်းဆီမို့ နှင်းဆီပန်းမှကြိုက်သလားလို့၊ မမကြီးကေတော့ ခင်စပယ်နော်’

‘အ ခေမေတို့ပေးချင်တဲ့နာမည်ပေးတာပါ ကိုကိုအောင်ရာ။ တကယ့်တကယ်ဆိုရင်
စူးမာ ပန်းတိုင်းကြိုက်ပါတယ်။ မမကြီးကေတော့ စပယ်ပန်းပိုကြိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မမကြီးကိုလွဲ ခဲပေးလိုက်ပေါ့’

ကိုကိုအောင်က ခပ်ဆဆပြောသောအခါ စူးမာသည် ရိပ်ခနဲပြုံးလိုက်မိသည်။ ကိုကို
အောင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ မမကြီးကိုရွည်ရယ်ပြီး ပန်းများလှူလာဟန်ရှိသည်။
အပေးခက်နေရ

သည့်အထဲ စူးမာက အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ ကြားမှ ဖြတ်တောင်းသောအခါ
အတော်ပင် အကျပ်

ရွိုက်သားပုံရေလသည်။

‘အင်း စူးမာ ပန်လိုတော့မလောက်ဘူး။ ဆံပင်ကိုကြက်တောင်စည်း စုစည်း၊ ပြီးမှ

ပန်းတွေ အများကြီးပိုက်ပန်ရတာ၊ ပန်းနည်းရင်သားရွှေကင်းပေါ်လာတယ်
ကိုကိုအောင်ရ မ

ကောင်းဘူး။ တော်ကြာခေမေက ဘုရားတင်ဖို့တောင်းလဲ ပေးရဦးမယ်၊
ဒေါ်ကြီးသက်က ငုံ့တစ်

ခက်လောက်ဆိုလဲ ပေးရမှာပဲ။ ကဲ မမကြီးဖို့ဘယ်မှာကျန်မှာလဲ’

စင်စစ်အားဖြင့် စူးမာအနေနှင့် မမကြီးလောက်ပန်းများကို မက်မက်မောမော ပန်ဆင်
လှေမရှိချေ။ စူးမာ၏ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်တိုကပ်ကပ်ကလေးသည် မမကြီး၏
ဆံပင်ရှည်ပျော့

ပျော့များလိုလည်းပန်းပင့်လေးများနှင့်လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိ။ မမကြီး၏ဆံပင်ရင်းတင်
တစ်ခါတစ်ရံပိုက်

ပြီး ပန်ဆင်တတ်သောစပယ်ကုံးဖြူဖြူတို့သည် ခေါင်းပေါ်ရောက်သားခါမှ ပိုပြီး
ဖြူနွဲ့သားဟန်ရှိ

သည်။ သဇင်ပန်း တစ်ခက် နှစ်ခက်ကိုခေါင်းတင် ထိုးစွိုက်သားပါကလည်း
လှသည်သာဖြစ်၏။

ညွတ်နေသောပန်းခက်ဂါဖျော့ဖျော့လေးများကြောင့် မမကြီး၏မျက်နှာသသည်
ပိုပြီး နနွယ်သား

သေယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ မမကြီး၏ ခေါင်းတင် ပန်းပြတ်သောနေ့
မရှိသေလောက် ရှားသည်။

တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးကိုတော့ အမြတ်နိုး ပန်ဆင်သည်သာဖြစ်၏။ ကြာလာတော့
မမကြီး၏

ခေါင်းတင် ပန်းမွေတုရလျှင်ပင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ထင်မှတ်လာရလေသည်။
ယခုလည်း မမကြီး

ကို စပယ်ပန်းများသားပေးလိုက်လျှင် ‘ဟယ် လှလိုက်တာ’ ဟုပြောရင်း
ဝမ်းသာအားရမည်ဖြစ်သည်

ကို စူးမာ သိသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုကိုအောင့်ကို ကသိကေအောက်ဖြစ်အောင်
စချင်သဖြင့်

စူးမာသည်လှည့်ကာပတ်ကာပြောနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟော ဟိုမှာ ကိုတူး၊ ကိုတူးရေ’

တစ်ဦးတည်း ပြန်လျှောက်လာသောကိုတူးကိုငွေတုရ၍ စူးမာဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်

လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ဘဘွသင်နှင့်ငွေတုခွဲပုံမရေချ။
ယောင်ချာချာလျှောက်လာရင်းမှ စူးမာက

လှမ်းခေါ်သောအခါတွင် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လေသည်။

‘ကိုတူးရာ လာပါ။ စူးမာက စတာပါ။ နောက်မခေါ်တာဘူး။ နော် နော် ကိုတူး’

‘ငွေစားမာ’

ကိုတူးသည် ခြေမပါရှိကျောက်ခဲလေးကို ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်လိုက်ပြီး စူးမာတို့
ဘက်ပြန်ပြီးလျှောက်လာသည်။ ဘာသွယ်သည် ကြီးကြီးနှင့်အတူ
ဘုရားသားနေသဖြင့် ကိုတူး

တစ်ယောက်တည်းပြန်ပြီးဘက်ပဲ့ခဲ့ဟန်ရှိသည်။
ယောင်ချာချာနှင့်မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကိုပြန်ရောက်

လာသည်။ ကိုကိုအောင်သည် ကိုတူး၏ပခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။
ကိုတူး၏ခေါင်းသည် ကိုကိုအောင်

၏ပခုံးနှင့် တညီတည်းလောက်ရှိသည်။ ကိုတူး အသက်ကြီးလာပြီး
ကိုကိုအောင်အရယ်ရောက်

လျှင်လည်း အရပ်မြင့်မည် ထင်သည်။

‘ကိုတူး ဘားကျွမ်းကစားရင်ကောင်းမယ်။ ကျောင်းမှာ ဘားကျွမ်းအသင်းမဝင်ဘူး
လား’

‘မေမေက ကျိုးမှာပဲ့မှာကြောက်လို့တဲ့ မဝင်ရဘူးတဲ့။ ဂျူဒိုကစားရင်လဲ
ပညာအားကိုး

နဲ့ ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မကစားရဘူးတဲ့။ ရေကူးပြန်တော့လဲ ရေကူးသင်ရင်း နစ်မှာစိုးလို့
မကူးရဘူးတဲ့

ကဲ’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးကား၊ အဲဒါ မှားတာပဲ။ အမှန်က ဒီအရယ်မှာပါသနာပါရာ အားက
စားတစ်ခုခုလိုက်စားဖို့လို့တယ်၊ စိတ်မလဘူးပေါ့၊ ကစားချိန်မှာ ကစား၊ စားချိန်မှာ
စား၊ စာကျက်

ချိန်တန်ကျက်၊ စိတ်ကို အအေးမထားရဘူးက’

‘ဘာပြုလို့’

‘စိတ်ဆိုတာ ကောင်းမှုနဲ့မေကောင်းမှုနှစ်ခုရှိတဲ့အထဲမှာ မေကောင်းမှုမှာပဲ
ကျက်စားတာ

ပွဲက။ ဒါဟာ မမှားတာပဲ။ ကိုတူးတို့အရယ်ဆိုတာအင်မတန်ငယ်သေးတယ်
နုသေးတယ်။ ဒီအရယ်

မှာ စိတ်က အေးနေမယ် လေနေမယ်ဆိုရင် မေကောင်းမှုဘက် စိုက်ကျသားဖို့
များတာပေါ့။ ဒါကိုမိ

ဘတိုင်း သတိပြုသင့်တယ်။ ဆင်ခြင်သင့်တယ်။ မင်းတို့မိဘွေတက
ခေတ်ပညာတတ်စွတ ဖြစ်နေ

ပြီး ဒီလောက်တော့ နားလည်သင့်တာပေါ့။ နေရာတကာ Aစိုးရိမ်ကြီးတာဟာ
တစ်နည်းအားဖြင့်

ဆိုရင် ကေလးစွတကို လောင်းရိပ်မိစေတာပဲ။ Aစမ်းAစ တုံးစေတာပဲ’

ပြတ်သားစာပြောသော ကိုကိုအောင့်ကို စူးမာသည် Aထင်ကြီးစာနှင့် ကြည့်နေမိ
လေသည်။ စူးမာတို့တင်သာ ကိုကိုအောင့်လို Aကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိလျှင်
ဘားကျွမ်းAသင်းဝင်

ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ခုတော့စာအုပ်ပုံကြီးထဲမှ မမကြီးသည် Aချိန်အားတိုင်း
စာကိုချည်းA ကျက်ခိုင်းနေတော့ ခက်လှချသည်။ မေမကလည်း ကျွမ်းထိုးစပါ၊
ခုန်လွှားစပါ လဲပြုပြီး ကျိုးပဲ့

မှာကိုသာ စတိပြီးပူပင်နေသဖြင့် လုံးဝလက်မခံ။ ဖေဖကလည်း ဘာသင်း၊
ညာသင်းဝင်ခြင်းသည်

AပိုAလုပ်ရှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ စာကျက်ပျက်သည်ဟု ပြောသည်။
ထိုကြောင့် စူးမာတို့

သည် မဲတစ်မဲမျှမရဘဲ Aပြတ်Aသတ် Aရေး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း
ကျောင်းချိန်

မှAပွတင် မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တင်သာ Aချိန်ကုန်ကြာလေတော့သည်။

ကိုတူးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မြေကြီးကိုဖိနပ်နှင့်ကော်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။

ကိုကိုအောင့်လိုသာ ဖေဖတို့ မေမတို့ စပါးစားခဲ့မည်ဆိုလျှင်
မညေမျှကောင်းလေမည်နည်းဟု

တမ်းတမ်းတတွေတားနေမိလေသည်။ ဆေးပုလင်းရောင်စုံများသည် လည်းကောင်း၊
ကျောင်းစာ

Aပုံထူထူကြီးများသည် လည်းကောင်း၊ စိုးရိမ်စိတ်များ သည်လည်းကောင်း
ဖေဖတို့ မေမတို့၏

စပါးမည့်ဉာဏ်ကို ပိတ်ပင်ထားကြသည်ထင်သည်။ ကြားမှ
ကန့်လန့်ဖြတ်ကာဆီးထားကြသည်

ထင်သည်။

‘တိုတိုသူးရေ မမစူးရေ တားတားဖို့ မေမမန့်ဝယ်ခဲ့တယ်။ ငှက်ပျောသီးမုန့်ပါလာ
တယ် ’

ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း တာတီး

လေး၏ အသံကလည်း ဆူညံပြီး ထက်လာလေသည်။ တာတီးလေးကို
ကျောင်းကြိုသားသောမေ

မေသည် ဈေးသို့ဝင်ပြီး တစ်ခါတည်း မနက်ဖြန်အတွက် ဈေးဝယ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။
တာတီးလေးက

တေကြာကြာအောင်ခေါ်နေသည့်အတွက် စူးမာတို့အိမ်ဘက်သို့
ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ကာ လျှောက်ခဲ့

ကြသည်။

‘ပန်းငွေတ ဘယ်ကရတာတုံး’

‘ကိုကိုအောင်ဆီက’

‘အမယ် နင့်ကို ပန်းပေးတယ်’

‘ဟဟဟ တကယ်ပေးချင်တာက မမကြီးကိုပါ။ စူးမာက ကြားက ဝင်ပြီးတောင်းလာ
တာ’

‘ကိုကိုအောင်ကြီးက မမကြီးကိုများပိုးနေလားမသိဘူးနော်’

ကိုတူးက ရယ်ဟဟနှင့်ပြောသည်။ သူ့ဆံပင်တိုစိစိလေးနှင့် ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်နေ

သောကိုတူးသည် သူ့အစ်မကြီးအား သိပ်ပြီးသဝန်တိုဟန်မရှိချေ။ စူးမာကလည်း
ပြုံးကျဲကျဲလေး

နှင့် ထောက်ခံလိုက်မိသည်။

‘အင်း ပိုးများနေသလားမသိ’

*****

‘ကိုကိုအောင်က မမကြီးကို ပိုးနေလားဟင်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟဟဟ ကိုတူးကပြောတယ်၊ ကိုကိုအောင်ရယ် မမကြီးကို ပိုးနေတယ်
ထင်တယ်တဲ့’

ဟိုနေ့ကလဲ စပယ်ပန်းငွေတစ်ခွက်လာတယ်။ စူးမာကိုပေးတယ်။ မမကြီးကို
ခဲပေးလိုက်တဲ့။ အဟဲ စူးမာ

လဲ ဘုရားတင်လိုက်တယ်’

‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘မေနဲ့တုန်းက စူးမာ ပန်းငွေတ ဘုရားတင်လိုက်တယ်။ ကိုကိုအောင် ကုသိုလ်ရတာ

ပေါ့လို့ ပြောလို့ အင်း အင်း တဲ့။ ရပါတယ်တဲ့။ မချီပြီးကြီးနေပြောတယ်’

မမကြီး၏မျက်နှာသည် ငွသးရောင်လွှမ်းသားသည်။ စူးမာကို
အပစ်လိုက်မည့်ဟန်

ပြင်သော်လည်း တကယ်မအံ့ချေ။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်မြင်နေရသော စူးမာကို
ခပ်စူးစူးလေးလှမ်း

ကြည့်နေသည်။ စူးမာသည်
ဗီရိုပေါ်ထွပ်တင်ထည့်ထားသောကျောင်းအင်္ကျီအဖြူကိုမမီမကမ်း

ခနဲပြီးဆဲယူလိုက်သည်။ ဆတ်ခန့်ဆဲယူလိုက်သောအခါအင်္ကျီအဖြူသာမက
ပေါ်ဘွတ်တင်တင်

ထားသော အခြားအင်္ကျီများပါပြိုပြီးအကျလာသည်။ ကျောတံ့မည်ဟန်နှင့် အင်္ကျီပုံက
ပြိုလာသော

အခါ စူးမာသည် ဗီရိုတံခါးကို ပုန်းခနဲပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အပိတ်မြန်သည့်အတွက်
ပြိုကျလာ

သောအင်္ကျီများသည် တံခါးဝကိုမှီရင်း ရပ်တန့်သားကြသည်။ ဒီတစ်ခါအတက်တော့
စိတ်ချရေပ

ပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဗီရိုဖင့်လျှင်မှ အထဲမှအင်္ကျီပုံသည် ငွှားခနဲလုံးခနဲ
ခုန်ဆင်းလာမည်ဖြစ်သည်။

‘စူးမာ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးမှ အင်္ကျီလဲလေ ဘယ်နှယ်လဲ။ အင်္ကျီအရင်လဲပြီးမှ သနပ်ခါး
ကို လည်ပင်းချန်ပြီး လိမ်းမလို့လား။ အကြီးအပျင်းထူတယ် လာခဲ’

မမကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးလှမ်းပြောသည်။ အင်္ကျီကို ဝတ်တော့မည်ဟန်ပြင်
သော စူးမာတန့်သားသည်။ စူးမာ သနပ်ခါးကိုညီအောင် မလိမ်းတတ်။ ထာဝစပါ
ကျားနေတတ်

သည်။ မျက်နှာတင်ကျားကျားတားတားကြီးဖြစ်နေသည်နှင့်စာလျှင်
ဘာမျှလိမ်းမထားသည်ကမှ

တော်သေးသည်ဟု စူးမာထင်သည်။ ထိုကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲ
ကျောင်းကွဲသား

တတ်သည်။ မေမေတို့ မမကြီးတို့ သတိပင်မထားမိ။ အခုမှ တေရးနိုးကာ
သတိပြုကြသည်။

စူးမာသည် မျက်နှာကလေးရှုံ့ရင်း သနပ်ခါးကျောက်ပျပ်နား ကွပ်သားရေလသည်။

‘ကိုကိုအောင်က ပြောသေးတယ်။ ကိုတူးတို့ စူးမာတို့ ဘားကျွမ်းအသင်းဝင်ဖို့ကောင်း
တယ်တဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဒီအရယ်တွေဟာ စိတ်ကို အားမထားရဘူးတဲ့။ စားချိန်တန်စား၊ ကစားချိန် ကစား

ရမယ်တဲ့။ စာကျက်ချိန်တန်စာကျက်ရတယ်တဲ့ မမကြီးရဲ့။ စိတ်အားနေရင်
လေနေရင် ပျက်စီး

တတ်တယ်လို့ပြောတယ်’

စူးမာသည် ကျောက်ပျပ်ပေါ်သို့ရေစက်ကလေးများ တစ်စက်စက် ချေနရင်းပြော

သည်။ သနပ်ခါးတုံးကိုယူပြီး သွက်သက်လေးငွေးသုံးလိုက်သောအခါ
ဝါနစ်သောသနပ်ခါးများသည်

ပျစ်ပြီးထက်လာသည်။ သနပ်ခါးငွေးသုံးသံ တချိုးချိုးကို စူးမာ နားထဲ၌ ‘
ကျောင်းသားရပြီးမယ်၊

ကျောင်းသားရပြီးမယ်’ ဟုကြားယောင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
တော့ကျောင်းသားရသည်မှာ ပျင်း

ဝ။ ဖယ်လှသည်။ ဆရာ မလာ သောနေ့များဆိုလျှင် ပိုပြီးပျင်းဖိုကောင်းသေးသည်။
ကွေ့သယ်မြင့်နှင့်

လည်းစကားမပြောချင်။ အောင်တိုးဝင်းတို့ ခုံဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်မိအောင်လည်း
သတိထားရ

သေးသည်။ တော်ပါသေးသည်၊ အောင်တိုးဝင်းသည်
သူနဖူးယောင့်သားပြီးကတည်းက ထပ်မံပြီး

ရန်စကား မဆိုတော့ချေ။ မိန်းကလေးနှင့်ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရလျှင်
သိက္ခာကျသည်ဟုလည်းထင်ပုံရ

သည်။ ‘နောက်တစ်ခါ့ စာရင်တော့ မိနော်ကလေးသောဘာသော့ဆဲထိုးမှာပဲ’ ဟု
စူးမာကယ်ရွှေတင်

ပြောသည်ဟုတော့ ကြားရသည်။

‘လာစမ်း၊ သနပ်ခါးကို အိလို ထုံးသုတ်သလို သုတ်လို့ဘယ်တော့မျှ ညီမှာ မဟုတ်

ဘူး။ တော်ကြာ ကျောင်းမှာ သူများက ထုံးသုတ် လာသလား၊
ပဲကြီးဟင်းမှောက်လာသလားနဲ့စရင်

ဝ။ ကန်ပါဘူးနဲ့ ထ ပေါက်ပြီးမယ်’

မမကြီးသည် စူးမာကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အခေါ်စာင်နေသော စူးမာသည် ဝမ်း

သာအားရ ထလာသည်။ မမကြီးလိမ်းပေးလျှင်တော့စူးမာသည်
သနပ်ခါးညီညီညာညာနှင့်ကျောင်း

တက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မမကြီးသာ ထာဝစပါ စိတ်ရွည်စာနှင့် ရှိမည်ဆိုလျှင်
စူးမာလောက် ပျော်သူ

ရှိမည်မထင်။

‘ကဲ မော့စမ်းမျက်နှာကို၊ အိမှန်တင်ခုံပေါ်ကွသွားပတ်တံလေးပေး။ တစ်ခါထဲမှ
မျက်

ခုံးငှမ်းပေါ်ကျေတာ့ ပုံထားလိုက်တဲ့သနပ်ခါးငွေတ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်၊
မျက်ကင်းနှစ်ဖက်ကျ

တော့ လတ်လို့၊ ဒီအတိုင်းသာ ခြွက်သားရင် မျက်ရွှပ်ထက်လာမှာ နည်းနည်း
ပါးပါးလေးများ

မလှချင်ဘူးလား စူးမာရယ်’

မမကြီးသည် စူးမာ၏မျက်နှာကွဲဆဲမော့ကာ သနပ်ခါးညှိပေးသည်။ စူးမာသည်မျက်

လုံးလေးမှိတ်ကာ ကျေနပ်နေသည်။ မမကြီး၏လက်ချောင်းနုလေးသည်
စူးမာမျက်နှာပေါ်တင်

ဝ သက်လွက်စွာ ပတ်သပ်ပြေးလွှားနေလေသည်။ မျက်ခန်းကို သွားပတ်တံလေးနှင့်
နာနာခြစ်လိုက်

သောအခါ မျက်ခန်းနက်နက်ကလေးသည် ထင်းလာသည်။ သနပ်ခါးရေကျလေးကို
ပါးပြင်ပေါ်

ဝ တင် လက်ညှိုးလေးနှင့် ဆဲခြစ်ပြီးပါးကက် တင်ပေးသည်။
စူးမာ၏ပါးပြင်ပြည့်ပြည့်သည် သနပ်

ခါးစင်းလေးများနှင့် ဝင်းအိုသားလေသည်။

‘စူးမာရေ ဟေ့ မပြီးသေးဘူးလား။ ဒီနေ့ ကျောင်းစောစော့သား အမယ် ဟာ ဟ

ရှိုးလုပ်နေလိုက်တာ’

အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော ကိုတူးကိုမှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည်။
ကျောင်း

အကျီ၊ အပြီးလဲကာ လယ်အိတ်ကိုပါ လယ်လာသည်မို့
ကိုတူးသည်ကျောင်းသားရန်အသင့်ဖြစ်နေ

ပြီထင်သည်။ ကိုတူးကို မြင်သောအခါ မမကြီးသည်ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး
အော်လိုက်သည်။

‘ကိုတူး၊ ငွေလေး၊ နင်ဘာပြောတာလဲ’

‘ဗျာ၊ ဘာပြောလို့လဲ’

‘ကိုကိုအောင်ရယ် မမကြီးကို ပိုးနေတယ်လို့ပြောတယ်ဆို၊ မဟုတ်မဟပ်စွတ မပြောရဘူးဟဲ့၊ ကိုယ့်အစ်မကိုများ’

မမကြီး စိတ်ဆိုးသလို လေသံမာမာနှင့်ပြောသော်လည်း မျက်နှာထားက တကယ်မတင်းပေ။ မျက်တောင်ကော့များအောက်မှ မျက်လုံးညိုလေးများကမူ ပြုံးနေဟန်ပင်ရှိသည်။ ကိုတူး

သည် ရုတ်တရက်မို့ လန့်သားဟန်ရှိသည်။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်မြင်ရသာစူးမာက မျက်လုံးတစ်ဖက်

မှိတ်ခြေသောအခါမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

စူးမာသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲတင်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။ နဂိုဖြူသော

စူးမာ၏အသားသည် သနပ်ခါးညီညီညာညာ တင်လိုက်သောအခါ ဝင်းသားသည်။ မျက်ခန်းနက်

နက်၊ မျက်လုံးပိုင်းပိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးရဲနေသော စူးမာသည် မမကြီးလောက် မလှေ့သော်လည်း

လှေ့တာလှသည်သာဖြစ်၏။

‘အမယ် သူ့ကိုယ်သူကြည့်ပြီး သေဘာကျေနလိုက်တာ။ ထစမ်း လဲစမ်း အင်္ကျီမြန်မြန်လဲ’

ကိုတူးက အော်သောအခါမှ မှန်ရှေ့က ပုန်းခနဲ ထပြေးရသည်။ အင်္ကျီဖြူကိုမြန်မြန်လဲ

စကပ်အစိမ်းကို ကမန်းကတန်း ကော့ကစပ်ပြီးခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်လိုက်သောအခါ

စူးမာသည် နှစ်မိနစ်လောက်အတင်း ကျောင်းသားရန် အသင့်ဖြစ်သားလေသည်။

‘အမယ် လေး လေး သနပ်ခါးငွေတနဲ့ လှလို့ ညီလို့ ဘယ်သူလိမ်းပေးလဲ’

‘မမကြီး’

မမကြီးက စူးမာကိုသနပ်ခါးလိမ်းပေးသည်ဆို၍ ကိုတူး မျက်လုံးပြူးသားသည်။

မမကြီးကိုပင် မယုံသလိုလှမ်းကြည့်သေးသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့စာနှင့် သူ့အလုပ်နှင့် မအား

အောင်ရှိတတ်သော မမကြီးသည် စူးမာကို သနပ်ခါးလိမ်းပေးဖို့နေနေသာသာ တစ်ခါ တစ်ရံ

စကားပင်ရှည်ရှည် မေပြာတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စူးမာအနေနှင့်လည်း သနပ်ခါးလောက်ကိုပင် ညီညီညာညာ မလိမ်းတတ်သည်က

တော့ ညံ့လှေချသည်။ ကွေသယ်မြင့်တို့ သီတာလေး တို့ဆိုလျှင်
မှုန်နေအင်လိမ်းတတ်ကြ

သည်။ စူးမာလောက် မည်သူမျှ အချိုးမကျ မဖြစ်ချေ။

‘ကဲ လာ လာ သားစို့’

‘နေဦး စူးမာ အချိန်စာရင်း မတိုက်ရသေးဘူး။ ခဏလေး ခဏလေး’

စူးမာသည် လိုအပ်သောစာအုပ်များကို ကမန်းကတန်းကောက်ထည့်ကာအပြေးလေး

ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကိုတူးတစ်ယောက် ဘာများအရေးကြီးနေသည်မသိ။ စူးမာ
ကွေ့ဖတ်ပင်လောဆော်

လှသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာသောစူးမာကို ကားထွဲတင်
ထိုင်စောင်နေလ

သည်။ အိမ်ထဲမှထွက်မလာသေးသော ကိုဘိုးဇွဲထေးကို
ကားဟန်းကိုတတိတိနှိပ်ရင်းခေါ်လသည်။

‘ကိုတူး ဘာများအရေးကြီးနေတာလဲ’

‘သိန်းထိုက်တို့နဲ့ချိန်းထားတယ်ဟ’

‘ဟို လမ်းသရဲသိန်းထိုက်မဟုတ်လား၊ ကိုတူးတို့အတန်းထဲကေလ။ သူနဲ့ကိုတူးနဲ့
မတည့်ဘူးဆို’

‘ဒီကောင်ငွေတ စိတ်ရင်း သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ပေါင်းကြည့်တော့ခင်စရာကောင်းပါတယ်’

‘သူတို့နဲ့ကိုတူးက ဘာလုပ်မလို့ချိန်းထားတာလဲ’

‘ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စကားလေးဘာလေးပြောတာပဲပေါ့။ သူတို့က စောစော
လာခဲ့ပြီက ဆိုလို့’

စူးမာ ရင်ထွဲတင်ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး လေးသားသည်။ သိန်းထိုက်သည် စူးမာတို့ကျောင်း

၌ အတော်လေးနာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ စူးမာမတည့်သော
အောင်တိုးဝင်း၏ဆရာဟုပင် ခေါ်နိုင်

သည်။ တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးရက်လောက် ကျောင်းပျက်တတ်လေသည်။
နေမကောင်းသော

ကြောင့်တော့ ဟုတ်မည်မထင်။ ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတင်
သားရောက်ကျက်စားသော

ကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့အဖေသည် အရာရှိကြီး ဖြစ်၍ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။
သိန်းထိုက်

သည် စီးကရက်ကို သာမက ဆေးခြောက်ကိုပင် ရှူတတ်သေးသည်ဟု
ကွေ့သယ်မြင့်က ပြောဖူး

လေသည်။ ကိုတူးသည် ယခင်က သိန်းထိုက်တို့နှင့် လုံးဝ အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ပေ။ ခုကျမှ

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သားသနည်း။ စူးမာပင် မသိလိုက်။
မျက်ခြည်မြှတ်သားရ

သည်။

‘ကိုတူး သူတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက ခွင်သားတာလဲ’

‘တစ်တန်းထဲသားစွတပဲ စူးမာရ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဒီလိုပဲခွင်သား တာပေါ့’

‘သိပ်မခင်ပါနဲ့ ကိုတူးရာ။ သူတို့က လမ်းသရဲစွတ’

‘ငါ သိပါတယ်ဟ၊ ငါက နင့်ထက် အကြီးပါ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းလေးညှစ်ကိုင်ကာပြောသည်။ စူးမာကမူ

ကိုတူး၏သန့်စင်သော မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို စိုးရွံ့စာကြည့်နေမိလေသည်။
ထိုမျက်လုံးညို

ညိုလေးများတွင် သိန်းထိုက်တို့၏အရိပ်များဟပ်လာပြီး ညစ်ထွေးသားမည်ကို စိုးရံ
နေမိသည်။

သိန်းထိုက်တို့သည် လူကောင်းမဟုတ်။ ဒါကို ကိုတူးလည်း သိသင့်သည်၊
သိထားသင့်သည်။

*****

‘လူဆိုတာ တော်တိုင်းလဲကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတိုင်းလဲ
တော်တာမဟုတ်

ဘူး သားလေးရ။ တကယ်လူဆိုတာ ကောင်းလဲကောင်းရမယ်၊
တော်လဲတော်ရမယ်၊ သိလား’

ဘဘသင်သည် ကိုတူး၏နဖူးကိုသပ်ပြီး ကြင်နာစာပြောသည်။ ဘဘသင်ကိုမှီထိုင်
နေသော ကိုတူး၏မျက်လုံးလေးများသည် အရောင်တောက်ကာ ရွှန်းပေနကြ၏။

ကြီးကြီးသည်

ချစ်ခင်စာစကားပြောနေကြသော ကိုတူးနှင့်ဘဘွသင်အား
ပြုံးပြီးငေးကြည့်နေလေသည်။

‘သမီးရဲ့ဘဘွသင်လဲ ကိုတူးကိုငွေတပြုံးမှ စိတ်တော်တော်ငြိမ်တယ်၊
ဘုရားတရားလဲ

သတိရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာပုံရတယ်၊ ကိုတူးလေးကိုကျေးဇူးပဲ’

စူးမာသည် စာကလေးငွေကို ဇွှန်ဆဲပြီးစားနေရင်းမှ ဘဘွသင်အကြောင်းကို စပါးစား
နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများမှအ
ဘဘွသင်ကို

စိတ်မနံ့သူဟူ၍ပြောရန် ခဲယပါးလှသည်။ သူစိတ်ဖောက်လာသောအခါများတင်
သူများလို ကြမ်း

ကြမ်းတမ်းတမ်းမဟုတ်ဘဲ သီချင်းတေးအေးဆိုကာ ခြံထွဲတင် ပတ်ပြီး
လမ်းလျှောက်နေတတ်

လေသည်။

‘လူတော်ဆိုတာ အရည်အချင်းထက်မြက်တဲ့သူ၊ ပညာတော်တဲ့သူ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်
တော်တဲ့သူမျိုးကိုခေါ်တွက် ၊ လူကောင်း ဆိုတာကေတာ့ အကျင့်စာရိတ္တ၊
မျိုးရိုးအခြေအနေ၊ စိတ်

ထားကောင်းတဲ့သူပေါ့။ တချို့လူငွေတဟာထက်မြက်တယ်၊ တော်တယ်၊
ပြတ်သားတယ်၊ ခေါင်း

ဆောင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းချင်မှကောင်းတာ။ တချို့ကေတာ့
အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊

ကံငါးပါးထိန်းတဲ့ မျိုးကောင်းရိုးကောင်း လူကောင်းလေးတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
ပညာကအစ အရည်အချင်းကျတာ သူများနောက်လိုက် ဖြစ်ပြန်ရော။
အဲဒါကျပြန်တော့လဲ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ တော်လဲ

တော်မှ ကောင်းလဲကောင်းမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တာ’

ကြီးကြီးသည် အကျယ်တဝင့် ဆက်ပြီးရှင်းပြလေသည်။ ကြီးကြီး၏အသံသည် အေး
ဆေးပြီး တိုးညှင်းသော်လည်း နားထဲသို့ စိမ့်ပွင့်သားသည်။ ကိုကိုအောင်ကိုလည်း
ကြီးကြီးသည်

သူစိတ်တိုင်းကျ လူတော်လူကောင်းတစ်ပါးဖြစ်စေရန် ဖွံ့သင်းခဲ့သည် ထင်သည်။

Aပြင်ဘွက်တင် မိုးဖလေးများ တစ်မိမိခွဲရာနေသဖြင့် စူးမာတို့Eည့်ခန်းထွဲတင်စုမိနေကြသည်။ ထိုကြောင့်လည်း စူးမာတို့၏စကားပိုင်းတင်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးကြီး၏ပေါင်ပေါ်တင် ထိုးလက်စွဲဆယ်တာအချီလေးကိုငှတ ရသည်။
Aည့်ရင်ရင်သိုးငွေမး

သည် Aငွေသးကျလှသည်။ ကိုကိုအောင်နှင့်လိုက်သောAရောင်ကို ကြီးကြီးငွေရီးပြီးငယ်လာခဲ့ပုံ

ရသည်။ ကြီးကြီးသည် မေမေ့လိုAပေါင်းAသင်းမများလှပ။ တစ်ခါတစ်ရံဘုရားသားကျောင်း

တက်သာ Aပြင်သို့ထက်လေ့ရှိသည်။ စာဖတ်လိုက်၊ သိုးငွေမးထိုးလိုက်၊ သစ်ပင်ပန်းပင်လေးများ

စိုက်လိုက်နှင့် အိမ်ခြံလှေလသည်။

‘စူးမာတို့Aပြန်ကျရင် သရက်သီးမှည့်ငှတယူသားဦး၊ မေနုတုန်းက ခူးထားတာ။ မိုးနှောင့်ပြီး သူများငှတ Aသီးတုံးမှသီးတဲ့Aပွင်ကဲ ။ အဲဒီအပင်က Aသီးဆိုရင် ခင်ခင် ကသိပ်

ကြိုက်တာလိုပြောဖူးတယ်’

ကြီးကြီးသည် မေ့မသားစေရန်သတိပေးသည်။ သရက်သီးမှည့်ဆယ်ငါးလုံးခန့်ကိုခြင်းတောင်းလေးနှင့်ထည့်ပြီး စားပဲပေါ်တင် Aဆင်သင့်တင်ထားသည်။
မေမေကြိုက်သောသရက်

ဖြစ်၍ Aမှတ်တရ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကို ဂရုတစိုက်ရှိခြင်းသည် ကြီးကြီး၏ ချစ်စွဲဖယ်

Aရည်Aချင်းလေးဖြစ်သည်။

စာကေလးငွေ ကျွတ်ကျွတ်ရငွေရလေးကို စူးမာသည် ခွပ်ဖွဖဖဲ့လိုက်သည်။ Aရစ်လိုက်

Aငွေလိုက်နည်းနည်းချင်းဖဲ့ပြီး ပုံမပျက်အောင်စားသားတတ်သည်မှာ စူးမာ၏Aကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ကုန်ခါနီး Aထိ စူးမာ၏စာကေလးငွေသည် တဖြည်းဖြည်းသွေးသားသည်မှAအ ငွေခ

လိုက်၊ Aပိုင်းလိုက် ပုံမပျက်ရှိတတ်လေသည်။

‘သမီးတို့ ကိုကိုအောင်ဆိုရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ်တုန်းက Aရမ်းစိတ်ပူတယ်။

သားလေး

ကလဲ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဖျားမှာနာမှာက Aစ Aပေါင်းAသင်းမှားမှာ၊
ပျက်စီးမှာစွဲတကိုပေါ့

ကယ်။ သားတို့Aဖေဆိုရင် ကြီးကြီးကို Aမြဲ တရားမြဲပန်ရတာပေါ့။ ကိုယ်က
စိုးရိမ်တိုင်း ချစ်တိုင်း

လဲကောင်းတာမဟုတ်ဘူးကဲ ။ တစ်ခါတစ်လေ ချစ်လို့ Aလိုလိုက်တာကလဲ
ပျက်စီးဖို့ရလမ်းစ

ဖြစ်တယ်။ စိုးရိမ်လို့ပိတ်ပင်တာကလဲ အစမ်းAစတုံးတတ်တယ်။ ဒီတော့ Aမြဲတမ်း
သတိနဲ့ချစ်

ပြီးသတိနဲ့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့ကယ်။ ခုတော့ သမီးတို့ ကိုကိုအောင်ကို ကြီးကြီးစိတ်ချ
ပါပြီ။ သူဟာ

သူဟာသူ AမှားAမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရယ်ရောက်ပြီ။’

ကြီးကြီးသည် ပြတ်သားသောစကားစကို ပြန်ဆက်လေသည်။ မိခင်တစ်ပါးအနေနှင့်

သားဖြစ်သူအား ဘဝလမ်းမှန်သေရန် တတ်အားသမျှ ကြိုးပမ်းပြီးအောင်မြင်သောအခါ
ဝမ်းမြောက်

ကြည်နူးရမည်မှာမွေတာပင် ဖြစ်သည်။

‘စိုးရိမ်စရာကောင်းတာက ကိုတူးတို့ မစူးတို့အရယ်။ ဒီအရယ်လေးငွေတဟာ Aမှားနဲ့

Aမှန်ကို သေသချာချာ မွဲခြားနိုင်သေးဘူး။ Aပေါင်းAသင်းဖျက်တတ်တယ်၊
လမ်းမှားတတ်

တယ်’

‘ Aပေါင်းAသင်း ဖျက်တတ်တယ်’

စူးမာသည် ထပ်ဆင့်Eရွတ်လIUက်ပြီး ကIUတူးကIU
ဆတ်ခန့်လှမ်းကြည့်လIUက်မIသည်။

ကIUတူးလည်း သIန်းထIUက်နှင့်Eပါင်းသည် မဟပတ်ပါလား။
ဘဘသင်၏ရွှင်ခင်ကျယ်ကIUမှီပြီး မှIန်းEန

EသာကIUတူးက စူးမာလှမ်းကြည့်လIUက်သည်ကIU မမြင်Eပ။

‘ကိုတူးလဲ သိန်းထိုက်တို့နဲ့ပေါင်းတယ် ကြီးကြီး’

‘သိန်းထိုက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘စူးမာတိုကျောင်းက လမ်းသရဲ’

‘စူးမာ နော်’

ကIUတူးသည် ဇာတ်ခနဲ EခါးEထောင်လာသည်။
စူးမာကIUဟန့်တားသ

လIU လှမ်းEAရင်းမျက်လံပပြူးကြည့်သည်။ စူးမာသည်
EခါးEလေးပပသားEသတ်လည်း မEလျှော့ဘဲ

ဆက်ပြီး Eပြာသည်။

‘ဟုတ်တယ် Aဒီ သိန်းထိုက်က ဆေးခြောက်လဲ ရှူတယ်။
ကျောင်းလည်းပြေးတယ်။’

နောက်ပြီး ဓားမြှောင်လဲဆောင်တယ်တဲ့’

‘Aမေလး သား သား ရယ်၊ ပါပိုသားက ဘယ်သူ့ငွေတနဲလျှောက်ပေါင်းနေတာလဲ။’

လမ်းသရဲငွေတနဲပေါင်းတယ် ဟုတ်လား။ ကျားသားမိုးကြိုး သားလေးရယ်။
ဘာငွေတလျှောက်လုပ်

နေတာလဲ’

တစ်ချိန်လံပပြုမိEနEသာ ဘာဘွသင်သည်လည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သားသည်။
ကIUတူး၏

မျက်နှာကIUပွဲဆဲEမာ့ကာ စIUပရုမိတကြီးEမေးEလသည်။
မျက်လံပEလေးပပတ်ခတ်ပပတ်ခတ်နှင့် AEဖြရ

ခတ်EနEသာ ကIUတူးAးစူးမာသည် ပြုံးကျဲကျဲနှင့်ကြည့်EနမIသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘာဘ A ပါ ပါရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းထဲသားငွေတပါ။
တစ်တန်းထဲ’

နေတော့ စကားပြောရ၊ ခေါ်ရတာပေါ့။ Aဒါကို Aဒီခွေးမေလးက
သက်သက်ချော့ကတန်းတာ။

ကျွန်တော်က သူတို့လို ဆေးခြောက်မရှူပါဘူး။ ကျောင်းလဲမေပြေးပါဘူး။
ဓားမြှောင်လဲ မေဆောင်ပါ

ဘူး။ ငွေးမေလး စူးမား’

‘စူးမာလဲ စိုးရိမ်လို့ပါ ကိုတူးရာ’

သူ့ကိုမေကျမနပ်စောင်းကြည့်နေသော ကိုတူးကြောင့် စူးမာAနေရခွက်သားသည်။

ချက်ချင်းမျက်နှာလေးငွယ်သားသည်။ လေပျံလေးနှင့်ပြောရင်း ကြီးကြီးအား
အကူအညီတောင်း

ဟန်နှင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုတေလာ ကိုတူးနှင့် ခဏခဏ စိတ်ဆိုးနေရသည်။ နာရီမဆိုင်း
ပြန်ပြီးခေါ်ကြာသော်

လည်း စူးမာစိတ်ညစ်သည်။

‘သမီးလေးက သူ့အစ်ကိုကို စိတ်ပူလိုပြောတာပွဲကယ်၊ ညီမေးလေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။’

အပေါင်းအသင်းဆိုတာ သားက သတိထားပေါ့။ မတတ်သာလို့ လူကေပါင်းဦးတော့
ကိုယ်ပေါင်း

စိတ်ဆာနေပျံ ဟုတ်လား သား’

ကြီးကြီးက Eဖျောင်းEဖျောင်းဖျူဖျူပြောလေသည်။ ကIUတူးက
Eခါင်းညါဝတ်မည်ကြံကာရ၊ Eသား ဘာဘွသင်က မျက်လုံးကြီးငွေတ
EcးEကြောင်လာပြီး ဝင်Eအ်Eနပြန်သည်။

‘ကိုယ် သားမှာ ညီမ မရှိဘူး။ ညီမ ရှိဘူးနော်။ သူက သားရဲ့သူငယ်ချင်း’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း’

စူးမာက ပြီးလယ် စိုးလယ် ခပ်EသာEသာလေးဝင်ပြီး
Eထောက်ခံချက်EပေးလIUက်သည်။

ကြီးကြီးကမူ တသIမ့်သIမ့်ရယ်Eနလေသည်။ သူတIUမောင်နှမ
လIUက်လဲလIUက်သည်။ ဘာဘွသင် ဘာ

Eပြောပြော ကြီးကြီးသည် ခင့်လွှတ်Eနတတ်သည်သာ ဖြစ်၏။
ကရပဏာလွှမ်းEသာAပြုံးကIUပြုံးEန

တတ်သည်သာဖြစ်၏။

ကြီးကြီးသည် ပြုံးရယ်ရင်း
ထIUးလက်စသIUးEမွှေးဆယ်တာလေးကIUပြန်ပြီးEကာကယူ

လIUက်သည်။
အညါUIရင့်ရင့်တင်Aဖြူစက်ကလေးများEဖက်ကာထIUးEနEသွေဆယ်တာလေးသည်
ပြီး

လျှင်AEတော်လှမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုအောင်ဖို့လား ကြီးကြီး’

‘ဟုတ်တယ် Aခုသီတင်းကျွတ်ဆိုရင် Aမြဲတမ်းကန်တော့တယ်’

စူးမာ၏ ရင်ထဲတင် နွေးပြီး လှုပ်ရှားသားလေသည်။ သီတင်းကျွတ်လုနီးပေပြီ။
ကိုကို

အင်က ကြီးကြီးကို ကန်တော့သလိုပင် စူးမာတို့ကလည်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို
ကန်တော့ရ

လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ ကန်တော့စရာပစ္စည်းများချပြီး မောင်နှမတစ်ဖွတ
ဖြန်းခနဲတိုင် ကန်

တော့လိုက်ကြလျှင် ဖေဖေတို့တစ်ဖွတ မည်မျှအသိပြီး
ဝမ်းသွေးသားကြောလမည်မသိ။

ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး ရွာသန်းနေသာမိုးပေါက်ကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း စူးမာ
သည် ပျော်လာသည်။ စူးမာ၏ စုဘူးထဲ၌ ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီဟု
ခန့်မှန်းမိသည်။

ဒီထက်ပိုလျှင်ပိုမည်။ ကိုတူးရော တာတီးလေးပါပေါင်းလျှင် နည်းမည်မဟုတ်။
မမကြီးပါ စူးမာတို့

Aထဲပါလာလျှင် ပိုကောင်းပေမည်။ သို့ရာတွင် မေမေတို့မသိစေချင်သောကိစ္စကို
မမကြီးကိုလည်း

Aသိပေး၍မဖြစ်ချေ။ လျှို့ဝှက်ချက်သည် နာရီမကူးဘဲ ပေါက်ကြွားသားမည်ဖြစ်၏။
ကိုတူးကိုချက်

ချင်းပင်ပြောပြချင်လှပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာသွေသင်တို့ ကြီးကြီးတို့ကိုလည်း
မသိစေချင်သဖြင့် စူးမာ

သည် ပါးစပ်ကို မနည်းကြီးပိတ်ထားရသည်။

မIUးကEလး Aနည်းငယ်စွဲသားEသာAခါ စူးမာနှင့်ကIUတူးတUIသည်
သရက်သီးခြင်းဆီ

ကာ Aိမ်ဘက်သIU သပတ်သပတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ စူးမာခမျာ
Aိမ်AထUIပင်မEစောင့်နUIင်။ သူ့Aကြံ့Aစည်

ကIU လမ်းတွင် ပွင့်ဖင့်ပြီးEပြာမIသည်။

‘အေးဟ ကောင်းတယ်ဟ။ မေမေတို့အသွားမှာ’

ကိုတူးသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ထောက်ခံလေသည်။ မျက်လုံးလေးများသည်လည်း
ရွှင်ပျူစာAရောင်တောက်လာသည်။

‘ငါ့ပိုက်ဆံတွေတော့ ဘယ်လောက်ရှိလဲ မသိဘူး။ စုဘူးဖောက်ကြည့်မှသိမှာ’

*****

‘လေးကျပ် ခြောက်ကျပ် တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်
ငါးကျပ်၊

သုံးဆယ်၊ သုံးဆယ်တစ်၊ သုံးဆယ်နှစ်၊ သုံးဆယ်သုံး၊ သုံးဆယ်လေး၊ တစ်မတ်၊
နှစ်မတ်၊ သုံးမတ်

ဟား သုံးဆယ် လေးကျပ်နဲ့သုံးမတ်ရှိတယ်။ Aခုတစ်မတ်ထည့်လိုက်ရင်
သုံးဆယ်ငါးကျပ်’

‘ငါက နင့်ထက် တစ်ကျပ်များတယ်၊ သုံးဆယ်ငါးကျပ်’

‘နှစ်ယောက်ပေါင်းတော့ ခုနစ်ဆယ်နဲ့တစ်ကျပ် ဟား’

တာတီးလေးသည် ကိုတူးဘေးတင်
ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်းAရွှေကြပုံကြီးကိုကြည့်

နေသည်။ လက်ထွဲတင်မှု သူ့စုဘူးလေးကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့စုဘူးသည်
Aနီရောင် ကေလေးရုပ်

ကေလေးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ကေလေးရုပ်လေးသည်
တာတီးလေးကဲ့သို့

ပင် ချစ်ဖယ်ကောင်းလှသည်။

‘ကဲ တာတီးလေး’

ကိုတူးက လှည့်လာသောAခါ တာတီးလေးသည် သူ့စုဘူးလေးကို နှစ်မြှာတသွစာ

ကြည့်ရင်း ကိုတူးလက်ထဲသို့ တန့်ဆုတ်ဆုတ်လေးလှမ်းထည့်လိုက်သည်။
လေးလံလှေသာစုဘူး

သည် Aရွှေကြများ ကျပ်တန်များနှင့်ပြည့်နေသည်။ စုဘူးကို ကိုင်ကြည့်ရုံနှင့်
စူးမာတို့ထက်ပိုက်ဆံ

များမှန်းသိသာလေသည်။ ကိုတူးစည်းရုံးရေးကောင်းသောကြောင့်သာ
ပါလာရေသော်လည်း

တာတီးလေးသည်Aဖောက်ခံရမည့် စုဘူးလေးကိုနှစ်မြှာနေပုံရေလသည်။

မမကြီးကိုမူ ကိုတူးရောစူးမာပါပဲ ဖင့်မေပြာရဲကြ၊ လူကြီးဝိုင်းဝင်သော မမကြီးသည်

မေမေ့ကို ပြောမပြဘဲ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုထင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မေမေတို့
ကြိုသိထားပါက

ကန်တော့ရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ တာတီးလေးကိုမူ
အဓိကထားပြီး

သိမ်းသင်းကြရသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေဆီမှ မုန့်ဖိုးအပိုကို မကြာခဏရေလွှိုသော
တာတီးလေး

သည် စူးမာတို့ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရပ်ကလေး၏ခြေထောက်ကို နှစ်ခြမ်းခဲပြီး ဆဲဟလိုက်သောအခါ ပိုက်ဆံအ
ဖွဲ့ကြများသည် ဝေါခနဲကျလာလေသည်။ ငါးကျပ်တန်များပါ ပါဝင်နေသော
တာတီးလေး၏စုဘူး

အခြေအနေသည် အတော်ကြီး မြင့်မားမည်ဖြစ်သည်။

‘ဟာ တိုသိုသူးရ အများကြီးနော်၊ တားတားပိုက်ဆံငွေတ အများကြီး မမစူးကြည့်ပါဦး’

‘အေးပါဟာ များပါတယ်ဟာ၊ နေပါဦး ရေကြည့်ပါဦးမယ်’

ကိုတူးတို့အလှည့်တုန်းက ငြိမ်နေသောတာတီးလေးသည်
သူ့ပိုက်ဆံများကိုမြင်သော

အခါ မြူးကြလာသည်။ ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်ဖြစ်လာသည်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီကာ
အော်ဟစ်နေ

လေသည်။

‘နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် လေးဆယ် လေးဆယ်ငါး ငါးဆယ် ငါးဆယ်နဲ့ လေးကျပ်နဲ့
ဆယ်’

ငါးပြား ဟား တာတီးလေး မင်း အချမ်းသာဆုံးပွဲက’

ကိုတူးက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ စူးမာသည်
ခုနှစ်ဆယ့်တစ်ကျပ်နှင့်ငါးဆယ်လေး

ကျပ်ကို စိတ်ထွဲတင်အပြေးအလွှားပေါင်းနေမိသည်။

‘တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နှင့်ဆယ့်ငါးပြား ဟာ ကိုတူးရေ အများကြီး အများကြီးပဲ တာ
တီးလေးရေ သိလား တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ငါးကျပ်’

စူးမာသည် ထိုင်ရာမှမထ၊ လက်ကို ငွေကေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် ကေနမိသည်။ ဖေဖေ

အတက် ပုဆိုး၊ မေမေအတက် အင်္ကျီစ၊ ထမီစသည် များကို
ကြိုက်နှစ်သက်ရာအဆင်စွဲချယ်

ပြီး ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးနှင့်ရူးပြီးမြူးသားသည်။ မျက်စိထွဲတင်

ထမီအဆင်ဆန်းများအင်္ကျီ

ရောင်စုံများသည် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ မေမေကြိုက်သော
အရောင်သည် ခရမ်း

ရောင်ဖြစ်သည်။ ခရမ်းခွေးဖျော့ဖျော့လေးများကို မေမေမြင်လျှင်
တန်းပြီးကြိုက်သားလေ့ရှိ

ကြောင်း စူးမာသိသည်။

‘မေမေ့ကို လုံချည်ဝယ်ပေးရေအင် အဖြူပေါ်မှာ ခရမ်းရောင်အပင့်ခွတနဲ့ လုံချည်မျိုး
ဆို မေမေကြိုက်မှာ သိလား ကိုတူး’

‘အဲဒါက တစ်ထည်ဘယ်လောက်လဲ’

‘ရှစ်ဆယ်လောက်ထင်တယ်’

‘ဟာ အများကြီး’

ကလေးတုန်း မျက်လပုံးပြူးသားသည်။ မေမေ့ကလေး ရှစ်ဆယ်တန် ထမီဝယ်ပြီး
ကန်တော့လကလေး

လျှင် မေမေ့ အတက် လေးဆယ်ငါးကျပ်သာကျန်တော့မည်မလွယ်
စတင်ရပြန်သေးသည်။ တာတီးလေးက

မူ အကြောင်းကြီး ကြည့်ကာ အကြောင်းကြီးအကြောင်းအရာအကြောင်း ဘာမျှ
ဝင်မပြောအေးသေးချေ။

‘အင်္ကျီစ ဆိုရင်ကော’

ကိုတူးက တစ်ဖက်လှည့်ကာ စပါးစားသည်။ ထမီနှင့်စာလျှင် အင်္ကျီစက သက်သာ
လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မေမေ့အတက် အင်္ကျီစနှင့် မေမေ့အတက်
အင်းလေး

လုံချည်ဆိုလျှင် ရှိသောခွနှင့် အလောတောလောက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခွငိုလျှင်
တောသေး

သည်။ လိုနေလျှင်ကား အခက်ကြုံပေမည်။ စူးမာတို့၌ ထပ်ပြီး စိုက်စရာ
ပိုက်ဆံမရှိတော့ချေ။

‘ပိုက်ဆံအိတ်လှလှလေးဆိုရင်ကော’

‘အနွေးအင်္ကျီလေးဆိုရင်လဲ ကောင်းမှာ’

‘အို ဈေးကို အသေအချာသားပြီးကြည့်မှသိမှာ။ အဲဒီလိုသားကြည့်ပြီးမှ ကြိုက်တာ

စွမ်းဝယ်’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့စပါးစားနေလိုတော့ ပိုနေတာပဲ’

တာတီးလေးသည် အဓိကပုံကြီးဘေးတွင် ပိုင်းကြီးပတ်ပတ်စုပုံထားသည်။
ငါးပြားစေ့

များကို သိပ်ပြီးမထည့်သဖြင့် ငါးပြားစေ့အနည်းငယ်သာပါသည့်အတွက်
တော်သေးသည်ဟု ဆိုရ

ပေမည်။ ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့၊ အစား ငါးပြားစေ့များကိုသာထည့်ခဲ့လျှင်
စူးမာတို့၏ငွေအဓိကပုံကြီး

သည် ပိုပြီးဖောင်းပလာမည်ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးသည်ငါးမူးစေ့၊
မတ်စေ့များကိုခဲပြီးနောက်

အလေးစေ့များနှင့်အပေါ့စေ့များကို တစ်ဖက်စီခဲနေပြန်သည်။
တွချင်ချင်မြည်နေသောပိုက်ဆံသံကို

နားထောင်ပြီး ပါးချိုင့်လေးပေ၏ အင်ပြီးနေသည်။

‘ခုတစ်ပတ် ပပုသ်နေကျောင်းပိတ်ရင် သားဝယ်ရအင်လေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကွက်သား
ကြတာပေါ့’

‘နှင့်အခုမှပဲ ဘယ်သူ့ကိုပို့ခိုင်းမလဲ၊ နင်ဝယ်တတ်သလား၊ သားတတ်သလား’

‘ဈေးဝယ်တာများ ခက်တာလိုက်လို့နောက်ပြီး ကိုဘိုးငွေထဲပို့ခိုင်းရင်ရတာပဲ’

‘ဟ ကိုဘိုးငွေထဲက မေမတို့ကိုမေပြာဘဲနေပါလိမ့်မယ် အားကြီး’

စူးမာသည် မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး အကြံအစည်ကားသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကိုဘိုး
ငွေထဲသို့သားလျှင် မေမတို့ကို ချက်ချင်းသားပြောမည်ဖြစ်သည်။ စူးမာတို့အနေနှင့်
မေမတို့ကို

လုံးဝမသိစေချင်။ ဖြန့်ခနဲအသွားစေချင်သည်။ ဝမ်းသွားစေချင်သည်။
ထိုကြောင့်မေမနား

သို့ ပေါက်ကြားနိုင်သည့် ကိုဘိုးငွေထဲဆီကလည်း အကူအညီ မေတောင်းသည်က
ဘေးကင်းလိမ့်

မည်ထင်သည်။

‘ဒီလိုဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘတ်စ်ကားစီးသားကြတာပေါ့’

‘မမစူး ဘွယ်သားမလို့လဲ တားတားလဲ လိုက်မယ်’

အကြံပုံထဲနစ်နေသောတတီးလေးသည် တစ်စခန်းထလာလေသည်။ ပုသိနေ့

တင် တတီးလေးသည်ကျောင်းပိတ်သည်ဖြစ်၏။ သိုသော် စူးမာတို့
တတီးလေးကိုခေါ်၍ ဖြစ်

နိုင်မည်မဟုတ်။

‘ရှေး အသာနေစမ်း၊ မေမေတို့အတက် ဈေးသားဝယ်မှာ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သားမှာ တာ
တီးလေးရဲ့’

‘တားတားလဲ ဈေးလိုက်မှာပေါ့’

‘ဟာ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ’

‘တားလဲ ဘတ်စ်ကားစီးမှာပေါ့’

‘မဖြစ်ဘူး တတီးလေးရဲ့’

ကိုတူးက ခပ်ချောချောလေးပြောလိုက်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့ အိမ်မှပျက်ချက်
သားကောင်းပြီး ဈေးသားမည်ဆိုပါက မေမေတို့အနေနှင့်ရုတ်တရက်သိမည်
မဟုတ်ချေ။ အိမ်ထဲ

တင် အနေမများဘဲခြံထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဘာသွသင်တို့အိမ်တွင်လည်းကောင်း
အချိန်ကုန်တတ်

သော စူးမာတို့ နှစ်ယောက် ဟိုမှာရှိနိုး ဒီမှာရှိနိုးနှင့် ကြားချောင်နေမည်သာဖြစ်၏။
တတီးလေးပါ

လာလျှင်ကား တကယ့်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။ မေမေသည်
တတီးလေးပျောက်နေလျှင် ချက်

ချင်း သိမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တတီးလေး
တတန်းတန်းနှင့်ဆိုလျှင်စူးမာရောက်တူးပါ ပစ္စည်း

မွေရနိုင်ဘဲ ကေလေးထိန်းနေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

‘တတီးလေးကလဲ လိမ္မာသားနဲ့က။ မမစူးတို့ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းကို
တတီးလေးကို

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြမှာပေါ့။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ဆို ကျပ်ကကျပ်၊ လူကတိုးနဲ့’

‘ကျပ်ကျပ်ပဲ လိုက်မှာပေါ့’

‘အိကာ ကောင်းကောင်းပြောနေတာကို ပြောမရချင်ဘူး’

စူးမာသည် ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်သည်။

တာတီးလေးကမူငိုတော့မေယာင်

မဲ့တဲ့တဲလေးဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုမူန်ကုတ်ကုတ်ကြည့်နေကြောသာ
ကိုတူးနှင့်စူးမာကို ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့်

တစ်လှည့်စီကြည့်နေလသည်။

တာတီးလေး ခေါင်းမာတတ်သည်ကို စူးမာသိသည့်အတက်အတော်စိတ်ရှုပ်မိသည်။

သူလိုက်ချင်တိုင်းမလိုက်ရလျှင် ဖိုးတာတီးကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။
အတင်းကုတ်ကပ်ပြီး

လိုက်ဖြစ်အောင်လိုကမည့်ပေပေတေတွဲဖျိုးသည် တာတီးလေးထံ၌ရှိ၏။
တော်ကြာနေအပြုကြီး

နှင့်ဖြန်းခနဲငိုချလိုက်လျှင်လည်း စူးမာတို့တစ်စွတ အမှုပတ်မည်ဖြစ်သည်။

‘သားသားရေ’

‘ဟော မေမေ ခေခါ နတယ်’

မေမေခေါ်သံကြားသော်လည်း တာတီးလေးသည် ထိုင်ရာမှမထေချ။
ငွေငကြားများ

ဆုံးထည့်ဝင်ထားသောအစုရှင်ကို
ဈေးဝယ်ရွှေတင်တော့ထည့်သင်းမစပါးစားသောအခါ သူဌေးမင်း

ကေးလေးသည် အတော်စိတ်ညစ်ညူးနေဟန်ရှိလေသည်။

‘တားတားလဲ လိုက်မှာပဲ’

သူ့ဆန္ဒကိုသာ ထပ်မံတင်ပြသည်။ စူးမာသည် တာတီးလေးအား ကမန်းကတန့်ဆဲ

ထူလိုက်သည်။ တော်ကြာ မေမေအခန်းထဲဝင်လာလျှင် ပိုက်ဆံပုံကြီးကို
တန်းငွေတပြီး စစ်ဆေး

တော့မည်ဖြစ်သည်။

‘သားသားရေ တာတီးလေး’

‘တားတားလဲ လိုက်မှာပဲ’

မေမေချေသံသည် အခန်းနားသို့နီးလာသည်။ တာတီးလေးက ပေကပ်ကပ်နှင့်မထူး
သေးချေ။ စူးမာ စိတ်တိုလာသည်။ ရင်ခုန်လာသည်။

‘လိုက်ရမယ်ဟ လိုက်ရမယ်ဟ သား သား မြန်မြန်သား ကတဲမှပဲ၊ ငွေခးတာတီး’

တာတီးလေး၏မျက်နှာသည် ဖြုန်းခနဲကြည်လွင်သားသည်။ တံခါးဝသို့ဖြူးသားပြီး

မေမေအခန်းထဲမဝင်မီပီးအတွင်ထက်လိုက်နိုင်လေသည်။
ပုန်းခနဲပြန်ပွဲတံသားသောတံခါးကိုကြည့်

ရင်း ကိုတူးသည်သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲချလိုက်သည်။ ထိုနောက်
အဇ္ဈိကများကိုလက်ကိုင်ပဝါထိ

ကျုံးထည့်ပြီးထုပ်နေသည်။

‘ဟင်း တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ တာတီးလေး၊ အားကြီးဂျစ်ကျတယ်၊ ဂျစ်ကလေး’

*****

‘တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ တာတီးလေး၊ ဂျစ်ကလေး၊ သူပဲ ကြောက်နေရတာပဲ။ လာ
လာသားစို့’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။ တာတီးလေးအိပ်ပျော်သားသည်အထိ စိတ်
မရွည်စာနှင့်စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ မေမေသည် အန်တီမြတို့ရောက်နေချိန်မှ
လက်ဖက်ပိုင်းတင်

စကားကောင်းနေသည်။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် စူးမာတို့ကိုသာမက
တာတီးလေးကိုပင်တစ်ခါတစ်ရံ

မွေ့သားတတ်သည်မို့ ဈေးသားလျှင် သားမှန်းပင်သိမည်မဟုတ်။ ခက်သည်က
တာတီးလေးဖြစ်

သည်။ ကိုတူးတို့ဈေးသားမည်ကို သိကတည်းက အနားမှမှစာတော့ချေ။
မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ

ကပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့နှစ်ဦးသား ဈေးသားဖို့ရာ သတိပင်
မရကြသလို ဟန်

မပျက်နေကြရသည်။ တာတီးလေးပျင်းပြီးအိပ်ပျော်သားသောအခါမှ အောက်ထပ်သို့
ခွပ်သက်

သက် ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ စကားကောင်းနေသော မေမေအိပ်အခြည်ကို ကဲကြည့်ပြီး
အိမ်ထဲမှ

မေယောင်မလွည်ထက်လာကြသည်။

‘ပိုက်ဆံငွေတက လေးလိုက်တာလွန်ရော’

‘ဆိုင်မှာ အခါငွေသားပေးလို့ ရပါ့မလား’

‘အင်မာ ပိုက်ဆံပဲ ဘာပိုက်ဆံဖြစ်ဖြစ် ရမှာပေါ့’

ကိုတူးကွလယ်ထားသော လယ်အိတ်ပြာလေးသည် အပြီး တွဲကျေနသည်။ ပိုက်ဆံ

အကြွများ ကို တစ်ကျပ်ချင်း နှစ်ကျပ်ချင်း ရွှေတက်ပြီးသားပေးလျှင်
ဈေးရောင်းသူတို့၏ထုတ်

လိုက်မည်ကိုစူးမာစွာတေးပြီးစီးရိမ်နေမိသည်။ ထိုစဉ်တင်
စူးမာကြောက်လှသောခေါ်သံလေးကိုကြား

လိုက်ရ၍ မျက်လုံးပိုင်းသွားသည်။

‘တိုတိုတူး’

‘ဟိုက် ရော’

တာတီးလေးသည် အိမ်ထဲမှ ကဆုန်ပျောက်ထက်လာသည်။ စူးမာ ရင်ထွဲတင် ထိတ်

ခနဲဖြစ်သွားပြီး စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားလေသည်။ ကိုယ်တော်ချောကေလေးကို
ဘယ်နည်းနဲ့

့ဆာထုတ်ရမည်ကိုမသိတက်နိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

‘တားတားလဲ လိုက်မယ်၊ လိုက်မှာပေါ့’

တလိမ့်လိမ့်ပြေးလာရင်း ဟစ်ရွှကြွနေသည်။ ဖြုန်းခနဲငိုချလိုက်တော့မလို
မျက်ရည်

ပိုင်းနေသည်။ ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း
ခေါင်းကုတ်နေရှာလေသည်။ ဘယ်

ပုံဘယ်နည်းအိပ်ရာကနိုးပြီး လူးလဲထခဲ့သည်မသိ။ အိပ်မှုနံစုံမွှားနှင့်မျက်လုံးပင်
ကောင်းစွာမွှပင့်

သေးသော်လည်း မေကျမနပ်အင်နေလေသည်။

‘ညီမေးကလွဲကာ လိမ္မာသားနဲ့၊ ကိုကိုတို့က ချိုချပြွေတယ်ခွဲမှာပါ၊ နေခွဲနော်’

‘လိုက်မယ်’

‘တာတီးလေးရဲ့ ဟိုးအဝေးကြီးသားရမှာ၊ အဝေးကြီးရယ်’

‘လိုက်မယ်’

‘ဘတ်စကားကြီးနဲ့သားရမှာ’

့တားမယ်’

‘လူကျပ်ကျပ်ကြီး စီးရမှာ’

‘စီးမယ်’

တာတီးလေးသည် ခေါင်းမာလှသည်။ ကိုတူး၏လက်တစ်ဖက်ကို Aတင့်ဆဲရင်း

တောက်တဲ့လေးလို ကပ်နေသည်။ မျက်ရည်ပိုင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းစူနေသည်။
မျက်မှောက်ကုတ်

နေသည်။ ခြေထောက်ကို စုံဆောင့်နေသည်။

‘လိုက်မှာပဲ။ တားတားလိုက်မှာပဲ။ လိုက်မယ် လိုက်မှာပဲ ဟီး’

ကိုတူးနှင့်စူးမာက ပျော့ပျောင်းမည့်ဟန်မပြေသာAခါ Aပြဲကြီးနှင့်ငိုရန်ဟန်ပြင်

တော့သည်။ တာတီးလေး၏ငိုသံကိုသာ မေမေကြားပါက စိစိထားသမျှ
Aကုန်ပျက်ချေတော့

မည်။ ကိုတူးသည်သူ့ခေါင်းလက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံကုတ်ရင်း
ဆောင့်ကြီးAငိုကြီးပြောသည်။

‘ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ လိုက်စမ်း လိုက်ခဲ့၊ ကားပေါ်ကျမှ လူကြားညပ်နေရင် မေA
နဲ့’

ဖိုးတာတီးလေးသည် Aတော်တတ်နိုင်သည်။ လိုက်ရမည်ဟွခင့်ပြုချက်ရသာAခါ

မျက်ရည်ကြားမှချက်ချင်းပြုံးလာသည်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးလေး
ကြည်လာသည်။

ဘာမျှရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောရန်မလိုတော့။ စူးမာတို့နှစ်ဦးကြားတင် တာတီးလေး

သည် ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်နှင့် ပါလာသောတော့သည်။

Aမ်ထံမှလမ်းမကြီးသို့ရောက်Aောင်

မောင်နှမသုံးဦး Aမြန်ဆုံးသုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးမပါဘဲ တစ်ခါမျှ
Aပြင်သို့မှထက်ဖူး

သော တာတီးလေးသည် Aကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

‘မမစူး ဘာဝယ်မှာလဲ’

‘မေမေဖို့ Aကျီ၊ ဖေဖဖို့ လုံချည်’

‘လှလှလေးဝယ်နော်’

‘Aပေါ့ လှလှလေးစွေးဝယ်မှာပေါ့’

‘တားတားလဲ ဇွဲပေးမယ်’

‘အေး တူတူပိုင်းဇွဲကြမယ်’

ဘာပဲပြောပြော တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း စူးမာပါစိတ်ကြည်နူးပြီး
သနားလာသည်။

သူ့ခမျာ စူးမာတိုချွေကိုမိအောင် မနည်းကြီးလိုက်နေရရှာသော်လည်း
လုံးဝမညည်းပေ။ ခုန်ပေါက်

ခုန်ပေါက်နှင့် မိအောင်လိုက်သည်။

‘တာတီးလေး မောနေပီလား’

‘မောပါဘူး တိုတိုသူ့ရော’

‘မောပါဘွဲ့က’

‘လယ်အိတ်ကြီးလေးရင် တားတားလယ်ပေးမယ်လေ နော်တိုတိုသူ့’

‘အမယ်လေး နေပါစေ တာတီးလေးရယ်’

ကိုတူးရော စူးမာပါ ကြာရှည်စိတ်မတိုနိုင်ကြဘဲ တာတီးလေးကိုကြည့်ကာ ရယ်ရ

တော့သည်။ ပြုံးရေတော့သည်။ မျက်မှောက်အတန့် ပြေသားရင်း
တာတီးလေး၏ပခုံးကို ညှစ်ကိုင်

လိုက်လေသည်။ စကားချိုချိုမျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် တာတီးလေးသည် ကိုတူးတို့
မစူးတို့ကို အရည်

ပျော်သားအောင်ခွဲနေကျဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမည်သူမျှ ကြာရှည်စိတ်မဆိုးနိုင်ကြာချ။

‘မင်း ကားပေါ်ကျရင် လူကြားညှပ်နေမှာ အိကျရင် အေအ်နဲ့ သိလား’

‘အေပါဘူး တိုတိုသူ့ရ’

တာတီးလေးသည် မျက်နှာလေးကိုမော့ရင်း မခံချင်သလိုပြောလေသည်။ သူ့စကား

နှင့်အညီ မေအ် မဟစ်မိအောင် တော်လေးကြိုးစားပုံတော့ရသည်။ သို့ရာတွင် ငပိ
ငချုပ်သိပ်နေ

သောကားပေါ်သို့အငွေ့ငွေ့ထွေး Aလုံးလုံးတက်လာပြီးနောက် မကြာမီတင်
ဖိုးတာတီးလေး စကား

ဖျက်တော့သည်။

‘အား နာတယ် နာတယ်။ အား တားတားခြေထောက်ကိုနင်းထားတယ် အီး’

ညပ်ပိတ်နေသာလူများကြားထဲမှ တာတီးလေး၏အသံသည်စူးစူးပါးပါးထက်လာသည်။ ရန်ကုန် ဘတ်(စ)ကား၏အရသာကိုစူးမာတို့ထက်အရင် တာတီးလေးသည် ပဲဗွီထက်ခံ

စားလိုက်ရဟန်ရှိသည်။ တာတီးလေး အရပ်ကပုသည်မို့ လူကြားထဲတွင် ဘယ်နေရာညပ်နေမှန်း

ပင် စူးမာ ချက်ချင်းမေ့တ။ ခေါင်းကို ဘယ်ယိမ်းညှာယိုင်နှင့်
တန်းတိုက်ကာရှာသောအခါမှ တာ

တီးလေး၏ရှုံ့မဲ့နေသာမျက်မှာလေးကို ကွက်ကက်ကလေး ဖွတ်ရသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မတီဘူး တားတားခြေထောက်ကို နင်းထားတယ်။ အီး နာ ဟော ဖယ်
သားပြီ’

တာတီးလေး၏ခြေဖမိုးနုနုလေးကို ဖွသးခြေပလေအောင် တက်နင်းသားသောသူကို

မည်သူမှန်းပင် မသိနိုင်ချေ။ စူးမာမေပြာနှင့် အနင်းခံလိုက်ရသာ
တာတီးလေးပင်မည်သူမှန်းမသိ

လိုက်။ မသိနိုင်အောင်လူက ကျပ်နေသည်။

‘နေ တာတီးလေး အိန္ဒိယမှာပဲနေ။ မမစူး လာခဲ့မယ်။ အိန္ဒိယတန်းကို ကိုင်ထား’

စူးမာသည် တာတီးလေးဆီရောက်သည်အထိ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာမျှကို ခဲခဲယပါး

ယပါးတိုးသားရလေသည်။ တာတီးလေးဘေးရှိ မိန်းမကြီးက
အနောက်ဘက်သို့ဆွတ်သား၍ စူးမာ

သည်အတန်ငယ် အသက်ရှူနိုင်လေသည်။

‘မမစူး တိုတိုသူးရော’

‘ဟိုနားမှာ’

‘တားတား မေ့သုလို့’

‘ဘယ်ဖွတ်မလဲ နင့်အရပ်က ပုပုလေး’

‘တားခြေထောက်အရမ်းနာတယ်’

‘အောင်ခံပြီး တာတီးလေးရ။ ကားပေါ်ကဆင်းမှကြည့်ပေးမယ်နော်’

ခြေချင်းလိမ်နေသာကားပေါ်တွင် တာတီးလေး၏ခြေထောက်ကိုပင် အသေအချာ

မြင်အောင်မကြည့်နိုင်ချေ။ မြင်လျက်လည်း မြင်ရုံအပြင်

လက်နှင့်ပွင့်ပတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ စူးမာ

ရှော တာတီးလေးပါမလှုပ်သာအင် ငါးခြောက်ပြားကေလေးများကဲ့သို့
စန့်စန့်ရန့်ရန့်နှင့်ပြားကာ

ညပ်နေသာကြောင့်ဖြစ်၏။

‘ဘတ်(စ)ကားငွေတ သိပ်ကျပ်တယ်ဟ’ ဟူသော ကိုဘိုငွေထေးပြောလေ့ရှိသည့်စကား

ကို စူးမာတို့တစ်ငွေတ အမှပင် ကိုယ်ငွေတ နားလည်တော့သည်။
Aသက်ကြီးလာသဖြင့် ဝကာ

ကိုယ်လုံးAလှ ပျက်မည်စိုးသောမေမသည် ထမင်းလျှော့စားလေ့ရှိသည်။
စူးမာစပါးစားနေမိ

သည်။ မေမမှAနေနှင့်ထမင်းလျှော့စားရန်မလို၊ ဘတ်(စ)ကားကိုသာ တစ်နေ့လျှင်
တစ်နာရီ

လောက် တိုးကြိတ်စီးသင့်သည်။ မေမမမိန်လျှင် ပြောချင်တိုင်းပြောပေရာဟုပင်
စိန်ခေါ်ရသေး

သည်။

‘မမစူး’တာတီးလေးက တိုးတိုးခေါ်ပြန်သည်။

‘ဘာလဲ’

‘အီးဇော်နံတယ်’

‘ဟန်း’

စူးမာ၏နှာခေါင်းသည် ချက်ချင်းပင်ရှုံ့သွားသည်။ တာတီးလေးသည်လည်း
သံဘား

တန်းကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်တင်းတင်းဆုတ်ရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့ နေသည်။ သူ့ခမျာ
Aရပ်ပုရှာသည်မို့

သူများတကာ၏ခါးကြား၊တင်ပါးကြားထွဲတင် မျက်နှာAပ်ထားရEလသဖြင့်
စူးမာထက် Aရင်Aန့်

ရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘မှတ်တိုင်ပါရင် ကြိုပြော။ Aလယ်ကိုတိုး ခိုမစီးကြပါနဲ့။ နောက်ဘက်က AကျီAဝါ

နဲ့ငါ့ညီ ဘန်ဘာပေါ်ကေတာ့ ခိုမစီးနဲ့’

ညံ့ညံ့စီနေသာ လက်မှတ်ရောင်း၏Aသံသည် အီးနံနှင့် လုံးနေသည်။ လေဟူသည်

မှာ နိမ့်ရာအရပ်မှအမြင့်သို့လင်းပါးပြီးတွက်သားသင့်သည်ဟု စူးမာထင်သည်။
ယခုတော့ အိန္ဒိယ

သည် အထက်သို့တက်မ္မသားချေ။

သားရန်လည်းနေရာလပ်မရှိအောင်ကျပ်နေသာကြောင့်

စူးမာတို့အနားတင်သာ အားနာပါးနာနှင့်လှိုက်ကာ ဝဲလှည့်နေရဟန်တူသည်။
စူးမာကမူ အရေး

ထွဲတင်တာတီးလေးကိုကြည့်ကာ အသွံထက်အတွင်ခီးခနဲရယ်လိုက်မိသည်။
အသက်အောင်

ထားရှာသည်။ အတန်ကြာအောင်ပြီး မေနနိုင်တော့သောအခါ
အားရပါးရရှိလိုက်လေသည်။ သူ့နာ

ခေါင်းထဲသို့လိမ့်ဝင်လာသောရန်မွှေးမွှေးကြောင့် မျက်နှာကလေးမွဲသားပြန်သည်။

ဟန်း အိပ်ပျက်ကြီး ဘဲပပုပ်ကြီးစားပြီး ပေါက်တဲ့အိပ်

ရန်ကေပျက်မည်ကြံကာရှိသေးသည်။ နောက်တစ်ချို့ကြိုင်ပြီးထက်လာပြန်သည်။
ဒို့

တစ်ခါတော့ တာတီးလေးသည် ခံနိုင်ဟန်မတူတော့ချေ။ သူ့နာခေါင်းကို
သူ့လက်ချောင်းနှင့်ညှစ်

ကိုင်းရင်း မေကျမနပ်နှင့်ရွှေရတ်လေတော့သည်။ သူ့နားပတ်လွှည်တင်ပိုင်းနေသော
လူများကိုမော့

ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစွဲထက်လာတော့သည်။ တရားခံသည်
မည်သူမှန်းတော့မသိ။ သို့သော်

အားလုံးမသိမသာပြီးနေကြလေသည်။ မကြားချင်ယောင်လည်း
ဆောင်နေကြလေသည်။ စူးမာ

ကမူအသက်မရှုဘဲလည်းမေနနိုင်သောကြောင့် နာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း အိန္ဒိယကို မျှပြီးပြီး
ရှုနေရသည်။

အဝေးပြေးရေအင်္ဂါလည်း ပြေးစရာ မြေမရှိသဖြင့် မနစ်သက်သော်လည်း
အောင်ကာရှုရေတော့

သည်။

'လေဟာပြင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ယိုးဒယားဈေးခင်ဗျ။ မှတ်တိုင်ပါတဲ့သူတွေ
တိုးထားကြပါ'

စူးမာ ရုတ်တရက်စိတ်သက်သာရာရသားသည်။
ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့

မည်မှီ ဝဋ်ဒုက္ခကွလတ်ကင်းတော့မည် ထင်သည်။ ကိုတူးကလည်း
လှမ်းအော်သည်။

‘စူးမာရေ တိုး တိုးထား၊ ထက်ထား’

စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့သည် လူကြားထွဲတင် တိုးကြောပျံ့ပြန့်တော့သည်။

ကိုတူးသည်ကား အရှေ့ပိုင်းတင်ကပ်ပြီးကျန်ခဲ့သူမှီအပေါက်နှင့်နီးလေသည်။
လယ်အိတ်ပြာပြာ

လယ်မထားဘဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ငွေပိုက်ထားသည်။
မျက်စိမှိတ်ပြီးတန်းကာတိုက်ကာနှင့်ထက်လာ

သော တာတီးလေး၏ပခုံးကို ဆီးဖက်လိုက်သည်။

‘ဆင်း ညီလေး ရှေ့ကဆင်း’

တာတီးလေးသည် ကလေးတို့၏အရှေ့မှနေပြီး အောက်သို့လှည့်ရောက်ချင်အောင်
ခွပ်သက်

သက်လေးဆင်းလှည့်လေသည်။ သို့ရာတွင်အဆင်းမမြင်ပေ။ မြင့်နေသဖြင့်
တာတီးလေးမျှသာ ပါသည်။

ကန်ကားရှားလေးကျသွားသည်။ ကလေးတို့က လှမ်းအံ့တွဲတင် မဟန်သဖြင့်
ကလေးတို့ပါဟပ်ထည့်ပါသည်။

သားလေးတော့သည်။

‘ဟယ် ကိုတူး’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုမန်း ကတန်းလှမ်းဆဲလိုက်သော်လည်းမမီ လယ်အိတ်ကြိုး
ပြာပြာလေးကိုသွေ့ဆဲမိပြီး ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ပြုတ်သွားသည်။

‘အတ် တေပါပီ’

‘ကိုတူး တာတီးလေး အမေလေး ကိုတူး’

စူးမာမျက်လုံးများပြာပွေသွေးသည်။ ငွေအကြွေများသည် ကားခြေနင်းမှတစ်ဆင့်
လမ်းပေါ်သို့ ချင်ခနဲ ချင်ခနဲ ကြုံပြန်လှည့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင်
ကိုတူးသည်

လည်း လမ်းပေါ်သို့ လေးဘက်ထောက်ကျသွားတော့သည်။ ကိုတူး၏ အောက်တင်
မှောက်လျက်

ကေလေး ပြားနေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။

‘ဟာ ခေလးငွေတ’

‘ဟင် ပိုက်ဆံငွေတ’

အေမဇူတ်သံများက ဆူညံလာသည်။ စူးမာ ဘာကီပူမျှ
အေသအချာမကြားနီပင်တော့။

ဘာကီပူလည်း အေသအချာမမြင်နီပင်တော့။
ကားပေါ်မှဘယ်ပဲဘယ်နည်းခပန်ဆင်းခဲ့သည်ကီပူ

လည်း အမှတ်မရတော့ပေ။ စူးမာ ကီပူတူးတီပူနားသီပူ၊
လက်ကားရား ရောက်လာချီနီမှ

ကီပူတူးသည်လည်း
သူ့အောက်တင်ပြားနီသောတတီးလေးကီပူဆဲထူနီပင်လေသည်။

‘ဟင် ငွေသးငွေတ’

စူးမာ အရမ်းလန့်သားသည်။ တတီးလေး၏ နီပတ်ခမ်းပွိုက်သားသလား၊
သားကျီပူ

သားသလားတော့ မသီ။ နီပတ်ခမ်းတင် ငွေသးဖြန်းဖြန်းထက်နေသည်။
ပလက်အောင်းနှင့်တီပက်မီ သောကြောင့် ထင်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံး
ပေတူးရုံပမက အင်္ကျီများလည်းဖပန်လူးနေသည်။ ဒူးဆစ်

တင်လည်း အေရပြားလန်ကာ နီရဲနေသည်။

‘တတီးလေး ညီလေး ဘာဖြစ်သားသေးလဲ၊ ဘယ်နားနာလဲ’

စူးမာက ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမည်မသိပဲ ပိုင်းကြီးပတ်ပတ်ကနချိန်တင် ကိုတူးသည်

စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသည်။ တတီးလေးကမူ သူ့ကိုယ်သူ
သတိထားမိပုံမရသေးချေ။ လမ်းပေါ်ကျ

နေသွလယ်အိတ်ပြဲနှင့် ပြန့်ကျဲနေသောပိုက်ဆံများကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း
အော်နေသည်။

‘အီး တားတိုပိုက်ဆံငွေတ တားတိုဟာငွေတ တိုတိုသူးရဲ။ ပြန်ကောက်’

စိတ်ဆောင်နေသောတတီးလေးသည် သူ့ဘေးတင်ရှိ မတ်စေ့နှင့်ဆယ်ပြားစေ့များ

ကို တဖက်ဖက်ကောက်နေသည်။ တစ်မျက်နှာလုံးပေတူးကာ
နှုတ်ခမ်းတင်ငွေသးလူးနေရသည့်

ကြားထဲ မျက်လုံးလေးကလည်း ပြူးနေသေးသည်။ ကမန်းကတန်း ထမည်အပြု
သူဒူးကိုသူကြည့်

ကာ အော်ပြန်သည်။

‘ဟာ ဇွတ်း တားမြေထောက်မှာ ဇွတ်းဇွတ်’

‘တာတီးလေး တိတ် တိတ် သိပ်မနာပါဘူး။ နည်းနည်းလေးနော် နည်းနည်းလေး’

စူးမာသည် ပိုက်ဆံများကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ တာတီးလေးကိုဖက်ကာ ချော့ချော့

မော့မော့ပြောလိုက်လေသည်။ နှုတ်ခမ်းအကဲ့ ခူးအပြန်တောတီးလေးကို
အိမ်သို့ရောက်အောင်

မည်သို့ပြန်ချော်သားရမည် မသိနိုင်အောင်ပင်ရှိတော့သည်။ အပြေးအလွှားစပါးစားရင်း
ခေါင်းထဲ

တင်ဆူဝေလာသည်။

‘ဟာ စူးမာ ဟယ် ကိုတူး ဟောဗျ သားသား’

ထိုစဉ်တင် စူးမာအရင်းနှီးဆုံး၊ အကျွမ်းဝင်ဆုံးအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ အပြေးအ
လွှားကပ်လာသောရှုမိုက်ကို ခေတ္တမျှ ငွေတပ်ကြည့်နေပြီး
အပေါ်ဘက်သို့ဖျက်ခနဲကြည့်မိသည်။

ဆူဝေဝေနေသာစူးမာ၏ပီးနောက်တို့ချက်ချင်းအရည်ပျော်သားသည်ထင်ရ၏။
နေရာမှမလှုပ်နိုင်မ

ယှက်နိုင်ဘဲ ကြောင်ကြောင်လေး ငေးနေမိလေသည်။

‘ဟာ ဇေဖဖ’

ကိုတူးကမူ နေရာမှပုန်းခနဲခုန်ထကာ အော်လိုက်လေသည်။ ခူးနာကို
ခုမှနာမှန်းသိပြီး

တအီးအီးငိုတော့မည့်ဟန်ပြင်သော တာတီးလေးကမူ သူ့အနားပြေးကပ်လာသော
ဇေဖဖကိုရှုတ်

တရက် မမှတ်မိသလို ငေးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာကြတာလဲ၊
ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ။’

ဟောဗျ ပန်းလို့ တူးလို့ ဟင် ပိုက်ဆံဇွတ်ကလဲ ကြုံလို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

ဇေဖဖမွေးခန်းများက စုံလှသည်။ စူးမာတို့တစ်ခုမျှမေဖြနိုင်။ ဇေဖဖသည် ပါးစပ်က

သာမေးနေသော်လည်း စူးမာတို့ဖြေလား မေဖြလားကိုမူ နားကကြားပုံမရေချ။
တာတီးလေးကိုဆဲ

ထူပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်စစ်ဆေးနေသာကြောင့်ဖြစ်၏။ ယခုပင်
ငုံညီညီဖြစ်လာသော ပါးစပ်ကို

တာတီးလေးက သတိထားမိပုံရသည်။ လက်ညှိုးနှင့်စမ်းကြည့်ပြီး
တံငွေတားများငွေထူးထုတ်သည်။

ဇေဇေသည် ကုန်းကုန်းကွက်ကလေးဖြစ်နေသာ တာတီးလေးအား ငွေ့ချီပြီး
စူးမာ၏လက်ကွဲဆဲ

လိုက်သည်။

‘လာ လာကြစမ်း၊ တော်သေးရဲ့။ လူစုစုနဲ့ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်လို့ ဝင်ကြည့်မိပေလို့’

‘တားတို့ပိုက်ဆံငွေတ ပေပေ တားတို့ပိုက်ဆံငွေတ’

တာတီးလေး ယက်ကန်ယက်ကန်အော်နေစပြုတင် ကိုတူးသွည်လယ်အိတ်ပြာလေး
ကို ကုန်းကောက်ပြီး လက်လှမ်းမီသမျှငွေများကိုကျုံးနေသည်။

‘ကိုတူးရေ လာတော့ လာပါတော့’

‘ကိုတူးရေ လာစမ်းကယ် လာစမ်း’

Aခုမှ သဲကြီးမဲကြီးနှင့် ငွေAကောက်ကောင်းနေသာကိုတူးကို စူးမာသည် လည်
ပြန်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဇေဇေက စူးမာတို့အား ကားထဲထည့်ခဲ့ပြီး
တစ်ခေါက်ပြန်ကာ

ကိုတူးအား ဆဲခေါ်ရေလသည်။

လယ်အိတ်ပြာကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ပိုက်ထားသောကိုတူးသည်ကန်

လန့်ကန့်လန့်နှင့်ပါလာသည်။ မျက်နှာလေးသည်ကား
ဆိုးရက်လောက်ပင်ရှိတော့မည်ထင်သည်။

ဇေဇေသည် ကားတံခါးကိုဆောင်ပိတ်လိုက်လေသည်။
စကားတွစ်ခန်းမျှထင်ပေပြာ

တော့ဘဲ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ တစ်ကားလုံးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း
ကားကိုသတိထားပြီး

မောင်းနေလသည်။ စကားတွစ်ခန်းမျှမေပြာ။ စူးမာရင်ထွဲတင်
တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဇေဇေ

ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် ဆူပူမည့်လမ်းစဖြစ်သည်။

တာတီးလေးပင် စကားမျှကြယ်ရဲရှာဘဲ ငြိမ်နေလသည်။
မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်

ပုတ်ခတ်နှင့် ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးဖြစ်နေသည်။ နဂိုပိုင်းသော
စူးမာ၏မျက်လုံးလေးများသည်

လည်း အပြင်ဘက်သို့ ပြူးထက်လာပြီထင်သည်။ ကိုတူး၏မျက်နှာလေးသည်ကား
မသိမသာနီနေ

သည်။

‘ဟော ကိုကိုပြန်လာပြီ ဟင် သူတို့သုံးယောက်က ဘယ်ကပါလာ ဟယ် ဇွသးဇွတ
သားသား ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုံး’

မေမက ပျာယာခတ်ပြီးအေနေချိန်တင် ဖေဖသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တန်းပြီးတက်

သားလေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူး ဘုရားတမိသည်။ အကြီးအကျယ်တော့
အဆူခံရတာမည်ထင်

သည်။

*****

‘သီတင်းကျွတ် ကန်တော့ချင်လိုစူးသားကြတယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသင့်တယ်။ အထူးသဖြင့်
တာတီးလေးကိုပါချေသား

ပြီး လဲကြွဲကဲကြတာကေတာ့ သိပ်ဆိုးတာပေါ့။ တကယ်လို့ ကားရှေ့မှာ
မှောက်လဲကြတယ်တဲ့

သေမကုန်ပေဘူးလား’

ဖေဖမျက်နှာသည်နီနေသော်လည်း လေသံကိုအေးအောင်ကြိုးစားပြီးပြောလေ

သည်။ တာတီးလေးသည်မေမပေါင်ပေါ်တင်ထိုင်ရင်းဒူးကိုပတ်နေသည်။
သူနုတ်ခမ်းသည်လည်း

ယခုမှပင်ယောင်ပြီးဖူးလာလေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး
ဖူးဖူးယောင်ကာထောင့်ထက်နေတာတီး

လေးသည် ဂဠုန်ပေါက်စလေးနှင့်တူပြီး ရယ်စရာကောင်းနေလသည်။
သိုသော်လည်း စူးမာ

မရယ်ရဲ။ ရယ်လည်းမရယ်ချင်သေး။ အကြံအစည်လည်းအကုန်ပျက်၊
ပိုက်ဆံများလည်း တစ်ဝက်

နီးပါးပျောက်၊ ထို့ပြင် အဆူလည်းခံရသောအခါ ရယ်ချင်စိတ်မရှိတော့ချေ။

‘ကိုတူး’

ဖေဖေဖေအသံက ရုတ်တရက် မာလာသည်။ ဖေဖေဖေရှေ့တင် စူးမာရော ကိုတူးပါ လက်

ကောလးငွေတိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြရသည်။ စူးမာတို့ရှေ့တင် ဖေဖေသည်
ခေါက်တုံ့ခေါက်

ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူငြိမ်အောင် ထိန်းနေဟန်ရှိသည်။
အဲထွဲတင် အေးအေး

စာ ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်သော သားသမီးသုံးဦးကို မြို့လည်ခေါင်၌
Aလဲလဲအွဲကဲနှင့်ရုပ်ပျက်ဆင်း

ပျက်စွတုလှိုက်ရသဖြင့် ဖေဖေသည်အတော်လေးစိတ်လွှပ်သားသည်ထင်သည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ မင်း အကြီးဆုံး မင်း ခေါင်းဆောင်’

ကိုတူးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လုံးလေး အောက်စိုက်ထားလေသည်။ စူးမာသည်

ကိုတူးကို ငွေကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုတူးကို
အခါပေးဦးပုည

လုပ်သူမှာ စူးမာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော
ကိုတူးသည် ထာ

၀၈၀၁ ခေါင်းတပ်ပြီး အဆူခံရလေ့ရှိသည်။

‘မင်းခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်ဆိုတာမှရှိရဲ့လား၊ ဘာလုပ်လိုက် လုပ်လိုက် တွလဲချည်းပဲ။

ဘာဖြစ်လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် မွေးတေးတတ်၊ မလုပ်တတ်ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်’

စူးမာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ စူးမာတို့သုံးဦးကို ဖေဖေမြို့ထွဲတင်

ငွေတုသည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းအပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ဆိုလျှင်
ဖေဖေဒီလောက်စိတ်

ဆိုးမည်မဟုတ်ဟုစူးမာထင်သည်။ ခုတော့ Aလဲလဲ အပြိုပြို
ငွေတုလိုကော်ရသာကြောင့်ပြဿနာ

ကြီး ဖြစ်သားလေသည်။ စူးမာတို့တင်လည်း ပုဒ်မတပ်၍မရသော အပြစ်များ
တစ်ထိုင်တည်းတိုး

သားလေသည်။

‘လူကြီးငွေတမသိအောင် အပြင်ကွဲထက်တာက တစ်ပြစ်၊ သားသားကိုပါခေါ်သားတာ

က တစ်ပြစ်၊ နောက်ပြီး လဲကြွဲကဲကြ ကံကောင်းလန်းလိုငွေတုတာ။ နို့မို့သာဆိုရင်

ကားတိုက်လို့

သေနေကြပြီးတော့ ဘယ်သူသားသမီးမှန်းတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။
လုပ်လိုက်ရင်မဟုတ်တာချည်း

ပဲ တွလဲချည်းပဲ’

စူးမာ နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဖေဖတို့အနေနှင့်မိဘနှစ်ပါးကို
ကန်တော့

ချွင်လန်းသဖြင့် ဒုက္ခခံပြီးသားကြရေသာ စူးမာတို့၏ စေတနာကို
လုံးဝသေဘာမေပါက် နားလည်

ဟန်မရှိချေ။ ငါးပိ ငါးချင်လိုကျပ်သိပ်နေသာကားပျော်တင် အိန်းရှုရင်း မည်သူမျှ
အပျော်လိုက်စီး

မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဖေဖသိစေချင်သည်။ ကားပေါ်မှလည်း
မည်သူမျှလိမ့်ကျချင်ကြမည်မ

ဟုတ်။ မူးစုပဲစုနှင့် တတိတိစုလာသော စုဘူးထဲမှပိုက်ဆံလေးများကိုလည်း
မြို့လည်ချွင်တင်

သားပြီး ရွှေမိုးငွေမိုးရာပစ်ချင်မည်မဟုတ်။ မတတ်နိုင်လန်းသဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်ရသည်။
ထိုဖြစ်သား

သောဒုက္ခအပြင် အပိုဆုအဖြစ် အဆုအပူခံရသည်။

‘ကြပ်ကြပ်သတိထားပြီး ကောင်းကောင်းနေပါ ကိုတူး ဟုတ်လား၊ စူးမာ ကြားလား’
‘ဟုတ်ကဲ့’

စူးမာသည် လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးကမူ ခေါင်းကို လေးပင်
စာညိတ်ပြသည်။ ဖေဖကွသားခင့်ပြုလိုက်သောအခါနှစ်ပြီးသားလေးကွန်စာ
ထက်လာကြသည်။

စူးမာသည် ရစ်ဂဲနေသာမျက်ရည်များပြန်ပွင့်သားစေရန်
မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေမိသည်။

စူးမာငိုမည်ကိုစိုးရိမ်နေသည်။ ပြန်ကြိုကျန်ခဲ့သောပိုက်ဆံများကိုလည်း
နှမြောသည်။ မျက်နှာမရ

သည့်အပြင် အဆုပါခံရသည့် အတက် ပိုပြီးဝမ်းနည်းသည်။ သို့ပါသော်လည်း
ငိုမည်စိုးသော

ကြောင့် မနည်းကြီး တင်းထားမိသည်။

‘ကန်တော့ဖို့ ပစ္စည်းဝယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ သိလား၊ သက်သက်လွဲ
ပြောတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ Aလတ်နှစ်ကောင်ကခပ်ဆိုးဆိုးရယ်။ ဘယ်တုန်းကများ
ဒီလောက်လိမ္မာ

ဖူးလို့လဲ’

Aခန်းထွဲတင် ကျန်ရစ်သောဇေဗဒသည့် မေမေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ နားပါး

သော စူးမာသည် ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်မိပြီး ရင်ထွဲတင်
နှင့်ခနဲဖြစ်သားလေသည်။ တဖျတ်

ဖျတ်ခတ်နေသော မျက်တောင်ရှည်များသည် ရွှင်သားပြီးငေးစိုက်စိုက်နှင့်
ကိုတူးကိုကြည့်နေမိ

သည်။ ထိုစဉ်တင်မျက်ရည်ပူများသည် စူးမာ၏ မျက်လုံးအိမ်တင် အိုင်ထန်းပြီး
စီးကျလာကြောလ

သည်။

ကိုတူးသည် နာကျင်စာအရိုက်ခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ယွှင်သားသည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းကိုဖိလိုက်ရင်း စူးမာအား ငွေတပွစာကြည့်နေမိစပွတင်
သူ့မျက်လုံးများသည် မှန်

မှိုင်းရီဝေလာလေသည်။

‘စူးမာလေး မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ဟာ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ပခုံးကိုတင်းတင်းလေးဖက်လိုက်ကာ
ညင်သာစွာပြောလေသည်

။ မရှိက်လဲနှင့်ငိုနေသော စူးမာ၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များကိုသုတ်ပေးသော
ကိုတူး၏လက်ချောင်း

လေးများသည် အေးစက်နေလေသည်။

စူးမာတို့နှစ်ဦးသား ထုံးစံအတိုင်းပင် မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာလေ

သည်။ မန်ကျည်းပင်စည်ကြမ်းရှုကို ကျောမှီထိုင်ရင်း ငြိမ်သွက်စာ
ငေးမိနေကြသည်။ တဖျတ်

ဖြတ်မြှောက်နေသော မန်ကျည်းပင် ဂါဂါလေးများသည် လေပွယ်လင့်ဂဲနေလေသည်။
စူးမာသည် တ

ဂဲဂဲ လင့်နေသည့်ပင့်ဖတ်လေးများကို ငေးကြည့်နေရင်း ဇေဗဒအသံကို
ထပ်ခါတလဲလဲကြား

ယောင်နေမိလေသည်။

‘ဖေဖေတို့ မေမေတို့ တစ်ဖွတ ဘယ်တော့များမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို
Aထင်ကြီးလာ

မလဲ၊ Aကောင်းထင်လာပါ့မလဲ မသိဘူးနော်’

Aတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးက တုန်ယင်သောAသံနှင့်ပြောလေသည်။ စူးမာ
သည် ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစာခါယမ်းလိုက်မိသည်။

‘မ သိ ပါ ဘူး ကို တူး ရယ်’

‘Aဒီနေ့ကျရင်လေ ကောင်းကင်မှာ နေနှစ်စင်းထက်လိမ့်မယ် သိလား’

‘နေနှစ်စင်းလဲ ဘယ်တော့မျှထက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုတူးရယ်။ မေမေတို့ကလဲ
စူးမာ

တို့ကို ဘယ်တော့မျှAကောင်းထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်ခါ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တင်ရစ်ဝဲလာမည့် မျက်ရည်ကြည်များကို စူးမာအား
မမြင်စေလိုသည့်A တက်မှိတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်ကို စူးမာသိလိုက်သည်။

စူးမာသည် မန်ကျည်းခေါက်ညှိမဲများကို လက်နှင့်စမ်းနေရင်းကောင်ကင်ပြင်ကို
မော့ကြည့်နေမိသည်။ Aနောက်တောင်ဘွက်တင်
မိုးသားရိပ်ရိပ်တက်လာလေသည်။ မဲမှောင်

သောမိုးတိမ် မိုးမြူပါးပါးလေးများသည် လေနှင့်ရာဘက်သို့Aပြေးလေး
ငွေ့ရှားနေကြလေသည်။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်မဲမဲကြီးများသည်ကား Aောက်ဘက်သို့
တAပြိုဆင်းလာနေဟန်ရှိသည်။

‘ကိုတူးရေ မွှေးရာမလား မသိဘူး’

‘Aငွေ့ ရာမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ Aိမ်ထဲကိုတော့ ပြန်မဝင်ချင်သေးဘူး’

‘မွှေးရာထဲမှာ နေမလို့လား၊ Aဆူခံရဦးမှာပေါ့’

‘မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာ Aိမ်ကလေးဆောက်ပြီးဖိပ်ပဲ၊ ငါAဒီမှာပဲနေမယ်’

‘ဘယ်တော့မှ ဆောက်မှာလဲ’

‘ဆောက်မယ်ဟ၊ ဟို့ခကြားကြီးမှာ ပျပ်ပြားကိုယှက်ထိုးလိုက်ရင် Aတော်ပဲ’

စိမ်းညိုညို မန်ကျည်းရက်ကလေးများသည် လေထွဲတင်
တဖျတ်ဖျတ်ယမ်းခါနေလ

သည်။ အဆုံးအစမရှိအောင် အထက်ဘက်သို့လင့်ပါးထိုးတွက်သားဟန်ရှိသော
မန်ကျည်းပင်မြင့်

မြင့်ကြီးသည် စူးမာတို့အား ငုံ့ကြည့်နေဟန်ရှိလေသည်။

‘ငါ ဟိုတစ်နေ့က သစ်ပင်တက်ကြည့်တာ ဘယ်အထိရောက်တယ် ထင်သလဲ’

‘ဘယ်အထိ’

စူးမာက မျက်စိလေးချိုကာမေးလိုက်သည်။ မှိုင်းညိုနေသော
ကိုတူး၏မျက်လုံးလေး

များသည် ရုတ်တရက်အရောင်တောက်လာလေသည်။

‘ဟို့ ဂကြားကြီးအထိ’

‘ဟယ် အမြင့်ကြီး၊ နင် နေ့ခင်း မမကြီးနဲ့စကားပြောနေတုန်း ငါတစ်ယောက်ထဲ လာ
တက်ကြည့်တာ’

‘ကိုတူး မေ့ကြောက်ဘူးလား’

‘နဲနဲတော့ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့အပေါ်ကေန အောက်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ကောင်း
တာပဲ။ လေကလဲ သိပ်တိုက်တယ်၊ သွစ်ရက်စွတကလဲ တရှိရှိနဲ့’

‘မေမေသိရင် ဆူမှာ’

‘မေမေ မဆူတာ ဘာရှိလို့လဲ’

ကိုတူးသည် ပခုံးကွုံတန့်လိုက်ရင်းပြောသည်။ ကိုတူး ဆံပင်များ
အနည်းငယ်ပြန်ရှည်

လာပြီဖြစ်၍ ကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေး အဆင်ပြေလာသည်။ ယခင်ကလို
ပြောင်စိစိနှင့် လူ

ပြက်ရုပ်ပွဲထင်မနေတော့ချေ။

‘ကိုကိုအောင်က ပြောတယ်၊ ကိုတူးကို သစ်ပင်မတက်စေနဲ့တဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာသင်မြင်ရင် ရူးရတဲ့အထိ တစ်ခါထွဲသွက်သက်ခွဲသားမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ တက်မှာမဟုတ်ဘဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ’

စူးမာသည် မန်ကျည်းခေါက်ကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ကွာစာယူနေသည်။
ဖျတ်ခနဲပဲ့

လာသောအခါ လေထဲသို့လွှဲကာ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ လတ်လတ်လောလော
အဆူခံထားရ

သည့်ကိစ္စကို နှစ်ဦးသား မေမုသေးသော်လည်း မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေကြသည်။
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

ဝမ်းနည်းနေသော်လည်း စကားကိုလွှဲကာပြောနေမိသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
မနှစ်သိမ့်နိုင်သည့်အ တူတူ မေ့နေသည်က အများကြီးပိုကောင်းပေသည်။

‘ငါ စပါးစားနေတယ်’

‘အင်း’

‘ငါတို့ငွေတ တစ်ခုခု တွလဲလုပ်တယ်ဆိုပါတော့ မေမေတို့လဲ စိုးရိမ်တာပဲ၊
ဇေဇလဲစိုး’

ရိမ်တာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘာဘွသင်နဲ့ ကြီးကြီးလဲစိုးရိမ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတူဘူးသိလား’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘မေမေစိုးရိမ်တာက နေရာတကာ အကုန်ပိတ်ပင်ထားတယ်’

‘အင်း’

‘ဇေဇကေတာ့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ဆူတော့တာပဲ၊
နောက်ပြီးသတိကြပ်ကြပ်ထား’

ဆိုပြီး အဆုံးသတ်လိုက်ရော’

‘အင်း’

‘ကြီးကြီးကေတာ့ တခါမျှလဲ မပိတ်ပင်ဘူးနော်၊ ဆူလဲ မဆူဘူး၊ ချောပြီးပြောတယ်၊
ပြီး’

လဲပြီးရော သူ့စကားကနားထဲမှစွဲကျန်ရစ်ရော’

‘အင်း’

ကိုတူးသည် အိမ်ဘက်သို့ဝေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ဇေဇနှင့်

မေမေတို့၏သဏ္ဌာန်ကိုမြင်နေရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်
ကော်ဖီအတူသောက်ကြရင်း အလတ်နှစ်

ကောင်အကြောင်းကို ငွေဆေးနွေးနေကြသည်ထင်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဈေးသို့သားခြင်းကိုပင်

မိဘများအတက်ပစ္စည်းငယ်ရန်ဟု လိမ်လည်ပြောသည်ဟု ထပ်ပြီး
ပြောနေကြရာသလားဟု

ငွေတေးမိသောအခါ ကိုတူး၏မျက်လုံးများသည် ညှိုးငယ်ပြီး မှန်မှိုင်းလာပြန်လေသည်။
ရင်ထွဲတင်နှင့်

ပြီး နာနာကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ အသက်ကို တပကြီးရှိုက်ကာ ရှုလိုက်မိလေသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ’

ကိုတူးသည် သူ့ခြေထောက်နားကျလာသောမန်ကျည်းပင်ဖြူဝါဝါလေးကို
ခြေနှင့်နှင်း

ချေလိုက်သည်။ ထိုနေ့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသလို မန်ကျည်းပင်စည်ရင်းတင်
အတင်းသို့

လှိုက်နေသောအခေါင်းလေးထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထိုသစ်ခေါင်းလေးထွဲတင်
စူးမာတို့ငယ်

ငယ်က လက်လှို့ပြီး ပန်းကွန်ကဲများထည့်ကာ ရတနာသိုက်လုပ်လေ့ရှိသည်။
ကြီးလာသောအခါ

တင်ကား ယင်းသစ်ခေါင်းလေးကို သိပ်ပြီးအသုံးမပြုကြတော့ပေ။

‘စူးမာ နင်ပြန်တော့လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ပြန်တော့လို့ဆို’

‘အို ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါ ဆေးလိပ်သောက်မလို့’

‘ဟင်’

ကိုတူးလက်ထွဲတင် စီးကရက်ဘူးလေးနှင့်
မီးခြစ်တစ်ဘူးအဆင်သင့်ပါလာလေသည်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆဲထုတ်ပြီး ဟန်ပါပါနှင့် ခဲလိုက်သည်။ ထိုနေ့နောက် မီးခြစ်ကို
ရှုံ့ခနဲခြစ်လိုက်

လေသည်။

‘ဟင် ကိုတူး၊ ကိုတူး’

စူးမာသည် ကေယာင်ချောက်ချားလေး အော်နေမိလေသည်။
စီးကရက်မှပုတက်လာ

သော မီးခိုးလေးများသည် အပေါ်ဘက်သို့ ပျံ့လင့်ပြီး တွက်သားကြသည်။

‘စိတ်ညစ်ရင် စီးကရက်သောက်ကြည့်တဲ့၊ ခေါင်းနောက်နေတာတွေ
ပျောက်ကုန်ရော

တဲ့’

‘ဘယ် ဘယ်သူက ပြောလဲ’

‘သိန်းထိုက်’

‘ဟင်’

ကိုတူးသည် စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ ဖာရှိုက်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် မနွဲ့သားသည်။
တ

့ဟွတ်ဟတ်နှင့်ချောင်းဆိုးနေလေသည်။

‘တိုင်ပြောမယ် အကုန်တိုင်ပြောမယ်၊ မေမနဲ့ရော ဖေဖနဲ့ရော မမကြီးနဲ့ရော
ကြီးကြီး

နဲ့ရော ဘာဘွသင်နဲ့ရော ကိုကိုအင်နဲ့ရော’

စူးမာသည် ရုတ်တရက်ခုန်ထကာ ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။
လက်ကိုပွဲယမ်းပြီး

ကိုတူးနားသို့ကွပ်သားသည်။ သိန်းထိုက်၏ အရိပ်ယောင်များသည်
ကိုတူး၏နှလုံးသားဖြူဖြူလေး

့တင် ထင်ဟပ်နေလပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့်တုန်လှုပ်နေသည်။

‘ငါ စိတ်ညစ်လို့ပါ စူးမာရ၊ စိတ်ညစ်တာများပျောက်မလားလို့ ကဲ ကဲ
မေသက်တော့

ဘူး၊ မတိုင်နဲ့’

ကိုတူးသည် ချောင်းတွဟွတ်ဟတ်ဆိုးရင်း သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို
လွှင့်ပစ်လိုက်

သည်။ စူးမာသည် ခြေမပါသို့ ဖုတ်ခနဲကျသားသော စီးကရက်ကို ငေးကြည့်ရင်း
ငိုချင်နေလေသည်။

စူးမာအနေနှင့် ကိုတူးကို ဘယ်နှခါများ တားနိုင်လေမည်နည်း။

*****

‘စီးကရက်သောက်ရင် စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သတဲ့လား။ ဒါကို မင်းယုံသလား ကိုတူး

ဟင်’

ကိုကိုအောင်သည် မီးမေသေသေးသော စီးကရက်တိုကို ခြေနှင့် နင်းချေရင်းမေးသည်။

မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း ကိုကိုအောင်၏ မျက်လုံးများသည် ကိုတူးကို တည့်တည့်စူးစိုက်ကြည့်

နေလေသည်။ ကိုတူးက ဘာမျှပြနေမဖြစ်သာအခါ လက်ထဲရှိစီးကရက်ဘူးကို ဖျတ်ခန့် ဆီယူလိုက်

သည်။ ဆယ်လိပ်ဝင်ဘူးလေးထဲတင် စီးကရက်သုံးလိပ်သာကျန်တော့သည်။

‘စူးမာရော’

‘အိမ်ထဲမှာ တာတီးလေးနဲ့ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေကြတယ်ထင်တယ်’

‘အပြင်ဘက်မှာ မကစားဘူးလား အဆန်းပဲ’

‘တာတီးလေး အဖျားနည်းနည်းရှိလို့တဲ့။ မေမေက ခြံထဲ မဆင်းရဘူး၊ အိမ်ပေါ်မှာပဲ က

စားရမယ်တဲ့’

‘အင်း ဒီတော့ ကိုတူးကွလတ်လပ်ရေးရပြီး ဒီမှာစီးကရက်လာခဲ့နေတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ကိုကိုအောင်သည် စီးကရက်ဘူးလေးကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း ကိုတူးနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ စူးမာအလွစ်တွင်ထက်လာသော ကိုတူးသည် စူးမာထက်

ကြောက်စရာကောင်းသော ကိုကိုအောင်နှင့်တန်းပြီးတိုးနေသဖြင့် အတော်ပင်စိတ်ညစ်သားလေ

သည်။

‘ပြောပါဦး စီးကရက်သောက်ရင် စိတ်ညစ်ပျောက်တယ်လို့ ကိုတူးကို ဘယ်သူကပြော

လိုက်လဲ’

‘သိန်းထိုက်က’

‘စူးမာပြောတဲ့ကောင်လေးလား။ ဓားမြှောင်ဆောင်ပြီး
Aမြဲကျောင်းပြေးတယ်ဆိုတဲ့ချာ

တိတ်ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေ ဆေးခြောက်တောင်ရှူသတဲ့။ သူ့လိုလူရဲ့စကားကို
မင်းယုံသလား

ကိုတူး’

‘ယုံတယ်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စမ်းကြည့်တာပါ’

ကိုတူးက မယုတ်မွလန်ဖြေသည်။ တိုက်ရဲ့၊ ခိုက်ရဲ့၊ မိုက်ရဲသော သိန်းထိုက်ကို
ကိုတူး

Aထင်ကြီးသည်ကား Aမှန်ပင်။ သူသည် ကိုတူးမသိသေးသည့်
Aကြောင်းများကိုAတော်လေးနဲ့

နဲ့စပ်စပ်သိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
သူပြောပြသလမ်းသရဲဂိုဏ်းများဗိုလ်လွှဲAကြောင်းAပြင်

ဆေးခြောက်ကို မိုန်း၍ရှုရင်း Aဆုပ်Aတင်းသို့ မည်သို့ မည်ပုံ
ရွက်သင်းလိုက်သောAခါ နတ်သမီး

တစ်ဖက်ငါးရာခြံရံသော သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကို ယစ်မွှေးစာခံစားရေကြောင်းများကို
နားထောင်ရ

သောAခါ ကိုတူးသည် တစ်ခြားကမ္ဘာသို့ရောက်သားသူလိုခံစားရလေသည်။

‘စမ်းကြည့်တော့ ဘယ်နှယ်နေလဲ၊ တစ်ကယ်ရော စိတ်ညစ်တာပျောက်ရဲ့လား’

‘ပျောက်တယ်လို့လဲ ဟုတ်ပါဘူး’

ကိုကိုAောင်သည် ပင့်သက်ရှိက်ကာ ကိုတူး၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာကိုတူး၊ ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ ရာဇဂတ်မှုကြီးလိုမလုပ်Aပ် မလုပ်ထိုက်တဲ့

Aရာလို့ ကိုကိုAောင်မပြောချင်ဘူး။ လူကြီးစွဲတလဲ သောက်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကိုတူး ငယ်သေး

တယ်။ ကိုတူး Aသက်ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါဦး’

‘ဆယ့်သုံး နဲ့နဲကျော်ပြီ’

‘Aင်း ဆယ့်သုံးနှစ် ဒီAရယ်ဟာ AမှားAမှန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ Aရယ်မဟုတ်သေးဘူး။

နောက်ပြီး ကိုတူးတို့ရဲ့ Aဆုပ်ငွေတက တကယ့်ကို နနလေး။ ဒီလို Aဆိပ်ခိုး
Aဆိပ်ငွေငွေတကို ရှု

ရွက်သင်းနေတာကို မခံနိုင်သေးဘူး။ Aခု လူငယ်ငွေတရဲ့ Aနွှာရယ်ဟာ ဆေးခြောက်၊
ပြီးတော့ နံ

ပါတ်လေး၊ Aဒါငွေတဟာ Aသံတိတ် လူသတ်ကောင်ငွေတပဲ’

‘ကျွန်တော် ဆေးခြောက်မရှုပါဘူး၊ ကိုကိုအောင်ရာ’

ကိုတူးက ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုအောင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ
တ

သိမ့်သိမ့်ရယ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ညင်သာသော Aသံနှင့် ပြောသည်။

‘ကိုတူးရဲ့ ဆေးလိပ်ဟာ ဆေးခြောက်ရဲ့ Aစပဲ။ A ဆေးခြောက်ရှုမိတဲ့သူဟာလဲ
ဟီးရီး

ရင်းသောက်ဖို့ ပနေမလေးတော့ဘူး။ ဟီးရီးရင်းရဲ့ Aနွှာရယ်ကို
ကိုတူးသိပြီးသားနေမှာပါ။ ကိုတူးတို့

ကျောင်းမှာလဲ ဟောပြောပဲငွေတ ဘာငွေတလုပ်ပြီး ဟောတယ်မဟုတ်လား။
ကိုတူးတို့ Aရယ်ငွေတမှာ

လက်သုံးစကား ဆင်ခြင်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာတဲ့ ဒီလို စမ်းကြည့်တာပါဆိုတာလေ
ဟုတ်တယ်မ

ဟုတ်လား’

ကိုတူး ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မည်သည့် Aရာမဆို စပ်စုချင်၊ စူးစမ်း
ချင်သည်မှာ ကိုတူးတို့ Aလုံး၏စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။

‘ကိုတူး စာဖတ်ပါသနာပါသားပဲ။ ကိုကိုအောင်ဆီမှာ ဆေးခြောက် Aစ ဟီးရီးရင်း Aထိ

Aနွှာရယ်ငွေတ Aကြောင်းကိုရေးထားတဲ့စာအုပ်ငွေတရှိတယ်။
Aဂ်လိပ်လိုစာအုပ်ငွေတတော့ ကိုတူး

နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာလို့ လွယ်လယ်ရေးထားတဲ့ဆောင်းပါးငွေတ၊
ဂျာနယ်ငွေတ ကိုစုထား

တယ်။ ကိုတူး ဖတ်ကြည့်ပေါ့။ A ဆေးလိပ်သောက်တာကို စမ်းချင် စမ်းနိုင်တယ်။
ကောင်းမ

ကောင်း ကိုယ်တိုင်စမ်းကြည့်ချင်တဲ့သူ ဆိုရင် စမ်းကြည့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဟီးရီးရင်းကိုတော့ စမ်းရ

တောင်စမ်း မကြည့်ပါနဲ့ ကိုတူး။ ကိုကိုအောင်စကားကို ဒီတစ်ခုတော့ နားထောင်ပါ။ ’

ကိုကိုအောင်က လှိုက်လွဲစာပြောလေသည်။ Aပြစ်တင်စကားလုံးဝမပြောသော

စကားရေယပ်ကြော့တင် ကိုတူးသည် ခပ်ငေးငေးမျောပျံသားလေသည်။
ထိုစဉ်တင် တူခန့်အော်

ကာ Aသံပေးလိုက်သော စူးမာ၏Aသံကို အိမ်မီးဖိုချောင်ဘက်မှကြားရသည်။

‘ပြောပါဦး ကိုတူးမှာ ဘာများဒီလောက်စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ’

‘မရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတေလ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မေမေတို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုဆိုရင် သိပ်ပြီးAထင်သေးတယ်။ ဘယ်

တော့မျှ မျက်နှာကောင်းမရဘူး။ Aမှန်ဆိုရင် ဒီနေ့သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့နော်၊
ဒီနေ့မှာ ကျွန်

တော်တို့ မေမေနဲ့ဖေဖေကိုကန်တော့ကြမလို့၊ ခုတော့ မကန်တော့ရဘူး။
ပိုက်ဆံငွေတလဲ ပျောက်

ကုန်ပြီ၊ နောက်ပြီး ကန်တော့ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိတော့ဘူး’

‘မေမေနဲ့ကိုတူးတို့ဖေမေပြောသံကိုကြားတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က Aဆင်း
လဲကြလို့

ဆို၊ တာတီးလေးAတော်နွဲ့သားတယ်တဲ့ဟုတ် လား’

ကိုကိုအောင်က စိတ်မကင်းသလိုပြောသည်။ ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့ ဆိုးကြောတကြ

ကြောင်း။ ထင်ရာမြင်ရာကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်ကြောကြောင်း ညည်းညူရင်း
ကိုတူးတို့ဖေမေက

ကြီးကြီးကိုဖောက်သယ်ချခဲ့ကြောင်းကိုကား Aသေးစိတ် မပြောချင်တော့ပေ။

‘လူငယ်ငွေတ၊ ခေလးငွေတဆိုတာ မှားတာပဲ၊ ဘာမျှမလုပ်တဲ့သူဟာ ဘာမျှလဲ
Aမှားရှိ

မှာမဟုတ်ပါဘူး။ Aမှားမရှိသလို Aစမ်းAစလဲနည်းနည်းမျှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ခင်ခင်ရဲ့’

‘Aမယ်လေးလေ့၊ စမ်းလန်းလို့ခက်နေတာတယ် Aစမကြီးရေ။
ဒီလောက်ပြောနေဆို

နေတဲ့ကြားထဲက ထင်ရာချည်းပဲ စတ်လုပ်နေကြတာ ဟိုတေလာကလဲ
သူ့အဖေဆေးခန်းမှာ ငွေ

ငွေတကို ပေးသည့်ရာလုပ်ပြီးပြန်ပေးခဲ့ကြတယ်လေ။ အိမ်မှာနေရင်လဲ
စာကျက်ဖို့စိတ်ကူးတာ မ

ဟုတ်ဘူး၊ ပုန်းဒိုင်းကျဲအောင်ဆော့ချင်ဆော့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ
ဝတ္ထုပုံထဲခေါင်းစိုက်နေတာ။ ခုခေတ်

ဝတ္ထုငွေတ စာအုပ်ငွေတက အားလုံးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါငွေတဖတ်ပြီး စိတ်က
လေသေး’

‘စာဖတ်တဲ့အကျင့်က ကောင်းပါတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ သူတို့ဖတ်ဖို့ စာအုပ်ငွေတကိုသာ
ငွေရီးပြီး သန်ပေးပါလား’

‘မအားပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ အိမ်တာဝန်က တစ်ဖက် မိတ်ငွေဆဝတ္ထရားမပျက်အောင်

သားရလာရတာငွေတကရှိသေးတယ်။ သူတို့ဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုကို
တစ်အုပ်ချင်းငွေရီးပေးနေရရင် ခက်ရချည်

ရဲ့’

ကိုကိုအောင်၏နားထွဲတင် မိန်းမသားနှစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြောကြောသာစကားကို
ကြား

ယောင်လာရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကိုတူးလေးတစ်ယောက်
ချောက်နှုတ်ခမ်းဘွေတင်

လမ်းလျှောက်ရန် တွိုးသားနေခြင်းကို
လူကြီးများသည်အင်္ဂဟစ်ဆူပူနေကြောသော်လည်း တစ်စုံတစ်

ဦးကမှ မိမိရလွှက်ဆဲခေါ်ခြင်းမရှိချေ။ သူတို့၏ အင်္ဂဟစ်သံဆူပူသံများသည်
ကိုတူးကို ချောက်

ကမ်းပါးဆီသို့ တန်းပေးနေခြင်းကိုလည်း သိကြပုံမရ၊ သတိထားမိပုံမရချေ။

‘သီတင်းကျွတ်မှာ လူကြီးမိဘကို ကန်တော့တာဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့
Aမူကျင့်လေး

ပဲ ကိုတူးရဲ့။ ဘာပစ္စည်းမျှ မလိုပါဘူးကား စေတနာဟာ Aမြတ်ဆုံးပဲ။ Aလုံး
လက်Aပံချိုပြီးကန်

တော့လိုက်ကြ၊ မင်းတို့ ကန်တော့တာဟာ ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖကို ကိုယ့်ရင်ထဲက
လေးစားမြတ်နိုးတဲ့စိတ်

သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးတရားငွေတကို Aောက်မေ့ပြီး ကန်တော့တာ။ ပစ္စည်းဆိုတာ
Aဆောင်Aယောင်

ငွေတပျိုက ဒါဟာ Aဓိကမဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ရုတ်တရက်မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။ ကိုကိုAဝင့်နေရုံတင်
ဖေဖရပ်

ပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်တောင့်တလိုက်မိသည်။

‘ဖေဖကေတော့ Aဒီလို တစ်ခါမျှမေပြာဘူး’

‘ပြောဖို့မေ့နေလို့ပျိုက မိဘတိုင်းဟာ ဒီလိုစိတ်ထားရှိကြပါတယ်’

‘ဟုတ်မှာပါလေ’

ကိုတူးသည် သူ့စိတ်ကိုသူဖြေကာ Aလိုက်သင့်ပြောသည်။ သို့ပါသော်လည်း ရင်ထဲ
တင်ဟာကာကွက်လပ်ကြီးလိုဖြစ်နေလသည်။ ကက်လပ်ဖြစ်နေသစိတ်နှင့်
ကိုကိုAဝင့်ကိုငေး

ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ကဲ ကိုတူး ဒီစီးကရက်ဘူးကိုတော့ မင်းကိုပြန်မပေးတော့ဘူးနော်၊ ကိုကိုAဝင်ယူ
ထားလိုက်မယ်။ ကိုကိုAဝင့်ဆီက ဆောင်းပါးငွေတ
ဂျာနယ်ငွေတကိုAရင်ဖတ်ကြည့်ဦးပေါ့ ဟုတ်
လား’

‘ဆေးလိပ်သောက်တာ မေကောင်းဘူးဆိုတာသိပါတယ် ကိုကိုAဝင်ရယ်’

‘မေကောင်းတာကို မေကောင်းမှန်းသိရင် Aဒီလူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့သတ်
မှတ်နိုင်တယ်။ A မှားဖူးတယ်။ AဒီAမှားကိုသိတယ်၊ Aမှန်ရောက်Aဝင်လဲ

ပြင်နိုင်တယ်ဆိုရင်

သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ’

ကိုကိုအောင်ကို အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် အေးဆေးပျော်ပါးစွာနေလေ့ရှိသူတစ်ယောက်ဟု

ပင် ထင်ရသည်။ လေးလေးနက်နက်
ပြောတတ်ဆိုတွတ်သန်သင်တတ်သည်ဟုမထင်ရပေ။

ကြီးကြီး၏သားပေမို့ ကြီးကြီး၏စကားရိပ်များ လွှမ်းနေသည်မှာ အသြစရာမလိုပေ။

‘ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု ပြစ်မှုကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုတူး အသက်နှစ်
ဆယ်ကျော်လို့ သောက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင်တော့သောက်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုတူးဟာ
အမှားအမှန်

ခဲခြားနိုင်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ခုတော့ ကိုတူး ငယ်သေးတယ် ကဲ လာ
ထ ကိုကိုအောင်

ဆီက စာအုပ်လိုက်ယူလို့လေ’

ကိုတူးကို လက်ကမ်းပေးပြီး ဆဲထူလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ကိုကိုအောင်၏ ပူဇွန်

သောလက်ဖက်ရည်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းစိတ်ထွဲတင်ပျော့ပျောင်းလာသည်။
မမကြီးကို ကိုကို

အောင်နှင့် သေဘာတူသောစိတ်သည်လည်း ပေါ်လာသည်။ ထိုကြောင့်လည်း
ရုတ်တရက် မေး

လိုက်မိလေသည်။

‘ကိုကိုအောင် ပန်းမေပေးတော့ဘူးလား’

‘ဘာပန်းလဲ’

‘စပယ်ပန်းလေ မမကြီးက သိပ်ကြိုက်တာ’

‘ဟာ အဲ ပန်းငွေတက ခုတေလာ မွပင့်ဘူး’

တစ်ချိန်လုံး တည်ငြိမ်နေသော ကိုကိုအောင်မျက်နှာသည် ရိပ်ခနဲ နီရောင်ပြွေးသွား
သည်။ ထိုစဉ်တင် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ယောင်ချာချောထက်လာသော
စူးမာကိုငွေတုရေလသည်။

တူတူပန်းရသည်ကို ပျင်းလာသဖြင့် ထက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။
ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာ

ရင်း ကိုဘိုးငွေထူး သစ်ပင်စိုက်နေရာသို့ ပြွေးသွားသည်။ ကိုဘိုးငွေထူးသည်

အိမ်နေရင်း AAအမေန

ဘဲ သစ်ပင်များ ပန်းပင်များကို အပတ်တကုတ် စိုက်နေတတ်သည်။
သို့ပါသော်လည်း လက်ဆိပ်မ

ရှိသူမို့လားတော့မသိ၊ သူ့အပင်များသည် သိပ်ပြီးဖြစ်ထန်းလေ့မရှိချေ။

‘စူးမာလေးကေတော့ ကြည့်လိုက်ရင် ပျော်နေတာပဲ’

‘သူက အမှတ်မရှိဘူး’

ကိုတူးက မေကျမနပ်ပြောလေသည်။

‘ငိုချင်ရင် ချက်ချင်း၊ ရယ်ချင်ရင်လဲ ချက်ချင်းပဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်ကောက်နေန

ကိတ်မုန့်တစ်ချက်လောက်ရရင် ကျေနပ်သားတာပဲ။ အလကား
အီးဘောလောကေလး’

ကိုတူးသည် ကိုကိုအောင်နှင့်အတူ ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
တစ်ဖက်ခြံသို့

ကူးသားလေသည်။ ဘုရားခန်းထွဲတင် ဘုရားရှိခိုးနေသော
ဘဘသင်၏အသံကိုကြားရသည်။ ဘဘ

ဝသင် တစ်ယောက် အတော်စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ဘုရားတရားကို
သတိရလာသောကြောင့် ကြီးကြီး

သည် ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ သံယောဇဉ်မီးများ ငြိမ်းရာငြိမ်းကြောင်း
တရားဓမ္မစာအုပ်များကိုပင်

ဖတ်ပြီး မောင်နှမနှစ်ဦး တရားငွေဆေး နွေးနေတတ်သေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတင်
ဘဘသင်ကိုမြင်လျှင်

မည်သူမျှ စိတ်မနှံ့သူဟူ၍ထင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။
ပြောရင်းဆိုရင်းစိတ်ပေါက်လာလျှင် သီချင်း

ကောက်ဆိုတတ်ခြင်းတစ်ခုသာ ဆိုးသည်။

‘ကိုတူးကေတော့ စိတ်ကြီးတယ်ပေါ့’

‘စိတ်ကြီးတယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ၊
ဘာလို့

အားတိုင်း ငိုရမှာလဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်’

ကိုကိုအင်က ကျွန်ုပ်တို့စာထောက်ခံလေသည်။ ကိုတူးသည်
ကိုကိုအင်၏လက်ကို

အားကိုးမိသလိုဆုပ်ကိုင်ရင်း အိမ်ထဲသို့အပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ
ချပါပေါင်ဟင်းရနံ့

သည် မွေးပျံ့ပြီးထက်နေသည်။

‘ကြီးကြီးရေ ဘာဟင်းလဲ မွေးလိုက်တာ’

‘ဟော ကိုတူးလေး၊ ဖွစန့်ဆိတ်ကလေးငွတနဲ့ ချပါပေါင် အရည်သောက်ချက်တယ်
ကယ်။ မျှစ်ရောပြီး ရုံးပတီသီးထည့်၊ ငရုပ်သီးပေါလောနဲ့ပေါ့။ နောက်ပြီး
ငါးပိထောင်း၊ ကြက်သား

ဆီပြန်၊ တို့စရာကေတော့ တညင်းသီးဆားစိမ်၊ စားသားပါလား’

‘ဟား စားမှာပေါ့’

ကိုတူးသည် သားရည်သိမ်းကာ အားပါးတရေပြာသည်။ ကြီးကြီးတို့ ထမင်းပိုင်းတင်

ကိုတူး ဝင်စားသောနေ့များ၌ ဘာဘွသင်တစ်ယောက် ထမင်းစားမြိန်တတ်သည်။
မိသားစုအကုန်ဆုံ

ပြီး လက်ဆုံစားရေသာထမင်းပိုင်းတင် ကိုတူးလည်းကြည်နူးရသည်။
ကိုတူးတို့အိမ်တင်မူ လက်ဆုံ

စားရခဲလှသည်။ ညပိုင်းရောက်မှ ထမင်းစားသော ဖေဖေတို့ မေမေတို့နှင့်
စူးမာတို့ ကိုတူးတို့တစ်

ငွတ လက်ဆုံမစားဖူးသေလောက်ပင်ဖြစ်၏။

‘ဟင် ကြီးကြီး၊ စူးမာလဲစားမယ် စားမယ်’

အိမ်ဘေးပေါက်မှ ဝင်လာသော စူးမာသည် ကြီးကြီး၏ခါးကိုဖြုန်းခနဲဝင်ဖက်ကာ
အော်

နေလေသည်။

‘ဟဲ့ စားရမှာပေါ့ သမီးရဲ့’

‘စူးမာက ဆာလှပြီ’

‘စားရမယ်၊ ချပါပေါင်အိုးကျရင် စားတော့’

‘သုံးပန်းကန် စားမယ်လေ’

စူးမာသည် လက်ချောင်းလေးသုံးချောင်းထောင်ကာ ပြုံးစပ်စပ်လေး ပြောသည်။

စူးမာ

သည် Aစားမကော်လှသော်လည်း မဂဘဲ ပွန်သွယ်သယ်လေးသာဖြစ်၏။ စင်စစ် စူးမာသည်ထမင်း

ထက် သေရစာကိုသာ Aစားများသူဖြစ်သည်။
စူးမာAနေနှင့်ထမင်းသုံးပန်းကန်ပြည့်ပြည့်ကို ကုန်

မည်မဟုတ်ကြောင်း ကိုတူးသိလေသည်။

‘စူးမာ နှင်လောဘမကြီးနဲ့ ကုန်မှာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဆန်ရှားတယ် ဟ’

‘Aင် ကိုတူးကလဲ ကုန်ပါတယ်’

‘ကုန်ပါဘူး’

‘ကုန်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကဲ လောင်းမလား’

‘A၊ နှင်မကုန်ရင် နှင့်ဆီက Aရုပ်ကားချပ် ဆက်ကစားတာလေး ပေးလေ’

‘ကုန်ရင်ကော’

‘ငါ့ဆီက သားရွှေကင်း တစ်ရာပေးမယ်’

‘စိမ်လိုက်ပေါ့’

စူးမာက မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်မှိတ်ကာ ခေါင်းလေးငဲ့ရင်းပြောသည်။
ကြီးကြီးနှင့်ကိုကို

Aောင်တို့သည် Aလောင်းAစားလုပ်နေကြတာ မောင်နှမနှစ်ဦးကိုပြီးရယ်ရင်း
ကြည့်နေကြသည်။

ထိုနောက် ကိုကိုAောင်က ဒိုင်လူကြီးလုပ်ပေးလေသည်။

‘စူးမာလဲ မနိုင်ရင် ညှစ်ပြီးမစားရဘူး၊ ကိုတူးကလဲ ထမင်းကို Aများကြီး
ထည့်မပေးရ’

ဘူး၊ စားနိုင်သလောက်ပဲ စားရမယ်၊ သင့်သလောက်ပဲ ထည့်ရမယ်၊ မညှစ်ရဘူး
ဟုတ်လား။ ပြီးရင်

ရှုံးတဲ့လူက သူ့ကတိAတိုင်း နိုင်တဲ့လူကို ပေးရမယ်’

‘စူးမာက မနုဋ္ဌာပါဘူး ကိုတူးရ၊ ရှုံးရင် တကယ်ပေးမှာပါ။ ဟာ ဟာ
ဆာလိုက်တာက

တော့ Aရမ်း’

စူးမာသည် ပိုကော်ကလွဲပတ်ရင်း မခံချိုမခံသာ လှမ်းပြောသည်။

‘စူးမာက မနာမြာပါဘူးဆိုက။ ဟား ဟား ပေးလေ’

ကိုတူးတကယ်တောင်းသောအခါ စူးမာ မျက်နှာလေးမဲ့သားလေသည်။
စက္ကူဘူးလေး

ကို လက်ထွဲတင် တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်းမဲ့တဲ့တဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ကိုတူးကို
ရယ်ပြသည်။

‘ဟင် ကိုတူးက တကယ်ယူမှာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘အမယ် ယူမှာပေါ့ ငါနိုင်တာပဲ၊ နင်ကပဲ ရှုံးရင် တကယ်ပေးမှာပါဆို’

‘စူးမာဆီမှာထားလဲ အတူတူပဲပေါ့၊ နော် ကိုတူးရာ’

‘နင် မညစ်နဲ့နော်၊ ကတိဆိုတာတည်ရတယ်’

‘ကဲ ရှေ့ ယူ၊ ယူပေါ့’

စူးမာသည် မခံချင်ဖြစ်လာ၍ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကားချပ်
ဆက်ကာ

ကစားသော အရပ်ကားကို ကိုတူးလိုချင်သည်မှာကြာလှပြီဖြစ်၏။
ပန်းခင်းထွဲတင်ပြေးလွှားဆော့

ကစားနေသော ကေလေးရုပ်ပုံလေးဖြစ်သည်။ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ ရောင်စွပ်ပင့်နေသော
ပန်းခင်းလေး

ထွဲတင် ဇွေးဖြူဖြူလေးနှင့် အတူ ဆော့ကစားနေပုံလေးသည် ချစ်ဖယ်
ကောင်းလေလှသည်။ သစ်

သားတုံးလေးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအဝင်အဝင်ဆက်ပြီးမှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသောအခါ
ကိုတူးသည်

ကြည့်မဝေအင် ရှိတတ်လေသည်။ ကိုတူးနှစ်သက်မှန်းသိ၍ စူးမာကလည်း
သူ့ပစ္စည်းကို ဈေးကိုင်

လေလှသည်။ အခုမှ ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ်ယုံကြည်ပြီးလောင်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။
ယုံကြည်မိသော ဗိုက်

က ထမင်းသုံးပန်းကန် မဝင်သောအခါ စူးမာ အတော်လေးငိုချင်သားလေသည်။

‘ဒီအိမ်က ထမင်းပန်းကန်က ကြီးတာကိုး။ စူးမာပန်းကန်နဲ့ဆို စူးမာကုန်ပါတယ်။

တကယ့်ကိုကုန်ပါတယ်’

စူးမာသည် ထမင်းနှစ်ပန်းကန်စားအပြီး နောက်ထပ်ပန်းကန်ကို မစားနိုင်တော့သော

အခါ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုနှင့်အော်တော့သည်။ သားရွှေကင်းတစ်ရာ
ရမလားဟုလောင်းမိပါသည်။

အရပ်ကားဆက်ကလေးဆုံးတော့မည်ကို သိသောအခါ
နာမာသောစိတ်နှင့်ဖြစ်ညစ်ပြီးစားရန်ကြိုး

စားမိသေးသည်။ ဒိုင်လူကြီးလုပ်သော ကိုကိုအောင်က ဆက်လက်ပြီး
စားခွင့်မပေးတော့ပဲ ကိုတူး

ကိုအနိုင်ပေးလိုက်သဖြင့် စူးမာ ရှုံးခဲ့ရသည်။

‘တာတီးလေးရေ ကြည့်က ကိုကိုတူး ဆက်ပြမယ်။ အရပ်ကားလှလှလေး
ပေါ်လာမှာ

သိလား’

အရပ်ကား အပိုင်းအစလေးများအားလုံးကို တာတီးလေးဘေးရှိ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူပေါ်

တင် သန်ချလိုက်သည်။ အနွေးအကျီထူထူဝတ်ထားသော တာတီးလေးသည်
ခေါင်းအုံးလေးများ

ကိုမှီကာ ခပ်မတ်မတ်လေး လဲနေသည်။ အဖျားငွေးသားက ရှိန်နေသော်လည်း။
ကေးလေးမို့ အိပ်ရာထဲ

တင် ငြိမ်ငြိမ်မနေချင်ပေ။ မေမေကောချာမောပြီး အိပ်ရာထဲတင်
သိပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုနောက်

ကိုတူးရော စူးမာပါ တာတီးလေးနှင့် အတူနေရန် အခန်းထဲသို့သွင်းသားခဲ့သည်။

ကိုတူးတို့ခြံထဲဆင်း

လျှင် တာတီးလေးကလည်း ဆင်းချင်တော့မည်မို့
အခန်းထဲတင်ပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟော ဒါကမြက်ပင်လေးက။ ဟော ဒီဘေးမှာ ပန်းပင်လေး။ သူ့အပေါ်က ပန်းပင်ပင်

ပါလေးနော်။ ဒီလိပ်ပြာလေးက ဘယ်နားမှာပဲနေတာလဲမသိဘူး။ နေပြီး
အမဝင်သေးဘူးက။ ဟော

ပန်းပင်အပါလေးဘေးမှာက ပန်းနီနီလေး။ ဒီငွေ့ခြေခတ်ကလေးက
ပန်းပင်လေးနားမှာ ဒါက

ကောငင်မလေးရဲ့ ဂါဝန်အပြာလေး။ အဲဒါ လိပ်ပြာလေးက ဒီနားမှာပဲနေတာ
ထင်တယ်။ ငွေ့ခြေလေး

ရော ရှာပါဦးက ညီလေးရ။ ဟောဒါက အမြီးစွတ်ဖားလေး’

ကိုတူးသည် ထင်းရှူးသားတုံးလေးများကို အင်အင်ဆက်နေလသည်။ ပါးစပ်က
လည်းပြော၊ လက်ကလည်းဆက်နှင့် အရပ်ကားလေးသည် တဖြည်းဖြည်း
ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

တာတီးလေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရင်း သေဘာကျေနသည်။

‘တား တားလဲ ဆက်မယ်’

‘နေပါဦးက ကိုကိုတူး အရင်ဆက်ပြမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ညီလေးက ဆက်ပေါ့
ဟုတ်’

လား။ ဟော ကုန်ပြီလား၊ ကောဇင်မလေးမျက်နှာတစ်ခြမ်းပဲ့နေတယ်။ တာတီးလေး
မင်းစောင်

အောက်မှာလားက’

ကောဇင်မလေး၏ခေါင်းတစ်ခြမ်းလိုနေသည်။ အခြားသစ်သားတုံးလေးများသည်

အကုန်အဝင်ပြီး ရုပ်လုံးပေါ်နေသော်လည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်းပဲ့နေသော
မိန်းကလေးသည်ကား အရပ်

ဆိုးလေသည်။

‘တစ်ခုလိုသေးတွယ်က မှန်းစမ်း။ ဒီခေါင်းအိုးအောက်ပွင့်သားလားစူးမာရေ။ ခုတင်
အောက်ကျသားလားမသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး’

ကိုတူးသည် ခေါင်းအိုးနှင့်စောင်များကို လှန်လှောရှာဖွေဖန်ရင်း စူးမာအား လှမ်းပြော
သည်။ စူးမာသည် ခုတင်အောက်ကို ဖင်ထောင်ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်း
ပြုံးနေမိလေသည်။ ခေါင်း

အိုးအောက်တင်ရှာလျှင်လည်း အပိုပင်။ ခုတင်အောက်တင်လည်း မရှိ။ စောင်များကို
တစ်ထည်ချင်း

ခါပြီးရှာလျှင်လည်း ဧတ မည်မဟုတ်၊ သစ်သားတုံးလေးတစ်တုံးကို
စူးမာကိုယ်တိုင် ဗီရိုအိတ်

ထည့်ကာ ပုက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘မရှိပါဘူး ကိုတူးရ’

‘ဘယ်ရောဂါသားလဲ မသိ။ အရင်တုန်းက မလိုဘူး မဟုတ်လား’

‘အရင်တုန်းကတော့ မလိုဘူးထင်တာပဲ။ စူးမာလဲ သတိမထားမိပါဘူး’

‘အခုမှ ချက်ချင်း ဘယ်ပျောက်သားတာလဲ’

‘မသိ’

စူးမာက ပခုံးလွှဲတန့်ကာပြောလိုက်သည်။ စူးမာ တမင်သက်သက်ညစ်ပြီး ပွက်ထား

လိမ့်မည်ဟုကား ကိုတူးသည် ဇွတ်မိပုံမရေချ။ တကုန်းကုန်း တွက္ကကနှင့် ရှာငွေဖုနေသာကိုတူးအား

ကြည့်ရင်း စူးမာသည် ကြိတ်ပြီးပြီးနေမိလေသည်။ တာတီးလေးသည် အငြိမ့်မနနိုင်။ ခေါင်းအား မ

လိုက်၊ စောင်မလိုက်နှင့် အလုပ်ရွပ်သားရှာသည်။ မည်မျှရှာရှာငွေတလိမ့်မည်မဟုတ်သဖြင့် စူးမာ

ရယ်ချင်နေသည်။ သူ့ပစ္စည်းလေးကို နှမြောလှေသာကြောင့် ကိုတူးကိုလုံးဝမေပေးချင်။ ကတိအတိုင်း

ပေးရေစပြီးတော့ ရှောရှောရှူရှူမဟုတ်ဘဲ နောက်လိုက်ချင်သေးသည်။ ထိုကြောင့် ထင်းရှူးသားတုံး

လေးတစ်ခုကို ပီးအောင်နှိုက်ယူပြီး ပွက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကံအားလျှော့စာ မျက်နှာအဆက်ပိုင်း

နေရာကဖြစ်နေသဖြင့် ကိုတူးခမျာ စိတ်ညစ်ပေါက်တိုးရေတော့သည်။ အခြားနေရာများ လပ်နေလျှင်

တော်သေးသည်။ တစ်ပီးတည်းပါသော မိန်းကလေးက ခေါင်းတစ်ခြမ်းပုံနေသာအခါ အရပ်ကား

သည် လုံးဝမပြည့်စုံတော့ပေ။ လုံးဝကြည့်မကောင်းတော့ပေ။

‘ဟယ် မျက်နှာမှာမှ ကက်လပ်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခြားနေရာဆိုရင် တော်သေးတယ်’

ကိုတူးသည် စိတ်မကောင်းသလိုပြောသည်။ စူးမာသည် စာကြည့်စားပဲမှ အဆဲထဲ

ဝတင် ရှာချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကိုတူးကေကျာပေးထားရေသာကြောင့် စူးမာ လွတ်လတ်လပ်

လပ် ပြီးနေရသည်။ အဆဲထဲမှ ကွာတန်းစာအုပ်များ၊ ဂေါ်လီလုံးလေးများနှင့်သားရွှေကင်းတို့အကြား

ထွဲတင် မရှိမှန်းသိသော ထင်းရှူးသားတုံးလေးကို မွှေနှောက်ရှာငွေဖုနေလသည်။

‘တို တို သူးရဲ့ ပေးလေ တားတား ကစားပြီးမယ်’

တာတီးလေးသည် ခေါင်းအေးကို ယိုင်နဲ့နဲ့လေးမိနေရင်း ကစားချင်စိတ်က ရှိသေးသည်။

Aဖျားငွသေးကြောင့် မျက်နှာလေးနီကာမျက်လုံးလေးများရီဝေနေသော်လည်း အိပ်ရာထဲတွင်ငြိမ်

သွက်စာအိပ်မနေချင်ပေ။ ငုတ်တုတ်ကလေး ထထိုင်ပြီးအရပ်ကားများကို လှမ်းဆင်နေလေသည်။

‘အေးကွကက်လပ်ဖြစ်နေရတာတော့ မေကောင်းပါဘူး၊ မေကျနပ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ကားချပ်ကို တာတီးလေးဘက်သို့ တန်းပို့လိုက်ရင်း မေကျမနပ် ရွေ့ရတ်

နေသည်။ စူးမာသည် အိပ်ရာထဲတွင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရှာဖွေရင်း ကွတန်းစာအုပ်များကြားထဲ

တွင် ညပ်နေသော ဆီးငံစေ့ တစ်ထုပ်ကိုဖွင့်၍ရသဖြင့်ပျော်သားသည်။ ကျောင်းမှ ဝယ်လာပြီး

နောက် အိပ်ထဲထည့်ကာ မေ့နေသော ဆီးငံစေ့ ထင်သည်။ လုံးဝမေမာကော်ရသေးသော Aသစ်

စက်စက်Aထုပ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

‘ဟာ ဇိမ်ပဲ’

‘ငွတပြီလားဟင်’

‘ငွတပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီမှာ ဆီးငံစေ့တစ်ထုပ်’

‘နင့် ဘိုးအေ ဆီးငံစေ့’

ဆီးငံစေ့ကို စူးမာလို တန်းတန်းစွဲမကြိုက်သောကိုတူးက မျက်နှာလေးရှုံ့သားသည်။

စူးမာကမူ ဆီးငံစေ့ထုပ်လေးကို ပါးစပ်နှင့်ကွက်ဖင့်လိုက်ပြီး ကိုတူးကိုမျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ထိုနောက်

ဆီးစေ့တစ်စေ့ကိုထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲပွစ်သင်းလိုက်သည်။ ထန်းလျက်နံမွှေးနေသော ဆီးမှုန့်များကို

ချိုချိုလှိုလှိုယူရင်း ကုလားထိုင်တင်ကျအနထိုင်လိုက်လေသည်။

တမင်ပုဂံထားသောပစ္စည်းကို

ဆက်လက်ရှာဖွေရန် စိတ်မပါတော့ပေ။

‘မျက်နှာမှာမူ ကက်လပ်ဖြစ်နေတာ မေကောင်းပါဘူး’

‘အင်းနော် ဘယ်ကောင်းမလဲ ကိုတူးမလိုချင်တော့ရင် စူးမာကိုပြန်ပေးလေ’

‘တယ် သိ တတ်တယ် ငွေးစူးမာ’

‘ဟဲ့ ကိုတူးမလိုချင်ဘူးထင်လို့ပါ။ လိုချင်ရင် ယူပေါ့ ခေါင်းတစ်ခြမ်းပဲကြီးနဲ့ လှလဲမလှ’

စူးမာသည်မြေထောက်ကိုလွှဲ၍ ကစားနေရင်း မခံချိုမခံသာပြောလေသည်။
မျက်မှောင်

ကြီးကုတ်နေသော ကိုတူးကို ကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။
စိတ်ထားရိုးရှာသော

ကိုတူးခမျာ စူးမာကို လုံးဝ သံသယမဖြစ်ပေ။ ကားချပ်ဆက်နေသော
တာတီးလေးကိုကူပြီးဆက်

ပေးနေသော်လည်း စိတ်ထွဲတင် မတင်မကျနှင့် ကသိကေအက်
ဖြစ်နေပုံရေလသည်။

‘အို သားသားက အိပ်နေတာမဟုတ်ကယ်၊ ဘာလို့ထထိုင်နေတာလဲ၊ ခေါင်းမူးသေး
လား သား’

မေမေသည် ကြက်သွေးစတ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို စားပဲပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း
တာတီးလေး

၏နဖူးကိုစမ်းကြည့်လေသည်။ မွှေးပျံ့သောရနံ့သည် ပေါ့ပြီးတက်လာသည်။
စူးမာသည် သူ့ရှေ့ရှိ

ကြက်သွေးစတ်ပြုတ်ရည်ကို တွစ်ဖန်းလောက်ခပ်ပြီး
မြည်းစမ်းချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ တာတီး

လေးကမူ စတ်ပြုတ်သောက်ချင်ဟန် မရှိချေ။

‘မေမေ တားတား ထမင်းဆာတယ်’

‘အို သားလေး ဖျားနေတာ ထမင်းမစားရဘူး’

‘ဆာတယ် မေမေ’

‘စတ်ပြုတ်သောက်နော် သား ဟော ချိုချိုလေး ချိုလိုက်တာ၊ သား သိပ်ကြိုက်မှာ’

မေမေသည် စတိပြုတ်ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူပြီး တွစ်ဇန်းမြည်းပြကာ တာတီးလေးအား

ချောနေသည်။ တာတီးလေးသည် ထမင်းကိုသာ အပြင်းအထန်တောင့်တပြီး စားချင်နေပုံရသည်။

‘ထမင်း ဘယ်တော့စားရမှာလဲ မေမေ’

‘ဖြေးဖြေးပေါ့သားရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က သားဆန်ပြုတ် သောက်တာတောင် အဖျားစွတ်

အရမ်းပြန်တက်တယ်လေ၊ သားသား ဘာအဖတ်မှ မစားမှ ဖြစ်မှာ၊ သား ဖေဖေက မေကျွေးရဘူးတဲ့၊

တို့က်ဖိုက်ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်တဲ့’

‘တိုက် ဖိုက်’

‘အင်း တိုက် ဖိုက်လေ’

‘အဒါဘာလဲ မေမေ’

‘အဖျားတစ်မျိုးပေါ့သားရယ် အူယောင်ငန်းဖျားပေါ့၊ ဒီနေ့မှအဖျားမကျရင် သားသားကို

တိုက်ဖိုက်ဆေးကျွေးတော့မယ်လို့ ဖေဖေက ပြောနေတယ်၊ ကဲ သောက်နော် သားကွ စတိပြုတ်

သောက်မှအားရှိမှာ၊ အားစွတ်အဖျားကြီးရှိမှ ကျန်းမာမှာ သောက်နော် သား၊ အေး မေ့သားက

လိမ္မာတယ်’

တာတီးလေးအားချောစေမောပြောနေသော မေမေမျက်နှာသည် နူးညံ့လှသည်။ မေမေ

အသံသည် ချိုသာလှသည်။ စူးမာသည့် စတိပြုတ်နံ့မွှေးမွှေးကို ရှုရှိုက်ရင်း မေမေ့ကို ငေးကြည့်နေ

မိသည်။ ထိုနောက် တိုက်ဖိုက်ခေါ် အူယောင်ငန်းဖျားရောဂါအကြောင်းကို စွတေးနေမိလေသည်။

ဖြစ်ရခြင်းရပ်ဖြစ်ကို အသေအရာမသိသော်လည်း တိုက်ဖိုက်ဖြစ်သူသည် ထမင်းနှင့် လချိုကာ

ခွဲစာနေရသည်ကိုကား ကြားဖူးသည်။ ကမာအွပျံတင်ရှိသမျှ စူးမာကြားဖူးသောရောဂါများထွဲတင်

ငတ်ရသည့် တို့က်ဖိုက်ကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ တိုက်ဖိုက်သာဆိုလျှင် တာတီးလေးသည်

လည်း ထမင်းမစားရဘဲ Aကြာကြီးနေရချေတာမည်။ စူးမာသည်
တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိလေသည်။ တာတီးလေးခမျာ
မည်မျှဆာလိုက်လေမည်နည်း။

*****

‘တား ဆာလိုက်တာ တိုတိုသူးရ’

တာတီးလေး၏ Aသံက တိုးညှင်းလှသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းပြည့်ပြည့်လေးမှာ ချက်

ချင်းပင့် သယ်ကျသားသည်။ မျက်လုံးလေးလည်း ပြူးလာသည်။
နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ ဖြူလျော်ပြီး

Aးနည်းလှလသည်။

‘ဆာရင့် စတ်ပြတ်သောက်မလား ညီလေး၊ ကိုကိုယူပေးမယ်လေ’

‘ဟင့် Aင်း’

‘စတ်ပြတ် ချိုချိုလေးလွကာ’

‘နံတယ် တိုတိုသူးရ’

တာတီးလေးသည် စတ်ပြတ်ရည်ကျဲကိုသာ နေ့စပါရက်ဆက်သောကော်ရသာ Aခါ
ငြီး

လာဟန်ရှိသည်။ ကြက်သားနံ့၊ ဆိတ်သားနံ့တို့ကို
မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ဟောလစ်သောက်မလား’

‘မေတာက်ချင်ပါဘူး’

စူးမာသည် တာတီးလေး၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုလှမ်းပြီးဆဲကိုင်လိုက်မိသည်။

တစ်နေ့သာ လက်ချောင်းလေးများသည် Aတန်ငွယ်သွယ်သားလေသည်။
တာတီးလေး ထမင်း

ငတ်နေသည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ရှိချေပြီ။ ထမင်းမစားရဘဲ ပေါင်မုန့်တို့ ဘီစကစ်တို့
စားရလျှင်တော်

သေးသည်။ ခုတော့ တာတီးလေးခမျာ ဘာ Aဖတ်မျှ မစားရဘဲ
Aရည်သက်သက်ကိုသာ နေ့စပါ

ရက်ဆက် သောက်သုံးနေရရှာသည်ကတော့ သနားဖို့ကောင်းလှသည်။

‘တာတီးလေးက ဘာစားချင်လို့လဲ’

‘ချပ်ပေါင်ကြော်ရယ်၊ ကြက်သားကြော်ရယ်၊ ထမင်းရယ်၊ နောက်ပြီး ချပ်ရည်ဟင်း။’

ဒေါ်ကြီးတက် တစ်ခါတစ်လေ တုပ်ပေးတဲ့ ရှောက်တီးတုပ်၊ နောက်ပြီး နောက်ပြီး’

တာတီးလေး၏မျက်လုံးလေးများသည် Aရောင်တောက်လာပြီး
လက်ချောင်းလေးများ

ကို တစ်ချပြီးတစ်ခုချိုးကာ ရွှေတက်ရွှေရက်နေသည်။ ထမင်းပူပူနွေးနွေးနှင့်
Aချပ်Aစပ်များကိုစား

ချင်သော Aသာတမ်းတမ်းတတေလး ဖြစ်နေရှာလေသည်။ စူးမာသည်
ပိန်ချောင်ချောင်လေးဖြစ်

သားသော တာတီးလေးကို သနားကြင်နာစာပိုင်၍ကြည့်နေမိလေသည်။
စူးမာသာဆိုလျှင် မည်မျှ

ပင်ဖျားပါစေ၊ ထမင်းစားချင်လာပါက မေမေ့Aလွှတ်တင် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး
ခိုးစားပစ်တတ်

သည်သာဖြစ်၏။ တစ်ခါလည်း Aဖျားပျောက်စွတင် မျှစ်ချပ်ဟင်းများ
ခိုးစားဖူးလေသည်။ ကံ

ကောင်းထောက်မသဖြင့် AဖျားAနည်းငယ်ပြန်တက်ရုံမှAပ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ချေ။
ဟင်းအိုးထဲမှမျှစ်

ချပ်ဟင်းများလျှော့နေသည်ကိုလည်း ဒေါ်ကြီးသက်က လုံးဝသတိမထားမိသဖြင့်
စူးမာAဆူလည်းမ

ခံခဲ့ရေချ။ တာတီးလေးခမျာမှာတော့ စူးမာတို့လို ထမင်းစားခန်းထဲမဝင်နိုင်ချေ။
ဒီတစ်ခုတော့

မေမေ့

ဂရုစိုက်ခံရသည်မှာ မေကောင်းလေ့ချ။ Aပေါ်ထပ်မှ Aောက်ထပ်သို့ပင်
မဆင်းရရှာဘဲ နှစ်ဆယ့်

လေးနှာရှိခွတင်ပေါ်တင်သာ Aချိန်ကုန်ရရှာလေသည်။ စူးမာတို့သာဆိုလျှင်
Aတန်ငယ်Aဖျား

သက်သာလာပါက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြေးတတ်သည်သာဖြစ်၏။ သို့သော်
ဖျားပုံချင်းကေတော့ မတူ။

စူးမာတို့ဖျားဖူးသည်မှာ ရိုးရိုးဖျား၊ တာတီးလေးကမူ Aယောင်ငန်းဖျား။

‘Aယောင်ပြီး ငန်းဖျားတာနဲ့ ဘီစကစစ်ကလေးတောင် မစားရေတာ့ဘူးတဲ့လား၊

မုန့်က

လေးလောက် စားတာတော့ Aများမတက်နိုင်ပါဘူး ကိုတူးရာ နော်

‘မေမေက ကျွေးလို့ရရင်ကျွေးမှာပေါ့၊ စူးမာရယ်၊ မရလိုပေါ့’

တာတီးလေး၏လက်ချောင်းသွယ်သယ်လေးများကို ညှစ်ကိုင်ရင်း စူးမာ မေကျမနပ်

ဖြစ်နေမိလေသည်။ လူကြီးများသည် နေရာတကာ Aစိုးရိမ်ကြီးတတ်သည်။
Aထူးသဖြင့် မေမေတို့

က ပိုပြီး စိုးရိမ်တတ်သည်။ နေရာတကာ ပိတ်ပင်တတ်သည်ကို စူးမာလည်း Aသိ၊
ကိုတူးလည်း A သိဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တာတီးလေးကို Aစိုးရိမ်လန်ပြီး
Aရည်ချည်းတိုက်နေခြင်းပေလောဟု

စူးမာ သံသယဝင်နေမိလေသည်။

‘အို မေမေတို့ကေတော့ Aမြဲစိုးရိမ်နေတာပဲ၊ ဘာများ မစိုးရိမ်တာရှိလဲ။ စူးမာ ဖျားတုန်း

ကလဲ ဘာမစားရဘူး၊ ညာမစားရဘူးနဲ့။ စူးမာက ဆာဆာနဲ့မျှစ်ချပ်ဟင်းခွေတ
တဝစားပြီး အိပ်ရာထ

Iန္ဒြေမပျက် ပြန်အိပ်နေတာ။ မေမေက ဘာမျှမသိ၊ မသိတော့လဲ ပြီးသားတာပဲ။
Aဖျားဆိုတဲ့ ဇွေး

Aဖျား၊ ဝက်Aဖျား၊ Aဖျားစုတ် Aဖျားနာကေတော့ Aချိန်တန်ရင်ပျော့က်သားတာပဲ။
နောက်ပြီး စူး

မာ ဟိုတစ်ခါကလဲ ဖျားရင်းတန်းလန်း ထမင်းခိုးစားဖူးတာပဲ၊ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး ကဲ’

‘တားလဲ စားချင်တယ်’

‘စူးမာနော်၊ ကေလေးက ဆာပါတယ်ဆိုမှ’

ကိုတူးသည် စူးမာကို မျက်လုံးလေးပြူးကြည့်ရင်း ဟန့်တားလေသည်။
တာတီးလေးက

မူ ကိုတူးကို ခပ်လျော့လျော့လေးမှီရင်းမှ မျက်နှာလေး မဲ့နေရှာသည်။
သူ့ဘေးပတ်လွှဲသွယ်တင် ကစား

စရာများ ပတ်ချာ ပိုင်းနေသည်။ Aစိမ်းရောင် စစ်သားရုပ်သည်
သေနတ်ကိုထမ်းရင်းပက်လက်က

လေးလဲနေသည်။ စစ်သားလေးဘေးတင် မီးရထား စက်ခေါင်းနှင့်
သုံးဘီးကားပါလဲလေးတို့သည်

ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်ဖြစ်နေကြသည်။ တာတီးလေး ထမင်းဆာဆာနှင့်မီးရထား၊

သုံးဘီးကားတို့ကို

ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်ထားဟန်ရှိသည်။

‘မေမေရာ’

‘ဈေးတားတယ်လေ၊ တား ညေနကျရင်ဆေးထိုးရဦးမှာ၊ တိတ်နာတာပဲ’

‘နာပါဘူးကာ မင်းကလဲ၊ ယောက်ျားပဲ’

‘တားက ကေလး တဲ့ မေမေက ပြောတယ်’

‘ကေလးပေမဲ့ ကေလးယောက်ျားက။ မနာရဘူး။ သတ္တိရှိရတယ်။ နာတာ၊ သတ္တိ
ကြောင့်တာက မမစူးတို့လို မိန်းမမွတAလုပ်’

‘ကိုတူး နော်’

စူးမာသည် သူ့လက်ထဲမှ ဂေါ်လီလုံးနီနီလေးနှင့် ကိုတူးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ကိုတူးက ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်လိုက်၍ စောင်ကြားထဲလိမ့်ပွင့်သားသည်။ စူးမာသည်
နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ

ထကာ ကိုတူးကိုခုန်Aုပ်လိုက်သည်။

‘မယ်ဘယွက်က မယ်နွက်က သတ္တိရှိတယ်နော်’

စူးမာက ကြားဖူးသော မိန်းမသူရဲကောင်းတို့၏Aမည်ကို ရွှေရတ်ကာ ပုန်းခနဲခုန်Aုပ်
လိုက်သော်လည်း ကိုတူးသည် ဘာမျှမရွှေရတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ
လိုမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုကြောင့်

မိန်းမသူရဲကောင်း စူးမာ ခမျာ ခုတင်ပေါ်သို့ ကားရားလေးကျသားသည်။

‘ဟား မမစူးက တပ်တိရှိတယ်’

‘ဟား ဟား မယ်နက်ကြီးဒီသားပြီလား’

တာတီးလေးနှင့် ကိုတူးတို့က ဩဘာပေးနေသော်လည်း စူးမာပြန်မထနိုင်သေး။
Aုပ်

ရာခင်းနှင့်စောင်Aောက်မှ ခိုးလိုးခုလုများကို စမ်းမိသဖြင့် လက်ရှိပြီး
နှိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သားရေ

ကင်းနှင့်ဂေါ်လီလုံး သုံးလုံးဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ခဲတံAညှိလေးတစ်ချောင်း၊
ခဲဖျက်Aဖြူလေးတစ်

ခုကိုပါ ဖွတုရေသေးသည်။

‘တားတား ခဲတံလေး၊ ဟိုနေ့က တားအရွပ်ဆဲရင်းပျော့ကတားတာ’

‘အေး၊ အိထဲမှာ ကောဇင်မလေးခေါင်းတစ်ခြမ်းပါ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ’

ကိုတူးက အရေးထဲ သူ့အရုပ်ကားမှ ကောဇင်မလေးပီးခေါင်းကိုသတိရနေသေးသည်။

စူးမာသည် ကိုတူးအား လျှာထုတ်ပြရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေမိလေသည်။
စူးမာ အသေအချာလုံလုံထုပ်ကာပွက်ထားသော အရုပ်ကားပိုင်းလေးသည်
တာတီးလေး၏အပ်ရာထဲသို့ ဘယ်နည်း

နှင့်မျှ ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

မီးဖိုချောင်မှ မွှေးပျံ့သောရနံ့သည် ဝေ့တက်လာသည်။ ဝက်အူချောင်းကြော်နံ့ ထင်
သည်။ မေမေသည် ဖေဖေကြိုက်သော မိုးညို ဝက်အူချောင်းကို တကူးတကမှာပြီး
မပြတ်စုထားလေ့

ရှိသည်။ ဝက်အူချောင်းတိုတိုတုတ်တုတ်ကလေးများသည် ပုံသဏ္ဌာန်ကိုက
ရှည်မျောမျောနေသော

ရန်ကုန် ဝက်အူချောင်းများနှင့် မတူပေ။ အဆီရော အသားပါရော ယှက်ပါသော်လည်း
စားရသည်

မှာ အရသာရှိလှသည်။ ချိုမြိန်သည့်အတွက် ဖေဖေသာမက မမကြီးရော ကိုတူးတို့
မစူးတို့ရော

အကုန်ကြိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ အကဲဆုံးကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။
ဝက်အူချောင်းကို ဘယ်

တော့မျှတစ်ချောင်းနှင့်မဝေချ။ ထာဝစပါ ထပ်တောင်းတတ်သည်။ ထိုကြောင့်
တာတီးလေးကိုမှီပြီး

စူးမာတို့ပါ ဝေပုံကျ တစ်ချောင်းစီထပ်ပြီးရေလှရှိသည်။

‘ဟော ဝက်အူချောင်းနံ့မွှေးတယ်’

တာတီးလေးသည် နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ချီပချီလုပ်ရင်း အနံ့ခံနေလသည်။
နေ့စပါနေ့

တိုင်း မနက်ပြန်ညပြန် ထမင်းစားနေရသော စူးမာပင်လျှင် အနံ့ရှာရင်း
ထမင်းဆာလာသည်။ နှစ်ပတ်

ကျော်ကျော် ထမင်းငတ်နေသော တာတီးလေးအဖို့မူ ဆွိဖယ်ရာပင် ရှိမည်မဟုတ်။
မည်မျှ ထမင်း

ဆာလိုက်လေမည်နည်း။ မည်မျှသားရေကျလိုက်လေမည်နည်း။

‘စူးမာ ကိုတူး ထမင်းစားမယ်’

ဒေါ်ကြီးသက်၏အသံသည် တာတီးလေး၏နားထဲတင် ဟိန်းသားပုံရသည်။ ‘
ဆာလိုက်

တာ’ဟု ထပ်မံပြောသော်လည်း မျက်နှာလေးငယ် သားရှာသည်။
ဒေါ်ကြီးသက်ယူလာသော့စတ်

ပြုတ်ပန်းကန်ကို မှိုင်ငေးငေးလေး ကြည့်လေသည်။ စတ်ပြုတ်ရည်တွစ်ဖန်းကို
ခပ်သောက်ပြီး သက်

ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

‘တား ဝက်အူချောင်း စားချင်လိုက်တာ’

ညည်းတားသလိုပြောလိုက်သော အသံကြောင့် စူးမာရင်ထဲတင်နွံသားသည်။
ထမင်း

စားရန် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ရသော်လည်း စတ်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့်
မှိုင်ငွေတငွေတလားကျန်ခဲ့သော

တာတီးလေးကိုမြင်ယောင်နေလသည်။ ကိုတူးလည်း မျက်နှာမေကောင်းပေ။

‘ကျွေးလို့ရရင် ငါမစားဘဲ အတ်ခံပြီးကျွေးလိုက်ချင်ပါတယ်ဟာ။ တာတီးလေး
အရမ်း

ဆာနေတာ’

ပန်းကန်ထဲမှ ဝက်အူချောင်းကြော်များကို ငွေတငွေသာအခါ စူးမာ
ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်

သားသည်။ ကိုတူးကမူ မျိုကျပုံမရေတာ့။ မွေးပျံ့သောရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း
မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့်

ညည်းညူလိုက်သော တာတီးလေး၏အသံကိုသာ ကြားနေဟန်ရှိသည်။

‘ရပါတယ် ကိုတူးရ။ ထမင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဝက်အူချောင်းပဲ။ တစ်ချောင်းထဲ အဆာပြေ
ကျွေးမယ်လေ’

‘တော်ကြာ အူပေါက်သားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘ကိုတူးရ။ ဝက်အူချောင်းက အပ်ချောင်းကြီး၊ သံချောင်းကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဝါးပြီးမျိုချ

တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အူပေါက်နိုင်မှာလဲ။ မေမေတို့ အလကားစိုးရိမ်နေတာ။ စူးမာ
ဖျားတိုင်းခိုးစား

နေကျ။ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး’

‘သူ့ခမျာ Aရမ်းဆာနေတာ’

‘ဒါကြောင့် ရပါတယ်လိုပြောမှ ကိုတူးက မယုံဘူး’

စူးမာသည် ဝက်Aချောင်းကို တစ်မ့်စိမ့်ကြောအင် ငါးနေရင်းမှ ကိုတူးကို တိုက်တိုက်

တန်းတန်း ပြောနေမိလေသည်။ စူးမာ Aပြောကောင်းသောကြောင့်လားတော့မသိ။ ကိုတူးသည်

ဝက်Aချောင်းလေးတစ်ချောင်းကို ငွေတငွေတပေကြည့်ရင်း Aသာလေးဘေးသို့ ဖယ်ထားလိုက်

လေသည်။ တာတီးလေးစားချင်လှသာ ဝက်Aချောင်းကို ကျွေးရန်အတွက် ကိုတူးကပါ သေဘာ

တူပြီဖြစ်သောကြောင့် စူးမာကျေနပ်သားသည်။ သူ့လက်ထဲသို့ ဝက်Aချောင်းကြောလေးထည့်

လိုက်လျှင် တာတီးလေးခမျာ မည်မျှဝမ်းသာရှာလေမည်နည်းဟုစဉ်းစားရင်း ပြုံးနေမိသည်။ တစ်

မျက်နှာလုံးရွှင်ပြီးပြီး ဝက်Aချောင်းတစ်တောင့်လုံးကို တစ်ကိုက်တည်းနှင့်Aပြီးငါးပစ်လေမည်လား

မေပြာတတ်ပေ။

‘ဟာ တားဖို့လား’

‘Aး မေမေတော့မသိစေနဲ့’

နီရဲရဲ ဝက်Aချောင်းလေးကိုကြည့်ရင်း တာတီးလေး၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးသည် ဝင်း

ထွန်သားသည်။ မျက်လုံးလေးများပင် Aရောင်တောက်လာသည်။ တံငွေတားမျိုချရင်း လက်ကလေး

လှမ်းပြီး ကမန်းကတန်းယူသည့် တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း စူးမာကျေနပ်နေသည်။ ကိုတူးမသိ

Aင် ထပ်ယူလာသောဝက်Aချောင်း နောက်ထပ် တစ်ချောင်းကို လက်ထွဲတင်ပုတ်ပြီး ဆုပ်ထား

သည်။ ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလို ဖတ်တင့်ငုံဖြစ်နေရှာမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တာတီးလေး

ထပ်တောင်းပါက ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးသည်
ဝက်အူချောင်းနီနီရဲရဲ ကျွတ်

ကျွတ်ရွှေရကို တစ်ကိုက်မျှကိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘သားသားရေ ဟင် သား ဘာငွေတစား’

အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော မမကြီးသည် ရုတ်တရက်အသွဉ်သားသလို ရပ်တန့်
သားပြီးမှ အပြေးကေလေးလျှောက်လာသည်။ တာတီးလေး လက်ထွဲတင်
တင်းတင်းဆုပ်ထား

သော ဝက်အူချောင်းလေးကို ဆဲလုလိုက်ရင်း အော်နေလေသည်။

‘ဘာလို့ ဒါငွေတစားနေရတာလဲ၊ ဘယ်ကရသလဲ သွေသားချင်သလား ဟုတ်လား
ကြည့်စမ်း’

မမကြီးလက်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲပွဲသားသော ဝက်အူချောင်းကို ကြည့်ရင်း တာတီးလေး
သည် ချက်ချင်းမျက်ရည်ဝိုင်းလာလေသည်။ အထိတ်တလန့်နှင့်
ကြောင်နေသောကိုတူးအား အကူ

အညီတောင်းဟန်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့လေး လှမ်းကြည့်လေသည်။

‘ကိုတူး ဟင် ကိုတူး။ ကေလေးကို ဝက်အူချောင်းကျွေးပြီးသတ်မလို့လား’

မမကြီးသည် ဝက်အူချောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း ဒေါသသံနှင့် အော်
လိုက်လေသည်။ ကိုတူးသည် ဘာမျှပြန်မပြောတတ်ဘဲ အစေးထည့်ထားသူလို
ဝိုင်းနေသည်။

ခုတင်အောက် လိမ့်ပွင်သားသော ဝက်အူချောင်းလေးကိုငေးကြည့်ရင်း စူးမာကမူ
မျက်ရည်ရစ်ဝဲ

လာသည်။ ဝက်အူချောင်း
ပိစီညောင့်တောင့်ကလေးတစ်ချောင်းလောက်စားရုံနှင့်တော့ တာတီး

လေးသေနိုင်လိမ့်မည်ဟု စူးမာမထင်မိပါချေ။

‘တိုက်ဖို့ကဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝက်အူချောင်း ခိုးကျွေးကြသတဲ့။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ငွေတ

အဖတ်စားလို့မရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား’

မမကြီး၏အသံကြောင့် ဈေးမှပြန်ရောက်စ မေမေကလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ကမန်းက

တန်းပြေးတက်လာသည်။ အကြောင်းစုံသိသောအခွံတင်ကား

ရင်ပတ်စည်တီးအင်လေတော့သည်။

‘ဘုရား ဘုရား ကံကြီးလန်းလို့ပါလား။ အမယ်လေး လေး ငါ့သားလေး၊
သေ့တင်းထက်

ကေလေး၊ ကံကောင်းလန်းလို့မေသတာ။ ဟင် ကိုတူး ကိုယ့်ညီလေးကို
ကိုယ်သတ်မလို့လား။ အမိကံ

တုံး၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ ပွစန်ခေါင်း’

မေမေသည် ကိုတူးကိုပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသနှင့်ဆောင့်တန်းလိုက်သည်။
ကိုတူးသည်

နောက်ဘက်သို့ယွှင်သားရင်း မေမေ့ကို ရီပွစာမော့ကြည့်လေသည်။

‘တာတီးလေး သိပ်ဆာနေလို့ပါ မေမေရယ်။ အသားပြေ နည်းနည်းလေး’

‘တော်စမ်း နင့်ခေါင်းထဲမှာ ချေးစုနေသလား။ တိုက်ဖျက်ဖြစ်နေတဲ့လူကို အစာကျွေး
တာ သတ်တာပဲ။ နင်ဒီလောက် ဉာဏ်မရှိဘူးလား ငွေးလိုကောင်’

စူးမာသည် ပီရိုလေးကိုမှီကာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ စင်စစ်အား

ဖြင့် တရားခံအစစ်သည် စူးမာဖြစ်သည်။ ကိုတူးကို မရမက တွိုက်တန်းပြီး
ကျွေးခဲ့စေခြင်း ဖြစ်သော်

လည်း ပြဿနာ ဖြစ်သောအခါထုံးစံအတိုင်း ကိုတူးသာ ခေါင်းတပ်ပြီး
အဆူခံရတော့သည်။ စူးမာ

သည် ကြမ်းပြင်ကိုငုံ့ကြည့်နေရင်း ဒေါသတကြီးပြောနေသော မေမေ့အသံများက
နားထဲသို့လိုမ့်ဝင်

လာနေလေသည်။ မျက်လွှဲတင် မျက်ရည်ကြည်များ စိမ့်အိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုပင်
ဝါးတားတားသာ

မြင်ရတော့သည်။ အထိ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အသံမွှထက်ဘဲ ငြိမ်သွက်စာ
မတ်မတ်လေးရပ်နေမိ

လေသည်။

‘ကိုယ့်ညီလေးများ ကိုယ်ပြန်ပြီးသေအင်လုပ်တာလား၊ သတ်တာလား၊
ဒီလောက်ပဲ

မုန်းနေရသလား’

‘မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမေပြာနဲ့’

ကိုတူးသည် ရုတ်တရက်နာကြည့်စာ ထ အင် လိုက်သည်။ ညှိုးငယ်နေသာမျက်

လုံးလေးများသည် ညှို့ညှို့မှိုင်းနေလသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ
မေမေ့ကို တည့်တည့်

ရင်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။ မေမေသည် ရုတ်တရက်အားကြီးသင့်ကာ
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သား

သည်။

‘ကျွန်တော့ကို ဒီလိုမေပြာနဲမေမ၊ ကျွန်တော်လုပ်တာ မှားချင်မှားမယ်၊ ဒါပေမဲ့
မုန်းလို့

လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မုန်းလို့လုပ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် မျက်နှာလေးနီရဲလာကာ အသံကုန် အင်လိုက်သည်။ စူးမာ
လန့်သားပြီး

လက်ထဲမှ ဝက်အူချောင်းလေးကို စိစိပါအောင်
တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။ တာတီးလေး

သည်ပင် လန့်ဖျပ်ပြီး အငိုတွိတ်သားလေသည်။ သူ့ကို ပြန်လှန်အင်ဟစ်လိုက်သော
သားကို ကြည့်

ရင်း ကြက်သေ သေသနသည်။

‘ကိုတူး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အမေကို ခံအင်ရသလား။ ခံပြောရသလား။ အမိုက်
ကောငင်ကလေး အစိစိချိုးကပ်မဲ့ ငရဲအီးလေး’

မမကြီးသည် လက်ကို ပှေ့ယမ်းကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောနေသည်။ ထိုစဉ်တင်
ကိုတူး

သည် ချာခနဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သားလေသည်။ အောက်ထပ်သို့
တခိုင်းခိုင်းပြေးဆင်း

သားသောခြေသံကို နားစိုက်ထောင်ရင်း စူးမာ၏မျက်လုံးနှိပ်တင်းမှ
မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်

ဆင်းလာလေသည်။

*****

‘ငါ့ကို ဇွေးလိုပြောပြော၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဖွစန်ခေါင်း၊ ပြောချင်တာပြောပါဟာ
ခံနိုင်ပါတယ်။

ခုတော့ ခုတော့ တာတီးလေးကို ချစ်လို့၊ သနားလို့ ကျွေးမိတာပါဟာ အဲဒါကို

မုန်းလို့သတ်တယ်လို့

ဘာလိုပြော ပြောရလဲ’

ကောင်းကင်မြင်တင် ကြွယ်ကလေးများ လင်းလက်နေလသည်။
လမိုက်သောရက်မို့

ကြွယ်ကလေးများသည် ပိုမိုစုံလွင်စာနှင့်ဝင်းပေနကြာလသည်။ ကိုတူးသည်
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တင်

ပက်လက်လှန်အပ်ရင်း ကောင်းကင်ကျယ်ကို မော့ကြည့်နေလသည်။ စူးမာကမူ
ကိုတူးဘေးတွင်

ခြေနှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်ကာ မှောက်လျက်ကလေး အပ်နေသည်။
ဆိုနှင့်စာပြောနေသော

ကိုတူး၏စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထွဲတင်
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေလသည်။

‘မေမေက ဒေါသဖြစ်နေတုန်းမို့ပြောတာပါ ကိုတူးရာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုပြောရလဲ၊ ဘာလို့မုန်းလို့သတ်တာလားလို့ ပြော ပြောရတာလဲ’

ကိုတူး၏အသံသည် အဖျားခတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလသည်။ စူးမာလည်း
ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသည့် အတွက် ငြိမ်နေမိသည်။ ရင်ထွဲတင် ခွဲဆဲထားသလို
လေးလံနေ

သည်။

ထမင်းစားခန်းထွဲတင် မီးလင်းနေသည်။ ဖေဖနှင့်မေမေတို့၏အရိပ်ကိုငွေတုရသည်။

ဖေဖ ဆေးတိုက်က ပြန်စမို့ မေမေက ဘာမျှပြောသေးပုံမရေချ။ သိုသော်
ရှိမတင်းသူပုန်လူဆို

လေးများ၏ သတင်းသည် ဖေဖနားသို့ မကြာမီပေါက်ကြားတော့မည်ထင်သည်။

‘တစ်ခါတေလများ ငါခဏောလာက် သေကြည့်ချင်တယ် သိလား စူးမာ’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါသေရင်တောင် မေမေ ငိုပျံ့မလားလို့’

‘ကိုတူးကလဲ ပေါက်ကရွေ့တ’

‘မေမေ ငါ့ကိုချစ်ရင်တော့ ငိုမှာပေါ့နော်’

‘ကိုတူးကလဲ အပေ့၊ ချစ်မှာပေါ့၊ အများကြီးမချစ်တောင် နည်းနည်းတော့ချစ်မှာပေါ့’

‘စူးမာရယ် နင်လဲသိသားနဲ့ မေမေငါတို့ကို မချစ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ဟာ
Aမိုက်

ငွေတလိုပဲ Aမြဲရှုပ်နေတာ’

ကိုတူးက နာကြည့်စာပြောလေသည်။ စူးမာ ရုတ်တရက် ငိုချွင်သားမိရင်း
ကိုတူး၏စ

ကားကို မငြင်းနိုင်အောင်ဖြစ်နေလသည်။ ကြိတ်၍ လက်ခံမိစပွဲတင်
မျက်ရည်များစိမ့်ဝဲပြီးအားငယ်

လာသည်။ လက်မောင်းလေးပျံ့တင် မျက်နှာကိုမှောက်ချလိုက်ရင်း မျက်စိကို
တင်းတင်းမှိတ်ထား

လိုက်သည်။

‘စူးမာသေရင်ကော ကိုတူး ငိုမှာလား’

‘မသိဘူး၊ မျက်ရည်တွေကျမှာပေါ့၊ ဝမ်းနည်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာလိုအေအင်စိုရမလဲ’

‘စူးမာလဲ ခဏလောက်သေကြည့်ချင်တယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘စူးမာသေရင် ဘယ်သူငွေတဝမ်းနည်းမလဲ၊ ငိုမလဲ လိုက်ကြည့်ချင်လို့
မငိုတဲ့သူဆိုရင်

နောက်ကန ဇက်ပိုးပုပ်ရမယ်’

‘အောင်တိုးဝင်းကေတော့ ပျော်သားမှာ ကျိန်းသေတယ်’

‘ငွေခးကောင်’

စူးမာ မခံချိမခံသာနှင့်ရွှေရတ်လိုက်မိသည်။ အောင်တိုးဝင်းတို့ သိန်းထိုက်တို့ဆီသို့

စိတ်ရှောက်သားချိန်တင် ရှဲခနဲ မီးခြစ် ခြစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စူးမာသည်
တအံ့တဩနှင့်

ခေါင်းထောင်အကြည့်တင် ကိုတူးက စူးမာ၏မျက်နှာကို စီးကရက်မီးခိုးနှင့်
မှုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟင် ကိုတူး’

‘စကားမရှည်နဲ့စူးမာ ငါသောက်ချင်လိုအေသက်တာ၊ ဘာမျှမေပြောနဲ့’

မီးခြစ်ဆံလေးကို နှောက်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း ကိုတူးက
လေသံမာမာနှင့်ပြော

လေသည်။ တကယ့် ဝါရင့်ဆေးလိပ်သမားကြီးသွဖယ်
စီးကရက်ကိုလက်နှစ်ချောင်းကြားတင် ခပ်

လျော့လျော့ညှပ်ထားသည်။ ရဲရဲတောက်နေသာ စီးကရက်မီးလေးကို
ငေးကြည့်ရင်း စူးမာသည်

Aသံမူထက်ဘဲ ရှိုက်နေမိလေသည်။ စီးကရက်မှ ရနံ့သင်းသင်းသည် လေအဖွေတင်
ဝေ့ဝေ့လေး

ပျံ့နေသည်။

‘နင်က ဆေးလိပ်သောက်တာများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ငါတို့အရယ်တချို့တွေဆိုရင်
ဆေး

လိပ်မကဘူး၊ နေရာတကာမှာရင့်လှပြီ။ Aကုန်လျှောက်လုပ်ကြတာ။ ငါလဲကြိုက်လို့
သောက်တာ မ

ဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ချင်လို့ ဆေးလိပ်သောက်တာ’

ကိုတူးပြောနေသမျှကို စူးမာသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်လျက်သား
နားထောင်နေ

လေသည်။ ကိုတူးလက်ထဲမှ စီးကရက်ဖြူဖြူလေးကို ဆဲလှပြီး
လွှင့်ပစ်ချင်သော်လည်း မလုပ်ရဲသည့်

Aတက် မေကျမနပ်လေး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘နက်ဖြန်ကျရင်တော့ ငါလင့်စင်ဆောက်တော့မယ်၊ ကားရုံထဲမှာ
သစ်သားပြားတွေလဲ

ရှိတယ်၊ နက်ဖြန်တနင်္ဂနွေနေ့နော် ကျောင်းပိတ်တယ်’

ကိုတူးသည် ဇွတ်မိဇွတ်မိရာဆက်ဇွတ်ပြီးပြောနေသည်။ Aပေါ်ဘက်သို့ တရိပ်ရိပ်

လင့်တွက်သားသော စီးကရက်မီးခိုးလေးများအကြားမှမြင်ရသာ
ကြွယ်ကလေးများသည် တလက်

လက်တောက်ပန၏။ စူးမာသည် မေးကလေးစုံထောက်ကာကြွယ်ကလေးများကို
မော်ကြည့်ရင်း

တစ်လုံးနှစ်လုံး ရွှေတက်နေမိလေသည်။ ကိုတူးကို
စကားပြန်မပြောချက်သည့်အတွက် ကြယ်လေး

များကို မျက်စိနှင့်မှတ်ပြီး ဆက်တိုက်ရွှေတက်နေသည်။
Aလုံးနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှေ့ပြီးသောအခါ

ဆက်ပြီး မေရနိုင်ဘဲ ရောကုန်ပြန်သည်။ ဟိုဝေးလွှေတင်

ကြယ်သုံးလုံးတန်းလေးကို ဇွတ်ရသည်။

မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်း ကြယ်လေးဖြစ်သည်။ သားနှင့်သမီးကို ဆိုင်းထမ်းထွဲတင်ထည့်ပြီး ထမ်းလျက်

နတ်သမီးလေးနှင့် သားငွေတေ့သာ သူ၏ပုံပြင်ကို စူးမာဖတ်ဖူးသည်။ ပုံပြင်အရဆိုလျှင် အထက်

အောက်သည် သားသမီးတို့ဖြစ်၍ အလယ်ခေါင်တင် ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းထားသောဖခင် ဖြစ်လေ

သည်။ သူတို့သားအမိ သားအဖလေးပြီး ပျော်ရွှင်စာပြနေမှတစ်ဆင့် ကြပါလေမလားဟု စူးမာသည် ငေး

ငေးလေးစပ်စားစေမိသည်။ စူးမာငွေတေး၍ကောင်းနေစပွဲတင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားသလို

အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကို တူး မင်း မင်း’

‘ဟာ ဖေဖေ’

ကိုတူးသည် ပွန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်လေသည်။ စူးမာတို့အနားသို့ ဖေဖေသည် ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည် မသိရချေ။ မီးတဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးနှင့် ကိုတူးကို စိုက်ကြည့်

နေလေသည်။ စူးမာကမူ မှတ်တက်မိသလို ဖေဖေကို ကြောင်အလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ လူ

ကသာ မလှုပ်ရှားမိသော်လည်း ရင်တွဲတင်မှု ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသည်။

‘မင်း ပျက်စီးလေချကလား၊ လူကေလေး လက် ထောက်လောက်နဲ့ စီးကရက်လက်ကြား

ညှပ်လို့၊ စီးကရက်ခဲလို့ ဟင် ဟင် ကဲ’

ကိုတူးက သူ့လွက်တင်းမှ စီးကရက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန်တင် ဖေဖေလက်တစ်ဖက်

သည် မြောက်တက်လာပြီး ကိုတူး၏နားသယ်ကို လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ယောင်ကန်းကန်းလေး မတ်

တတ်ရပ်နေသော ကိုတူးသည် ဇွတ်ခနဲ လဲကျသွားသည်။ သူ့လွက်တင်းမှ စီးကရက်ကလေးသည်

လည်း ညောမွှေးပန်းရုံနားသို့ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။ စူးမာသည် တအားကြိုးအော်လိုက်ပြီး ကိုတူး

ဆီသို့ပြောင်းသွားမိသည်။ သူ့ကို မနိုင်မနင်းလာစွပ်စွပ်စွာ စူးမာကို မော်ကြည့်သော
ကိုတူး၏ မျက်လုံး

များသည် ရုတ်ခြည်းပင် အခိုးအငွေ့များရှိပေလာလေသည်။ ထိုနောက် စူးမာ၏
လက်ကိုဖယ်ကာ

သူ့ဟာသူ ထရန် ဟန်ပြင်စပါ ဖေဖေက ကိုတူး၏ ဂုတ်ကို ဆွဲပြီးထူလိုက်သည်။

‘မင်း ဒီအတတ်ကောင်းတွေ ဘယ်က တတ်နေတာလဲ တယ်တော်တယ်၊ အမေကိုခံ
ပြော၊ စီးကရက်သောက၊ ဟင် ဟင် ငါ့သားကတယ်လဲတော်၊
တယ်လဲတတ်နေပါလား’

‘မတရားပြောလာရင်တော့ ပြန်ပြောရမှာပဲ ဖေဖေ၊ ဒါဟာ ခံပြောတာ မဟုတ် ဟုတ်’
ကိုတူးသည် သူ့ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ယမ်းခါနေသော ဖေဖေကို
တည့်တည့်ကြည့်ရင်း တုန်ယင်သောအသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေမျက်လုံးများ
ဝင်းဝင်း

တောက်လာပြီး လက်ကမြှောက်တက်လာပြန်သည်။ စူးမာသည်
အထိတ်တလန့်အင်ပြီး ကိုတူး

ကို ဝင်ဖက်မိစပါ ဖြန်းခနဲမြည်သံက နားထွဲတင် ဟိန်းထွက်သားသည်။ ထိုနောက်
လိကျသားသော

ကိုတူးကို မွဆဲနိုင်ဘဲ စူးမာပါဆင့်ပြီး လဲပြိုသားသည်။

‘ဟဲ့ ဂါ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကိုကို သတိထားပါဦး ကိုကိုတော်တော့’

မမကြီးနှင့်မေမသည် အိမ်ထဲမှပြေးထက်လာရင်း အင်္ဂါဟစ်လာသည်။ ဖေဖေသည်

ဒေါသတကြီးနှင့် မြက်ခင်းပေါ်မှစီးကရက်ဘူးလေးကို
တအားဆောင့်နှင်းလိုက်လေသည်။ စူးမာက

မူ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာရင်း ကိုတူးကို တအားဖက်ထားမိသည်။
ကိုတူးသည် ရုတ်တ

ရက် မူးပွဲသားသလို ချက်ချင်းခေါင်းမထူနိုင်ဘဲ စိုက်ကျနေသည်။ မေမက
ဖေဖေဘေးသို့ပြေး

သွားစပါ မမကြီးသည် ကိုတူးဘေးတင် ခူးကေလေးထောက်၍ ဆဲထူလိုက်သည်။

‘ကိုတူးရယ် အမိကေကလေး၊ မိဘွေတ စိတ်ဆိုးတုန်းပြောတာ ခံနေလိုက်ပွေ့ကယ်၊
ဘာလို့များ ခံပြောရတာလဲ အမိကတုံးလေး၊ မဆိုးချင်စမ်းနဲ့’

သူ့ကိုလာထူသော မမကြီး၏လက်ကွဲတန်းဖယ်ကာ ကိုတူးသည်
ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့်

ထလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထွဲတင် ငုံ့ညိငုံ့ညိဖြစ်လာ၍ ဇွှတ်ထုတ်လိုက်သည်။
ဇွဲသားစများ ရဲခနဲပါလာ

သော ကိုတူး၏တံငွေတားကို စူးမာသည် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း
ရင်ထွဲတင်ဆိုကျပ်လာသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် မိုက်တယ်၊ ဆိုးတယ်၊ သိပ်မိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်
မေမေတို့က

ကျွန်တော့်ကိုမုန်းတယ် သိပ်ပြီးမုန်းတယ်လေ’

‘ကိုတူးရဲ့တော်တော့၊ မေပြာပါနဲ့ ကိုတူးရယ်’

ဇေဖဖ ထပ်ရိုက်ပြီးမည်စိုးသဖြင့် စူးမာသည် ကိုတူး၏လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းခါကာ

ဗလုံးဗွေထူးပြောနေမိသည်။ ဇေဖဖသည် တောက်တစ်ချက်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်လိုက်သော်

လည်း ထပ်မရိုက်တော့ချေ။ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းနေဟန်နှင့်
သစ်သားယမ်းမီးခြစ်ဘူးလေးကို ဆောင့်

နင်းပြီး ဖိချေလိုက်လေသည်။ ဂျွတ်ခနဲ ကျိုးသားသံနှင့်အတူ မီးခြစ်ဘူးလေးသည်
ဇေဖဖ့ခြေ

ထောက်အောက်၌ ကြေပြီးပြားသားသည်။ ထိုနောက်သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို
ဟင်းခနဲ ချလိုက်

လေသည်။ ကိုတူးသည် သူ့ပါးကိုလက်နှင့်အုပ်ကိုင်ရင်း ဇေဖဖကို
ငေးကြည့်နေလေသည်။ အသား

နွာသားသည်ထက် စိတ်အနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပုံရသည်။
မျက်နှာလေးသည် ဖြူ

လျော်ပြီး မျက်လုံးလေးများက မှုန်ဝေနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းစေ့ထားသည့်ကြားမှ တ

ဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေလေသည်။

‘ကိုတူး သား သား အိမ်ပေါ်တက်တော့ သားလေ သားတော့ဆို’

မမကြီးသည် ကိုတူး၏ပခုံးကွဲတန်းကာ ပြောနေသည်။ စူးမာကဲ့သို့ပင်
ဇေဖဖထပ်ပြီး

ရိုက်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေပုံရလေသည်။ ဇေဖဖကမူ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ

ကိုတူးကိုပိုင်ကြည့်နေ

သည်။ Aနေနှင့်သားတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ နာကြည့်စာနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ

ကြောလသည်။ စူးမာက ကိုတူး၏လက်ကွေ့တွင်တွင်ဆဲခေါ်သာအခါမှ ကိုတူးသည် ခေါင်းကောလး

ငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် လေးကွန်စာလိုက်လာလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း စူးမာ ငါ့ပါးများ ယောင်နေသလားမသိဘူး
ထိုကျင်ကျင်ကြီးဖြစ်နေတယ်။

ဖေဖဖငါ့ကိုရိုက်တယ်နော် ရိုက်တယ် နှစ်ခါတောင်’

ပါးပြင်တစ်ဖက်ယောင်ကိုင်လောသော ကိုတူးသည် သူ့ပါးကိုသူ AသာAယာစမ်းရင်း

ဆိုနှစ်သောAသံနှင့်ပြောသည်။ ဖေဖဖ Aနေနှင့် သားသမီးများကို ဆူပူရုံမှAပ
ရိုက်ခဲလှသည်။

ရိုက်မည့်ရိုက်တော့လည်း ငွေခနဲလွဲသားအောင်ပင် Aင်အားကိုသုံးကာ
လွှဲပြီးရိုက်ခဲ့သည့်အတိုက်

Aရိုက်ခံရသော ကိုတူးတော့ ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ စူးမာကမူ အော်ပြီးငိုချင်စိတ်ကို
မနည်းထိန်း

ထားရသည်။

စူးမာတို့သည် Aခန်းထဲသို့ ရောက်သော်လည်း မီးမွှေပင့်ဘဲမှောင်ထွဲတင်
ထိုင်နေမိကြ

သည်။ ကိုတူးသည် သူ့ခုတင်ပေါ်သို့ပုန်းခနဲပစ်လွှဲလိုက်ပြီး
မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ထားသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ Aလင်းရောင်လွဲလွဲလေးသာတိုးဝင်နေသော Aမှောင်ခန်းထွဲတင်
မောင်နှမ နှစ်ဦး

တိတ်ဆွဲတိတ်စာ ငိုနေမိကြောလသည်။ ငြိမ်သွက်စာငွေတေးနေမိကြောလသည်။

‘နာလိုက်တာ စူးမာရယ်’

Aတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးသည် စူးမာအားခပ်တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောသည်။ စူးမာ
သည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကို Aသာစမ်းရင်းမေးလိုက်လေသည်။

‘ပရုတ်ဆီလိမ်းမလား ဟင် ကိုတူး၊ စူးမာ လိမ်းပေးမယ်လေနော်’

‘အသားနာတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အသားနာတာက ဆေးလိမ်းရင် ပျောက်တာပဲ’

‘ဟင် ဒါဆို ဘာကနာလို့လဲ’

‘စိတ်ထဲက နာနေတာ၊ ရင်ထဲက နာနေတာ’

ကိုတူးက ရှိုက်ငင်ရင်းပြောသည်။ မှောင်နေသဖြင့် ကိုတူး၏မျက်ရည်များကိုကား မမြင်ရချေ။ သို့သော် ရှိုက်သံကိုကြားနေရလေသည်။

*****

‘သားသမီးကိုမုန်းတဲ့ မိဘရယ်လို့ ရှိပါ့မလား စူးမာရယ်။ ကိုယ့်ရင်ကဖြစ်တဲ့သား၊ ကိုး’

လွလယ်ပြီး ဆယ်လမှာငွေမေးရတာ။ အသက်နဲ့လဲပြီး နာနာကျင်ကျင်ပေဒနာကြားထဲက ငွေမေးလာရတဲ့

ရင်နှစ် ရင်ငွေသားကို ဘယ်အဖေ၊ ဘယ်အမေက မချစ်ဘဲနေပါ့မလဲ ချစ်တာချည်းပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ စူးမာနဲ့ကိုတူးကိုတော့ သိပ်မချစ်ပါဘူး၊ အမြဲဆူနေတာပဲ။ ဘယ်တော့မျှလဲ ဂရု

စိုက်တာမဟုတ်’

‘အို ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ စူးမာရယ်’

မမကြီးသည် ခေါင်းကိုဖြေးညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ စူးမာတို့ နားလည်သဘာ

ပေါက်အောင် မည်ကဲ့သို့ပြောပြရမည်ကို စပြီးစားနေပုံနှင့် မျက်မှောင်လွှေးတန်နေသည်။

‘မေနဲ့တုန်းက မေမေရာ ဖေဖေရာ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ထင်လဲ၊ နှစ်

ယောက်လုံးအိပ်မပျက်ကြဘူးသိရဲ့လား။ ကိုတူးအိပ်ပျော်သားတော့ ကိုတူးကွဲသားကြည့်ပြီး မေမေ

ရယ် ငိုသေးတယ်’

‘ခု မေမေရာ’

‘အိပ်ရာက မထေသေးဘူး၊ ခေါင်းကိုက်နေတယ် ထင်တယ်’

စူးမာတို့အိမ်တင်းမှ တောက်လောင်နေသည့်မီးပုံကေလေးသည် မေသေးလှေပ။ အသား

တိုင်း၏ရွှင်တင်းသို့ပင်ကာ လောင်မြိုက်ခဲ့ပုံရလေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သာမက

ဇေဗတို့၊

မေမေတို့၊ မမကြီးတို့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်ဆိုတော့
စူးမာအသွဉ်သားသော်လည်း တစ်ဖက်မှ

ကျေနပ်သားလေသည်။ တာတီးလေးပင်လျှင် မှိုငွေတွဲတမျက်နှာလေးနှင့်
အိပ်ရာထွဲတင်ငွေခန့်ရှာ

သည်။

‘ကိုတူးရော အိပ်တုန်းလား’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနတုန်းကပဲ မျက်နှာသစ်ပြီးထက်လာတယ်လေ’

‘အစောကြီး ထသလား’

‘ဒီနေ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ထိုးမယ်တဲ့’

စူးမာသည် ခြံထဲသို့ ကဲကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးဘက်သို့
ခေါင်းက

လေးငိုက်စိုက်နှင့်လျှော့ကွက်သားသော ကိုတူးကို ငွေတူရေလသည်။ ညတုန်းက
မမကြီး ပရုတ်ဆီ

လိမ်းပေးထားသဖြင့် ကိုတူး၏ပါးပြင်သည် အသားလျှော့သားသည်။ သိုဇုသက်
မျက်နှာလေးသည်

အစ်ပြီး ငိုမျက်နှာလေးဖြစ်နေသည်။

‘ကိုတူးက ပြောတယ်’

‘ဘာ တဲ့ လဲ’

‘နာ လိုက် တာတဲ့’

‘အေးဟယ် ဇေဗကလဲ အရမ်းရှိက်တာပဲ၊ စီးကရက်သောက်နေတာငွေတူတူလဲ
A

ရမ်းလွှတ်ပြီးစိတ်ဆိုးသားတာကိုး’

‘ဒါပေမဲ့ အသားက နာတာ ဟုတ်ပါဘူးတဲ့’

‘ဟင် ဒါဖြင့် ဘယ်ကလဲ’

‘စိတ်ထဲကတဲ့၊ ရင်ထဲက တဲ့’

‘အို’

မမကြီးသည် ပင့်သက်လေးရှိက်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြောချင်သော်လည်း
စကား

လုံးရှာမရဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးများသည် တွေ့ရလှုပ်နေလသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း တီးတိုးရွှေရတ်နေသော မမကြီးသည် မျက်ရည်
ရစ်ပဲနေသည်။

စူးမာသည် ခုတင်တိုင်ကို နွဲ့နွဲ့လေးမှီလိုက်ရင်းမန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တင်
ငွေတပွစာရပ်နေသော

ကိုတူးကို ဆီး၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုတူးကိုသနားသောစိတ်နှင့်
စူးမာရင်ထွဲတင် တင်းကျပ်ကျပ်

ကြီးဖြစ်နေသည်။ အခုနေ ကိုတူးသာ ပြီးပျော်သားမည်ဆိုပါက စူးမာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လုပ်လေးမည်

သာဖြစ်ည်။ ထိုစပွဲတင် စူးမာသည် အဆဲထွဲတင်ထည့်ထားသော
အရုပ်ကားပိုင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ

သတိရလာလေသည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်မှားနေကြတာပါ။ ကိုတူးလေး
အထွင်လဲနေတာပါ

ဟယ်’

မမကြီးကေပြာနေသော်လည်း စူးမာ ဂရုမစိုက်မိတော့၊ ဗီရိုအဆဲကို
ပုန်းခနွှဲဆွဲဖင့်ကာ

မွေ့နောက်ရှာငွေဖန်မိသည်။ ကြာကြာရှာရန်မလိုပါချေ။
စူးမာကိုယ်တိုင်စက္ကူနှင့်လိုလိုထုပ်ကာပုတ်

ထားသောအရုပ်ကားပိုင်းလေးကို အဆဲနောက်ဘက်ထောင့်တင်ငွေတ.ရသည်။
စူးမာသည် ထုပ်ထား

သော စက္ကူလေးကွဲဆဲဖယ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှေ့ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

‘ကိုတူးရေ’

မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ပြေးလာရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။
ကိုတူးကိုလည်းမွေ့တု

ရ၊ ထူးသံကိုလည်း မကြားရသဖြင့် စူးမာသည်ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာငွေဖရင်း
ထပ်ခေါ်လိုက်

သည်။

‘ကိုတူးရေ ဘယ်မှာလဲ’

‘ငါ ဒီမှာ’

ကိုတူး၏အသံကို အပေါ်ဘက်မှ ကြားရသည်။ စူးမာသည် အပေါ်ဘက်သို့ ဖြုန်းခနဲ
မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မန်ကျည်းရက် မန်ကျည်းကိုင်းများကြားမှ ကိုတူးသည်
စူးမာအားငို

ကြည့်နေသည်။

‘ကိုတူး စူးမာပါတက်ခဲ့မယ်’

စူးမာသည် အရပ်ကားချပ်လေးကိုအိတ်ထဲသို့ ထိုးလိုက်ရင်း
မန်ကျည်းကိုင်းကိုလှမ်းဆဲ

လိုက်သည်။ ကိုတူးဆီသို့ရောက်အောင် စူးမာလွယ်လယ်လေးတက်နိုင်သည်။

‘မတက်ခဲ့နဲ့စူးမာ ငါက ဟိုခကြားရောက်တဲ့အထိ တက်မလို့’

‘စူးမာပါ တက်မှာပေါ့’

‘အမြင့်ကြီး နင်မတက်နိုင်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း အထက်ဘက်သို့လှမ်းခိုပြီး တက်လိုက်သည်။ ကိုတူး

သည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သစ်ပင်အတက်ကျင့်နေသည် မသိ။
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကျင်လည်

စာတုတ်သားလေသည်။ စူးမာသည် မန်ကျည်းကိုင်းကို ဆဲကာ ခွန်ဆခွန်ဆနှင့်
ကျန်ခဲ့တော့သည်။

‘ဟာ လေတိုက်လိုက်တာ အရမ်း သိပ်ကောင်းတယ်စူးမာ။ အိမ်လေးဆောက်ပြီးမှ
နင်

တက်ကြည့်နော်။ ဒီကေနကြည့်ရင် မေမေအိပ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဟော မမကြီး
ခေါင်းဖြိုးနေတာ

ရော’

စူးမာသည် ခေါင်းကိုမော့ကာ ကိုတူးအား မော်ကြည့်နေသည်။ ကိုတူးသည်
မန်ကျည်း

ကိုင်းကိုဖက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာလည်း
ကိုတူးနေရုံတင်ရောက်ပြီး

ကိုတူးလို ကြည့်ချင်စမ်းလှသည်။

‘ကိုတူးရေ ဆင်းခဲ့ပါတော့ဆို’

‘အေးပါဟ’

‘ကိုတူးကို ပြစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ဟား အောက်ရောက်မှပြမယ်’

‘အခုပြောလေ’

‘ပြောပါဘူး’

စူးမာသည် လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ပြီး မတ်တတ်လေးရပ်လိုက်ရင်း
ကိုတူးကိုအ

ကျပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် လေအေးအေးကို တပကြီး ရှုလိုက်ပြီး စူးမာကို
ငုံ့ကြည့်နေလ

သည်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့များကိုပါ လင့်နေအောင်တိုက်သောလေသည်
အေးမြလှသည်။ မျက်နှာနား

တင် ဝန်းဝဲနေသော မန်ကျည်းရက်စိမ်းဖန့်ဖန်ငှေးများသည်လည်း
တဖျတ်ဖျတ်ယမ်းခါနေကြောလ

သည်။

ထိုစဉ်တင် ကင်းပုံနွယ်များကိုဖြတ်ကျော်ကာ လျှောက်လာသော ဘဘွသင်ကို
စွတု

လိုက်ရ၍ ကိုတူး ရင်ထိတ်သားသည်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ
ငြိမ်ငြိမ်လေးငုံ့ကြည့်နေမိစဉ်တင်

စူးမာကြည့်ရာသို့လိုက်ကြည့်သော ဘဘွသင်သည် ကိုတူးကိုမြှင်သားလေသည်။

‘အောင်မယ်လေး သားလေး ပါပါသားလေး။ သစ်ပင်တက်နေတယ်လား ဘုရား
ဘုရား’

ဘဘွသင်သည် သစ်ပင်အောက်သို့မျှော်လာရင်း ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့်အ

နေသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် စိုင်းစိုင်းလည်ကာ
ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာလေသည်။

‘သားလေး ကိုငယ် ဆင်းခဲ့ပါသားရယ်။ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့ပါ’

‘လာပြီ ဘာ A ပါပါ’

ကိုတူးသစ်ပင်တက်သည်ကိုသာ ဇွတ်ပါကရူးနေသာ ဘာဘွသင်သည်
တစ်ခါတည်း

သွက်သက်လွှည်သားလိမ့်မည်ဟု ကြီးကြီးနှင့် ကိုကိုအင်တိုပြောဖူးသည်ကို
သတိရသဖြင့် ကိုတူး

မျက်လုံးလေးပြူးသားသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ကမန်းကတန်း ဆင်းမိလေသည်။
သူ့ကိုချစ်လှသာ

ဘာဘွသင် တစ်ယောက် ဒီထက်ရှူးသားမည်ကိုကား ကိုတူး စိုးရိမ်မိသည်။
Aရင်လိုနေသဖြင့် ကိုတူး

၏ခြေထောက်သည် ကောင်းစာမကုပ်မိဘဲ ချောခနဲ လျှော့သားလေသည်။
ထိုကြောင့် လက်က

လည်း ဖမ်းကိုင်မည့်သစ်ကိုင်းကို မိမိရရ မဖမ်းမိဘဲ လွတ်ထွက်သားသည်။
ကိုတူး၏ရင်ထွဲတင်

အေးခနဲ ဖြစ်သားသည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့သည် သူ့ကို Aရိန်ပြင်းပြင်းလာပြီး
ရိုက်ခတ်နေကြ

သည်ကိုသိလိုက်လေသည်။

‘အား ကိုတူး ကိုတူးရဲ့’

စူးမာသည် စူးစူးပါးပါးအင်လိုက်မိလေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ
မြွေလတ်လွက်လတ်ကျ

လာသော ကိုတူးတစ်ယောက် မြေပြင်နှင့် ရိုက်ခွတ်သားသည်ကို
မျက်လုံးလေးပြူးသားနှင့်ကြည့်

နေသည်။ ပုန်းခနဲ မြွှည်သားသော Aသံသည် စူးမာ၏နားထဲမှေနပြီး နှလုံးအိမ်ထဲ
Aထိ ကျယ်

ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ပြေးလွှားသားလေသည်။

‘ဟာ ကိုငယ် သားလေးရေ’

ဘာဘွသင်သည် မျက်လုံးကြီး ပိုင်းပိုင်းလည်ကာ နဖူးမြှင်တင် ချွေးပေါက်ကြီးများ
စီရရီ

ရသီးလားသည်။ ထိုနေ့နက် မတ်တတ်မှ သတိမေ့သားသလို စိုက်လွဲသားသည်။

Aခြေအနေက မြန်ဆွန်လန်းသည်။ စူးမာ လုံးဝမ မျှော်လင့်လှလန်းခဲ့သော မိနစ်ပိုင်း

အတင်းကပင် သစ်ပင်ပေါ်၌ပြုံးနေသော ကိုတူးသည် ယခုအခါသစ်ပင်အောက်တင်
ငွေခလဲလျက်ရှိ

ချေပြီ။

‘အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး ကိုတူး။ ကိုတူးလေး မေမေရေ ဖေဖရေ လာကြပါဦး
ကြည့်

ပါဦး၊ ငါ့ ကိုတူး’

စူးမာ၏နားထွဲတင် ယောက်ယက်ခတ်နေသော
သံများကဆင့်ကဲဝင်ရောက်လာလေ

သည်။ သိုသော်လည်းဘာကိုမျှအသေအချာမကြားရေအင် နားထွဲတင်
ဆူဝေကာစီစီညနေသည်။

မျက်လုံးများက ပြာဝေနေသော်လည်း ငွေခငွေခလဲလဲနေသော ကိုတူးကိုကား
ကွက်ကက်လေးမြင်

နေရေလသည်။ ကိုတူးသည် မြေပြင်ကျယ်ကို ပါးနှင့်အပ်၍
ငြိမ်သွက်စာလဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာ

လေးသည် နှစ်မြို့က်စာအပ်နေသူလို အေးချမ်းနေလသည်။

*****

ကိုတူး၏မျက်တောင်ရှည်များသည် ဖြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။
မျက်ခံများကို လေးလွှဲစာ

ပင့်တင်ရင်း တည့်တည့်ကြီးငေးကြည့်နေသည်။ အသိဉာဏ်များကို
စုစည်းနေဟန်ရှိသော်လည်း

မျက်လုံးညှိလေးများက ရီဝေနေသည်။

‘သား ကိုတူး၊ သတိရပြီလား’

ဖေဖဖကဆို့နှင့်သောအသံနှင့်မေးလိုက်သည်။ ဖေဖဖအသံကြားသောအခါ ကိုတူး၏

မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားပြီး
မျက်လုံးလေးအရောင်တောက်လာလေသည်။

‘သား သားလေး သတိရပြီလား၊ သားရေ မေမေလ မေမေမေခေါ်နတာ ကြားတယ်

မဟုတ်လား’

‘မေမေလား’

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးလိုက်သည်။ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်သော
မျက်လုံးလေးများ

သည် ကြည်လင်နေလသည်။ ခုတင်ခြေရင်းတင် တောင့်တောင်လေးရပ်နေသော
စူးမာသည်

လည်း ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသားသလို သက်သွသားလေသည်။
ကိုတူးသတိရလာပြီဖြစ်သဖြင့်

မေသန့်တော့ဟု တထစ်ချ ယူဆပြီး အတက်နေမိသည်။
သံခုတင်တိုင်လေးများကို တင်းတင်း

ကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုတူးကို မျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
တစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီး

ဖြူဖြူနှင့် ခေါင်းပါမကျန် မင်းသားခေါင်းပေါင်းလို ပတ်တီးပေါင်းထားရေသာ
ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း

ယခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ စချင် နောက်ချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။
ကိုတူး၏နှာခေါင်းတင်

တပ်ထားသောပိုက်များနှင့် ခေါင်းရင်းမှ အောက်စီဂျင်ဘူးကြီးတို့ကိုလည်း
မျက်စိနောက်လာသည်။

‘သားရယ် မေမေချစ်တဲ့သားလေး၊ သားကို မေမေသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် ချစ်ပါတယ်
့ကယ်၊ မမုန်းပါဘူး။ သား ကိုတူး မေမေ့ကိုစိတ်နာနေတယ်ဆို အို’

‘ခင်ရယ် သားနေမေကောင်းတုန်း ဘာမျှသိပ်မပြောပါနဲ့ဦး။
ဒီမှာဇေဖေ့ကိုကြည့်စမ်းသား

ဇေဖေဇေရာ မေမေဇေရာ သားကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုထဲ
စိတ်ထွဲထားနော်။ သား စိတ်မ

ကောင်းစရာငွေတမေ့တနဲ့တော့ ဟုတ်လား’

ကိုတူးသည် သူ့အပေါ်မှဆီးပြီး အုပ်မိုးကာပြောနေသော ဇေဖေနှင့်မေမေကို မော်

ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များစိမ့်ဝဲလာသည်။ ဇေဖေရိုက်စပါကပင် ရုတ်ခြည်းမငိုသော
ကိုတူး၏မျက်လုံး

နှိမ်တင်းမှ မျက်ရည်များသည် စိမ့်ပြီး စီးကျလာလေသည်။ သိုသော်လည်း
နှုတ်ခမ်းလေးတုန်ရုံကာ

မျက်နှာလေးကပြုံးနေသည်။ ကိုတူးသည် ငိုရင်း ပြုံးနေလသည်။

ထိုစဉ်တင် ဇေဖေနားသို့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက

ကပ်လာပြီးတီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဖေဖေဖျက်နာသည့် ကက်ခနဲပျက်သားပြီး Aခန်းပြင်ဘက်သို့ထွက်သားလေသည်။
ဖေဖေနှင့် Aတူ

Aကျီရည်ဖြူဖြူကြီးများ ဝတ်ထားသောဆရာဝန်ကြီးများသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ
ဓာတ်မှန်ချပ်များ

ကိုကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

‘စူးမာရော’

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးသည်။ စူးမာသည် ခုတင်ခြေရင်းမှနေပြီး ခုတင်ဘေးသို့
A

ပြေးလေးငှက်ပြီး လျှော့ကွက်သားသည်။ ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများကို
တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိ

သည်။ ရုတ်တရက်မို့ စူးမာလန့်သားသည်။ ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများသည်
ရေခဲတမျှ Aစက်

နေလေသည်။

‘စူးမာ’

‘စူးမာရှိတယ် ကိုတူး’

‘မေမေက ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘Aင်း’

‘ဖေဖေဖေရာ မေမေမေရာ ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘ချစ်ပါတယ်သားရယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကို ဖွဖလေးရှိုက်နှမ်းကာ Aအေးမလို
Aအေးမရေပြာလေသည်။

ကိုတူး၏မျက်နှာလေးသည် ပြုံးသည်ထက် ပြုံးလာလေသည်။ သိုဒေသ်
Aပြုံးလေးက Aရောင်

မေတာက်ဘဲဖြူလျော်နေသည်။ ကိုတူး မျက်နှာလေးက ဖြူလျော်ကာ
ငွသေးဆုတ်နေသောကြောင့်

ထင်သည်။

ထိုစဉ် ကိုကိုအောင်သည် Aခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ

ကိုတူးကိုကြည့်

ပြီး မျက်နှာညှိုးသားလေသည်။

‘ခေါင်းကိုထွဲသားတယ် သိပ်စိတ်မချရဘူး’

မမကြီးက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုအောင်သည် ကိုတူးကို ဝိုင်ကြည့်

နေပြီးမှ ဘာဘွသင်တစ်ယောက် အဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်သတိရကာ
စိတ်ကောင်းဝင်လာ

ကြောင်းပြောသည်။ ဘာဘွသင် အကြောင်းကြားသောအခါ ကိုတူးသည်လည်း
ဝမ်းသာသွားပုံရေလ

သည်။

‘စူးမာရေ’

‘အင်း’

‘ငါနေကောင်းမှ လင့်စင်ဆောက်မယ်နော်၊ ဘာဘွသင်ကိုလဲ ကူဆောက်ခိုင်းတာပေါ့’

‘ဒန်းလေးပါ ဆင်ပေးပါလား ကိုတူးရာ’

‘အေး’

‘ကိုတူး သားလေး စကားသိပ်မပြောနဲ့နော်၊ မောနေမယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ကာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ပြောသည်။
မေမေဆံပင်

မှအနီးဆီနဲ့ မွေးပျံ့ပျံ့ကိုရှုရိုက်ရင်း ကိုတူးသည် ကြည်နူးစာပြီးနေသည်။
စိတ်ကူးကမ္ဘာထွဲတင် သူ

စိတ်စိလမ်းလှေသာ လင့်စင်အိမ်ကလေးကို အပြီးဆောက်နေလေသည်။
စိတ်ကူးထွဲတင် ပျံပြား

များကို လွှဲနှင့်တိုက်၊ တူနှင့်ရိုက်နေသောကြောင့်ပေလားတော့မသိ။ ကိုတူးသည်
နှမ်းဟိုက်ဟိုက်

ဖြစ်လာလေသည်။ မောလာလေသည်။

‘စူးမာ’

ကိုတူးက လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်ခေါ်သည်။ စူးမာသည် ကိုတူး၏လက်ဖျားအေးအေး

လေးများကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်းထူးလိုက်သည်။

‘နင် ဘယ့်ထက် သား တာ လဲ’

‘ဘယ်မျှသားပါဘူး ကိုတူးရဲ့ စူးမာ ရှိပါတယ်’

‘နင့်ကို ငါမေ့တ့ဘူး’

ကိုတူးသည် မျက်လုံးကိုခေတ္တမျှမှိတ်ထားပြီး Aသက်ကိုမျှပြီးရှုနေသည်။ ကိုတူး၏

မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက်စိုက်ကြည့်နေသော မေမေသည်
Aသက်မှရှုရဲ့လားဟု စူးမာ စပါး

စားနေမိသည်။ ကိုတူး၏ နဖူးကို ဖွေဖလးစမ်းနေသောလက်ချောင်းလေးများမှ Aသက်
မေမေတစ်ကိုယ်

လုံး ကျောက်ရုပ်လေးလို ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကိုတူးသည်
Aတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ မျက်တောင်

ရှည်များကိုပင့်ကာ မေမေကို စိုက်ကြည့်လေသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးလေးများနှင့်
Aသက်နည်းစာစိုက်

ကြည့်ရင်း ကိုတူး၏နှုတ်ခမ်းလေးများက ကြည်နူးစာပြီးနေလေသည်။

‘မေ မေ’

‘သား မေမေရှိတယ်’

‘မှောင်လှပြီ မီးဖင့်တော့လေ’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ နေ့ခင်းကြောင်

တောင် နေမင်းကြီးထိန်ထိန်သာနေသည်ကို မှောင်လှပြီဟု
ကြောင်တက်တက်ပြောသော ကိုတူး

ကို ပြုံးကျဲကျဲနှင့်ကြည့်နေမိလေသည်။ သို့ပါသော်လည်း မေမေမျက်နှာသည်
ရုတ်ခြည်းဖြူလျှော်

ပြီး သေးဆွတ်သားသည်။ မမကြီးကလည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ကာ
ခေါင်းငုံ့လိုက်လေ

သည်။

‘စူးမာပြန်တော့’

ထိုစဉ်တင် စူးမာ၏ပခုံးကို ဖေဖကသိုင်းဖက်ကွဆဲခေါ်လိုက်လေသည်။
စူးမာသည်

ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာရင်း ဆင်ခြေတက်နေမိသည်။

‘ကိုတူးက စူးမာကိုခေါ်နတယ် ဖေဖေ၊ စူးမာနေချင်သေးတယ်’

‘ပြန်ပါတော့ သမီးရယ်’

ဖေဖေ A သံသည် ကြွေကဲမှုရောယှက်ကာ တုန်ယင်နေသည်။ စူးမာသည် ကိုဘိုးငွေထံ

၏နောက်သို့ မေကျမနပ်နှင့်ပါလာလေသည်။ အားလုံးကေနရစ်ပြီး စူးမာတစ်ဦးတည်းပြန်လွှတ်

လိုက်သည်ကို လုံးဝမေကျနပ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး စုနေသည်။

ကားက အိမ်နှင့်နီးလာသောအခါမှ စူးမာသည်တာတီးလေးကို အမှတ်ရလာတော့

သည်။ အိမ်ရှိ လူကုန် ဆေးရုံသို့ရောက်နေသဖြင့်တာတီးလေးတစ်ဦးတည်း ဒေါ်ကြီးသက်ကို

A ဖော်ပြရင်းနေခဲ့ရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ငွေလဲနေသောကိုတူးဆီသို့ A တင်းပြေးဆင်းလာသေးသည်။

ကိုဘိုးငွေထံက လမ်းခုလတ်မှဖမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တွင်သား၍ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ A ပြေးတက်လာသော စူးမာကို တာတီးလေးသည် လှေကားထိပ်မှ ဆီးကြို

နေလေသည်။

‘မမစူး၊ တိုတိုသူးရော’

‘ဆေးရုံမှာ’

‘အနာငွေသက တိတ်နာနေလား ဟင်’

‘မနာပါဘူး၊ ပျောက်မှာပါ’

စူးမာသည် တာတီးလေးကိုဖက်ကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နံနက်စာ မစားရ

သေးသော်လည်း လုံးဝစားချင်စိတ်မရှိချေ။ စားပဲပေါ်ရှိ ရေတခါင်းထဲမှေရကိုသာ တဝကြီးသောက်

ချလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် စိတ်မောလူမောနှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။

‘တား ခုနက ပျင်းလိုက်တာ’

‘အင်း’

‘တိုတိုသူးကို တားလဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့’

‘အင်း’

‘တိုတိုသူး ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’

‘အင်း’

စူးမာသည် မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လုံးဝနေကောင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုတူးနှင့်လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေလေသည်။ စူးမာအား ကိုတူးက မိလှမိခင်၊ လက်

တံရှည်နှင့်ဖြန်းခနဲရိုက်တော့မည်ပြုစပ်တင် ရင်ထဲ၌လှုပ်ခနဲဖြစ်ပြီး လန့်နိုးလာသည်။ အပြင်တင်

တကယ်ပင် ပြေးလွှားကစားနေရသလို စူးမာသည် မောဟိုက်ဟိုက် ကေလးဖြစ်နေသည်။ ဘာ

စကားမျှမေပြာဖြစ်ဘဲ သူ့ဘေးတင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသော တာတီးလေးကိုငေးကြည့်နေမိ

လေသည်။ တာတီးလေးသည် စူးမာကိုကျောပေးရင်း အရပ်ကားချပ်လေးများကိုဆက်နေသည်။

ကားချပ်ထဲမှ ဖြူနီဝါပြာ ပန်းကေလေးများသည်လည်း ပင့်နေဆဲ၊ ငွေခေးကေလေးနှင့်ကောင်

မေလေးတို့သည်လည်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းရုပ်လုံးပေါ်လာ

သော အရပ်ကားလေးကို စူးမာသည် ငွေတငွေတဝေဝေလေး ငေးကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ အရပ်ကားပိုင်း

လေးကို စမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကိုတူးကို ကောငင်မလေး ခေါင်းတစ်ခြမ်းမပဲ့တော့သည့်

အကြောင်း မေပြာခွဲရ၍ စူးမာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နက်ဖြန်ကျလျှင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောရ

မည်ဟုငွေတေးရင်း ကက်လပ်ဖြစ်နေသောနေရာလေးကို ဖြည့်လိုက်သည်။

‘ဟော လွှတားပီ တိတ်လွှတားပီ’

တာတီးလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးကာ အော်ဟစ်နေလေသည်။ စူးမာသည် ပြည့်စုံသွားသော အရပ်ကားလေးကိုကြည့်ရင်းကျေနပ်စာပြီးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်တွင် လေးကန်သောခြေသံလေးကိုကြားရသည်။ မေမေဖြစ်သည်။

ဘယ်အချိန်

ကပြန်ရောက်လာသည်မသိရ။ တံခါးပွတ်ရပ်ပြီးစူးမာတို့အား
ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ မေမေ

နေ့ကွက်ကွယ်တင် ရပ်နေသော ဖေဖေသည်လည်း ရုတ်ခြည်းပင်
အီတွဲသားဟန်ရှိလေသည်။

‘တိုတိုသူးရော မေမေ’

တာတီးလေးက မေးသောအခါ မေမေသည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသေးသည်။ တံခါး

ပေါင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိလွစ်သားသူလို
ပြူးကြောင်ကြောင်လေးပြန်ကြည့်နေသည်။

မေမေ့ မျက်နှာသည် ဖြူလျော်ပြီး မေမေ့မျက်လုံးများသည် ရီလေနေလေသည်။

စူးမာသည် အရပ်ကားချပ်ကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေရင်းနောက်တစ်နေ့ ကိုတူးဆီ

သားသောအခါ ပြောရမည့်အကြောင်းများကို စပြီးစားနေမိသည်။ ဘာသွယ်နှင့်
သားစွတ်ပြီး သူ့

သတင်းကို ကိုတူးဆီသို့ ပို့ရမည်။ ဒေါ်ကြီးသက် မျက်ရည်ကျကြောင်းလည်း
ပြောရမည်။ အရေး

ကြီးဆုံးကား အရပ်ကားလေးတင် ကက်လပ်မရှိတော့သည့် အကြောင်း၊
ထိုသို့ဆိုလျှင် ကိုတူးက

လည်း ပြန်ပြောမည်ဖြစ်သည်။ မေမေတို့၏မေတ္တာကို သိရှိပြီဖြစ်၍
သူ့ရင်ထွတ်လည်း ကက်လပ်

ကြီး မရှိတော့သည့်အကြောင်းကို စူးမာတစ်ပါးတည်းသာကြားအောင် တိုးတိုးလေး
ပြောလိမ့်မည်

ထင်သည်။

‘တိုတိုသူး အိပ်ပျော်နေလား မေမေ’

တာတီးလေးက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ချိန်တင် မမကြီး၏အခန်းမှ ကြိတ်ပြီး
ရှိက်နေသော

ရှိက်သံလေးက လွှဲထက်လာလေသည်။ ဖေဖေသည် မေမေ့ပခုံးကို
တင်းတင်းကြီးဖက်လိုက်ရင်း

ခြေကွက်ကွက်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သားရဲ့ ကိုကိုတူး အိပ်ပျော်နေလေရဲ့၊

အိပ်မောကျနေလရဲ့'

မစန္ဒာ